

RISTO PAKARINEN

Joukkue vailla vertaa

© Risto Pakarinen 2005

ISBN 952-99448-1-0

Ulkoasu: Martin Lyxell, malcolm grace ab

Lisätietoja:

www.joukkuevaillavertaa.com

Kysy unelmansa haudanneilta
kysy luovuttaneilta
kysy voittajilta ja muilta
kaikkensa antaneilta
kysy menestyneiltä
ja hylätyiltä
hyviltä häviäjiltä

kysy miehiltä
kysy naisilta
ja kaikilta sellaisilta
jotka aina uudelleen
nousevat jaloilleen

ne kaikki tietää sen
ei pidä jäädä paikoilleen
ne kaikki tietää sen
ei pidä pysähtyä

– Tero Vaara: »Jos tahdot tietää«, 1997

Maailmanmestarit 1995

MAALIVAHDIT

- 30 Jukka Tammi, »Taisto«
- 31 Ari Sulander, »Sulo«
- 35 Jarmo Myllys, »Jamo«

PUOLUSTAJAT

- 2 Marko Kiprusoff, »Kipru«
- 3 Petteri Nummelin; »Petu«, »Numppa«
- 4 Erik Hämäläinen, »Eepi«
- 6 Janne Niinimaa, »Asseri«
- 7 Timo Jutila, »Juti«, kapteeni
- 23 Hannu Virta, »Hantta«
- 26 Mika Strömberg, »Ströbä«

HYÖKKÄÄJÄT

- 8 Janne Ojanen, varakapteeni
- 9 Esa Keskinen, »Essi«, »Elmeri«
- 11 Saku Koivu, varakapteeni
- 13 Marko Palo, »Kyy«
- 14 Raimo Helminen, »Raipe«
- 15 Antti Törmänen, »Stökö«
- 16 Ville Peltonen
- 20 Jere Lehtinen
- 21 Juha Ylönen, »Jussi«
- 24 Sami Kapanen
- 27 Tero Lehterä
- 40 Mika Nieminen, »Veikko«
- 52 Raimo Summanen, »Rami«

VALMENTAJAT:

- Curt Lindström, »Curre«, päävalmentaja
- Hannu Aravirta, »Ara«, valmentaja

Kiitos

Timo Jutila sen sanoi jo kymmenen vuotta sitten: »Kiitos kuuluu koko kansalle«. Jutilaa on helppo ymmärtää. Oman saavutuksensa keskeltä on helppoa ja mukavaa jakaa kiitoksia kaikille, jotka ovat matkan varrella auttaneet.

Minäkin haluaisin kiittää ihan kaikkia, mutta joitakin ihan erityisesti.

Haluaisin kiittää NHL:n komissionääri Gary Bettmania ja pelaajayhdistyksen toiminnanjohtaja Bob Goodenowia siitä, että he vuonna 1994 saivat NHL:n sarjakauden viivästymään niin paljon, että NHL-pelaajat eivät ehtineet MM-kisoihin. Se sinetöi Suomen maailmanmestaruuden. Haluaisin kiittää heitä myös siitä, että he vuonna 2005 saivat koko NHL-kauden peruuntumaan, että pääsin helpommin haastattelemaan suomalaisia NHL-pelaajia ja maailmanmestareita.

Suuri kiitos kuuluu jokaiselle maailmanmestarijoukkueen jäsenelle. He jakoivat avuliaasti ja anteliaasti aikaansa ja muis-tojaan kanssani.

Erityisen lämmin kiitos Raimo Helmiselle, joka sanoi »totta kai« ennen kuin olin päässyt lauseeni loppuun. Sen jälkeen oli helppo lähestyä muita.

Kiitos myös Esa Keskiselle, joka auttoi löytämään muuta-man kadonneen tai vaikeasti tavoitettavissa olleen pelaajan sekä Ville Peltoselle, joka löysi aikaa haastatteluun myöhään illalla, ennen tärkeää pudotuspeliottelua.

Myös Hannu Aravirran mukavan myönteinen asenne ja leikekirja auttoivat kirjan teossa.

Kiitos Juha Sorrille kuvista ja Tero Vaaralle paitsi tekstin lainasta, myös inspiraatiosta vuosien varrella.

Kiitos Jari Mäkäräiselle hauskoista tarinoista. Pistä, hyvä mies, tarinasi paperille, niin saadaan hauska kirja matkaan.

Jättetack myös Susanne Kronholmille takakannen kuvasta.

Martin Lyxellin elegantti taitto ansaitsee myös hatunnos-ton ja kiitoksen, jälleen kerran.

Vaikka kirjaan vieläkin varmaankin jäi paino- ja muita

virheitä, niitä olisi moninverroin enemmän ilman Pauli Leppäsen haukansilmää. Kiitos oikolukemisesta ja hyvistä kommentteista kirjan rakenteen suhteen.

Ja lopuksi kiitos omille tukijoukoilleni, joita ilman mis-tään ei tulisi mitään.

Isä ja äiti, kiitos kannustuksesta tämänkin projektin aikana.

Jessica, kiitos, kiitos, kiitos.

Hannes, nyt isä tulee kotiin leikkimään. Jippii.

Mutta vielä kerran. Kiitoksista suurin kuuluu tietenkin heille:

Hannu Aravirta, Raimo Helminen, Erik Hämäläinen, Timo Jutila, Sami Kapanen, Esa Keskinen, Marko Kiprusoff, Saku Koivu, Tero Lehterä, Jere Lehtinen, Curt Lindström, Jarmo Myllys, Mika Nieminen, Janne Niinimaa, Petteri Nummelin, Janne Ojanen, Marko Palo, Ville Peltonen, Mika Strömberg, Ari Sulander, Raimo Summanen, Jukka Tammi, Antti Törmänen, Hannu Virta ja Juha Ylönen.

Esipuhe

Oli aurinkoinen toukokuun päivä. Villmanin »Jammu« vai-
moineen oli kylässä ja katsoimme jääkiekon MM-finaalia
televisiosta. Jammu oli asunut Ruotsissa 15 vuotta ja hänellä
oli tapana vertailla suomalaisia ja ruotsalaisia – useimmiten
ruotsalaisten eduksi.

Jääkiekossa Jammu, joka oli aikoinaan ollut jopa Frölun-
dan edustusjoukkueen harjoitusringissä, kannatti kuitenkin
Suomea. Tietenkin.

Kun Globenin sumneri soi 7.5.1995 ja Suomi oli voittanut
maailmanmestaruuden, Jammu oli ristiriitaisessa tilassa.
Hänen sydämensä pamppaili suomalaisten pelaajien puolesta
ja hän nautti Suomen mestaruudesta. Samalla se kuitenkin
nakersi ruotsalaisten ylivoimaisuutta.

Jammu kaivoi autonsa takakontista purkillisen lämmintä
olutta ja totesi:

»Eivät suomalaiset kuitenkaan juhlia osaa – Ruotsissa kadut
olisivat jo nyt täynnä torvea soittavia autoja ja ihmiset heilut-
taisivat lippuja«.

Samassa taloni ohi ajoi auto, torvea soittaen ja lippu takaik-
kunasta liehuen.

Meistä ei kumpikaan osannut aavistaakaan, kuinka hyvin
suomalaiset osasivat juhlia jääkiekon maailmanmestaruutta.
Kuten Marko Kiprusoff sanoo tämän kirjan sivuilla: »En voinut
mitenkään ymmärtää, kuinka iso asia se oli muille suomalaisil-
le. En tietenkään, kun ei sellaista ollut ennen tapahtunut.«

Itse olen sitä sukupolvea, jonka mieleen ei koskaan juolah-
tanutkaan, että Suomi voisi voittaa jääkiekon maailmanmes-
taruuden. Mitali oli mahdollinen, jos kaikki meni nappiin – ja
joku suurmaa ehkä boikotoi turnausta.

Neuvostoliiton ykkösketjussa miehet vaihtuivat, mutta
tulos ja vauhti eivät. Kahdeksan joukkueen MM-kisoissa
pelattiin kaksinkertainen sarja, jonka jälkeen kultamitalit
jaettiin Neuvostoliitolle ja turnauksen tähtikentälliseen valit-

tiin ainakin neljä neuvostoliittolaista.

Siksi onkin tavallaan sääli, että NHL-pelaajat eivät tulleet
Tukholmaan. Epäilijöille jää aina selittelemisen mentävä
aukko.

On kuitenkin varmaa, että Suomi nousi 1990-luvun
alussa jääkiekon suurmaiden joukkoon ja on pysynyt siellä
siitä lähtien. MM-kisoista on tullut useita mitaleita ja vuoden
2004 World Cupissa Suomi yllätti etenemällä loppuotteluun
saakka.

Maaailmanmestaruuksia sen sijaan ei ole tullut lisää, vielä.

Alunperin tarkoituksenani oli kirjoittaa maailmanmes-
taruudesta kymmenvuotisartikkeli Hockey-lehteen, mutta
kun ryhdyin pohtimaan, millainen artikkelista tulisi, ja mitä
siihen haluaisin sisällyttää, huomasin, että yhden Hockey-
lehden sivut eivät siihen riittäisi.

Turnaus on aiemminkin hyvin dokumentoitu, enkä
halunnut artikkelista (enkä kirjasta, kun sen idean lopulta
sain ja päätin toteuttaa) pelkkää vanhojen asioiden toistoa ja
pelireferaattia.

Halusin yrittää ymmärtää, miksi juuri se joukkue voitti
maailmanmestaruuden ja millainen se joukkue oikein oli.
Päätin myös ainakin yrittää haastatella kaikki joukkueen
pelaajat ja valmentajat.

Aloitin Sami Kapasesta, joka oli palannut sopivasti Kuo-
pioon. Seuraavaksi ajoin Tampereelle jututtamaan Raimo
Helmistä, ja sieltä takaisin Helsinkiin tapaamaan Hannu
Aravirtaa. Kaikkiaan Volvomme mittariin merkittiin haastat-
teluiden ansiosta kolmisen tuhatta lisäkilometriä.

Lopullisesti kirjan sisältö sinetöityi, kun tapasin Mika
Strömbergin Globenin ostoskeskuksella. Kerroin hänelle
tavanneeni jo muutaman pelaajan, ja että halusin jutella niin
monen kanssa kuin mahdollista.

Strömberg vastasi nopeasti: »Kaikki ovat varmaankin

puhuneet joukkuehengestä».

Niin olivatkin, ja niin puhui Strömbergkin.

Kapanen kertoi, kuinka hauskaa oli istua takapiruna kortti-ringissä. Strömberg muisteli Mika Niemisen kuivaa huumoria ja Esa Keskinen ihmetteli vieläkin, mistä niin hyvä joukkuehenki oikein kumpusi.

Yhtä syytä siihen ei ole. Pelaajien kertomuksien perusteella tuntuu siltä, että kaikki palaset loksahivat kerrankin paikoilleen. Pelaajat tunsivat toisensa, heillä oli hauskaa yhdessä ja he olivat kaiken lisäksi huippupelaajia. Tuloksena ei voinut olla muuta kuin menestystä.

Ja sitten oli tietenkin »Curre«. Curt Lindström, ruotsalainen valmentaja, joka kaiken velmuilun ja kujeilun lomassa sai joukkueen pelaamaan ainutlaatuisella tavalla ainutlaatuisen hyvin.

Kirjaprojektin alussa ajattelin ensin juttelevani mahdollisimman monen pelaajan kanssa. Kun haastatteluja oli kasassa yli kymmenen tuntia, huomasin haluavani saada kaikki pelaajat kiinni.

Kun sitten lopulta olin saanut kaikki haastateltua, minulle jäi tehtäväkseni kasata pelaajien minulle antamista paloista mestaruuspalapeli.

Kirjan muoto – se, että tarina etenee pelkinä pelaajien sitaatteina – oli selvillä alusta lähtien. Valitsin sen, koska halusin antaa pelaajien kertoa oman tarinansa ilman muiden analyysiä tai tulkitsemista.

Tulkinta jää nyt sinulle.

Tarkoitukseni oli kasata tarina, jota lukiessa lukija voisi tavallaan istua kuvitteelliseen pyöreään pöytään koko mestarijoukkueen ja sen valmentajien kanssa ja seurata heidän muisteluitaan.

Se merkitsi tietenkin sitä, että olen siirtänyt pelaajien lausuntoja ajallisesti. Se, minkä he sanoivat keskustelumme alussa, saattaa kirjassa olla lopussa, tai päinvastoin.

Jäsentäminen lienee kirjailijan tehtäväkin.

Lopuksi muutamia käytännön ohjeita ja kommentteja. Tarina etenee pelaajien kommentteja ja sitaatteja käyttäen, ikäänkuin joukkue istuisi virtuaalisen pöydän ääressä juttelemassa. Tarinassa on toistoa, lähinnä siksi, että halusin niin osoittaa sinullekin, mikä pelaajille oli jäänyt mieleen, ja mikä heille oli tärkeää.

Mika Nieminen on pelaajien suussa »Veikko«, Esa Keskinen »Essi« ja Janne Niinimaata Tero »Terti« Lehterä kutsui »Asseriksi«.

Lukemisen helpottamiseksi olen käyttänyt lainausmerkkejä kirjan alkuosassa kerran, pari, mutta sen jälkeen ne on jätetty tietoisesti pois.

Tarina etenee aikajärjestyksessä Milanon finaalin pettymyksestä maailmanmestaruusjuhlien jälkeiseen tilaan ja tulevaisuuden pohdintaan, mutta loikkii hieman joukkuehengen ja Curt Lindströmin henkilön kohdalla.

Kielestä vielä eräs huomio. Vaikka tarina etenee puheen- ja keskustelun omaisesti, kieli ei ole puhdasta puhekieltä, eikä puhdasta kirjakieltä.

Tekstiin on jätetty tarkoituksellisesti murre- ja jääkiekkoilmauksia, jotta lukija saisi aidomman kuvan pelaajasta ja hänen persoonastaan.

Maailmanmestarijoukkue oli ainutlaatuinen jo siksi, että maailmanmestaruus oli Suomen ensimmäinen. Toista ensimmäistä ei ole. Joukkue pelasi loistavaa jääkiekkoa ja sen joukkuehenki oli – pelaajien kertoman mukaan – ennenkokematon.

Valmentaja Hannu Aravirta muisteli kymmenen vuoden takaisen joukkueen joukkuehenkeä näin: »Se joukkue oli kasvanut yhdessä, eikä sellaista maajoukkuetta tule enää koskaan.«

Joukkue vailla vertaa.

Tukholmassa, 31.3.2005

Risto

Milanosta vauhtia

Suomen jääkiekkomaajoukkue, Leijonat, on maan rakastetuin joukkue. Suomalaiset ovat vuosikymmenien ajan aina seuranneet leijonarintaisten taistelua MM-kisoissa, vaikka useimmiten turnaus onkin päättynyt pettymykseen.

Paitsi vuonna 1983, jolloin se päättyi helpotuksen huokaukseen, kun Anssi Melametsä onnistui turnauksen viimeisessä ottelussa tekemään maalin, jolla Suomi säilyi MM-kisojen A-sarjassa.

Ensimmäisen, ja kauan kaivatun arvokisamitalinsa Suomen jääkiekkomaajoukkue voitti Calgaryn olympialaisissa 1988. Viimeisessä ottelussa kaatui olympiakultaa voittanut Neuvostoliitto.

Suomi oli ollut niin lähellä MM-mitalia sitä kuitenkaan voittamatta, että aloimme itsekkin uskoa olevamme jääkiekkomaailman Aku Ankka, joka ei koskaan voittaisi mitään.

Kun Pentti Matikainen valitsi nuoren joukkueen Prahan MM-kisoihin 1992, suurimmat epäilijät olisivat pysäyttäneet joukkueen matkan jo lentokentällä.

Nuori joukkue taisteli kuitenkin Suomelle maan ensimmäisen MM-mitalin, hopeaa.

Seuraavana vuonna Suomi ottikin jälleen tutun, arvaamatoman, roolinsa ja romahti seitsemänneksi. Pentti Matikaisen aikakausi maajoukkueen päävalmentajana päättyi ja hänen tilalleen palkattiin ruotsalainen Curt Lindström.

Curt Lindström sai mukaan kokeneita suomalaisia, jotka olivat syystä tai toisesta olleet maajoukkueesta sivussa. Hän valitsi maajoukkueeseen myös nuoria lahjakkuuksia, jotka olivat matkalla huipulle.

»Curren« ensimmäisellä kaudella Suomi voitti olympiapronssia Lillehammerissa pelaten asiantuntijoiden mielestä turnauksen – ja maailman – parasta jääkiekkoa. Välierässä Kanada kuitenkin pudotti Suomen. Pari kuukautta myöhemmin pelatuissa Milanon MM-kisoissa Suomi eteni hienosti loppuotteluun

ja odotukset olivat jälleen korkealla. Jälleen kerran Kanada iski kuitenkin suomalaisille jauhot suuhun, sillä kertaa tosin vasta rangaistuslaukauskisan jälkeen.

Suomen viimeisen rangaistuslaukauksen ampui Mika »Veikko« Nieminen, joka harhautti, ja yritti nostaa kiekon rystyiltä yläkulmaan. Ei mennyt.

Loistavasti pelanneella Suomen maajoukkueella – joka hävisi Lillehammerin kisoissa vain yhden erän, eikä Milanossa yhtään – oli kaudella 1994–95 vain yksi tavoite: maailmanmestaruus.

Hannu Aravirta, valmentaja

Matka mestaruuteen käynnistyi jo Lillehammerista. Se ei siis ollut ihan hetken hurmaa. Olympiaturnaus oli ollut ihan huikea turnaus ja pettymys oli suuri, kun putosimme loppuottelusta, sillä olimme pelanneet aivan superjääkiekkoa. Kaikki ymmärsivät sen ja ajatus mestaruudesta alkoi voimistua.

Milanossahan hävisimme maailmanmestaruuden draamaattisesti rangaistuslaukauskisassa.

»Curre« sai hyvän oivalluksen lentokoneessa matkalla Milanosta Helsinkiin: »lite bättre«. Meidän piti vain tehdä seuraavalla kaudella kaikki vähän paremmin.

Se »lite bättre« näkyi kaikessa koko seuraavan vuoden.

Jukka Tammi, maalivahti

Milanossa minä sanoin »Aralle« puolileikilläni, että voisin mennä maaliin rangaistuslaukauskisaan. Ara kävi kysymässä Currelta. »Jamo« [Myllys] ei kuitenkaan ollut rankkareissa parhaimmillaan, eihän hän harjoitellut niitä ikinä. Minä taas harjoittelin paljonkin.

Mutta, olihan se selvää, että ei siinä vaihdettu maalivahtia.

Minä ja Jamo annoimme Currelle vinkkejä siitä, kenen kannattaisi ampua rankkareita. Ja mikäli nyt oikein muistan ja olen kuullut muilta, niin kyllä Jarilta [Kurri] kysyttiin, ha-

luaako hän ampua ratkaisevan rankkarin. Jari sanoi »ei«.

Minäkin ehdin jo antamaan neuvoja, mihin piti ampua. Oli si mennyt sivusta, ja kokeillut sieltä ... »Veikkohan« ei ottanut mitään vastaan.

Vakavasti puhuen, Mika on hyvä, mutta kiekko vain pyörähti sillä kertaa.

Mika Nieminen, hyökkääjä

Kai se kipinä sitten sytytettiin siellä Milanossa. Ehkä me 1993–94 tajusimme, että voimme voittaa mitä vain. Sillä kaudella tuli kaksi mitalia, mutta molemmat olivat pettymyksiä.

Oli se hetkellisesti aika kova isku, että en tehnyt rankkarista maalia Milanossa, mutta jonkunhan sinne piti mennä ampumaan se.

Hannu Aravirta

Curre teki kerran sellaisen testin, että hän näytti pelaajille kuvan maalivahdista maalin suulla ja kysyi heiltä, mitä he näkevät. Parikymmentä sanoi näkevänsä maalivahdin ja muutama muu tolppia ja ylärimaa. Yksi pelaaja piirsi rastin yläkulmaan ja sanoi, että »tuohon minä sen nostan«.

Se oli Mika »Veikko« Nieminen.

Ja, kun Kanadan pelaaja epäonnistui rankkarissaan Milanossa, Curre kääntyi samantien ympäri ja osoitti Veikkoa. »Veikko sätter den, Veikko pistää sen sisään«.

En tiedä, kumpusiko Curren vahva luottamus siitä, että Veikko oli ainoa, joka sanoi tekevänsä maalin siinä testissä. Sitä olen joskus mietiskellyt.

Timo Jutila, puolustaja, joukkueen kapteeni

Milanossakin loppuottelu olisi pitänyt ratkaista pelaamalla. Yhtäkkiä peli muuttuikin yksilölajiksi.

Muistan, kuinka menin Milanossa kapteenien kolikonheittoon ja Luc Robitaille sanoi, että «eiköhän ratkaista mestaruuskin kolikolla». Häntäkin harmitti se, että mestaruus

ratkaistiin rankkareilla.

Jouduin vielä finaalin jälkeen dopingtestiin ja muistan, kuinka istuin siellä kanukkien kanssa. Hekin kehuivat Suomen joukkuetta tosi kovaksi.

Eihän se mitään lohduttanut, mutta kuitenkin...

Mika Nieminen

En muistellut sitä enää seuraavalla kaudella. Olen minä nähnyt rankkarin videolta pari kertaa – ja tiesinhän jo lauottuani, miten se oli mennyt pieleen.

Maajoukkueessa oli niinä vuosina aina sama runko. Väittäisin, että toistakymmentä pelaajaa oli aina maajoukkueessa, ja totta kai se rakentaa joukkuehenkeä.

Siinä joukkueessa oli hyvä henki, mutta en ole montaa kertaa ollut huonohenkisessä joukkueessakaan. Oli siinä mestarijoukkueessa kuitenkin jotain erikoista.

Kyllä »vähän paremmin« piti paikkansakin. Joukkueen piti parantaa jatkuvasti turnauksesta toiseen. Jos silloin olisi ollut Euro Hockey Tour, kuten nyt, Curre ei olisi välittänyt niistä ollenkaan.

Oli aika harvinainen tilanne, että maajoukkueessa on ydinryhmä niin kauan kasassa. Nythän pelaajat lähtevät ensimmäisten hyvien kisojen jälkeen NHL:ään.

Erik Hämäläinen, puolustaja

Milano 1994 oli se siemen. Se oli mestaruuden siemen. Ei sitä ääneen sanottu, mutta oli minullakin sellainen tunne, että seuraavalla kaudella halusimme voittaa.

Olimme pelanneet kaksi arvoturnausta – Lillehammerin olympialaiset ja Milanon MM-kisat – todella hyvin ja suurin menestys oli jäänyt molemmissa niin pienestä kiinni.

Hävityn ja voitetun finaalin ero on kamala. Milanon loppuottelutappio on ainoita jääkiekkojuttuja, joiden vuoksi olen

herännyt keskellä yötä jälkeenpäin ja harmitellut. Olimme niin lähellä.

Kultamitali oli tavoitteemme jo heti kauden ensimmäisestä kokontumisesta lähtien. Meille jaettiin kirjat, joita Curre aina jakoi.

Sen otsikkokin oli »kultaa Globenissa«.

Esa Keskinen, hyökkääjä

Pakko varmaan aloittaa vuodesta 1994, kun tämä ryhmä kasattiin. Me olimme olympialaisten paras joukkue, ja yksi erä oli katastrofi, joka pilasi koko turnauksen.

Olimme ansainneet voiton jo vuonna 1994 MM-kisoissa ja olympialaisissa.

Jarmo Myllys, maalivahti

Vuoden 1995 joukkue oli erittäin hyvä. Suomella oli jo Lillehammerin olympialaisissa koossa melkein sama joukkue ja Milanossa tuli jo hopeaa. Joukkue pysyi hyvin kasassa ja hitsautui hyvin yhteen.

Olimme molemmissa MM-turnauksissa todella hyviä.

Saku Koivu, hyökkääjä, varakapteeni

Jos ajatellaan ihan pelillistä puolta, niin väitän, että pelasimme Lillehammerissa ja Milanossa vielä parempaa jääkiekkoa kuin Tukholmassa. Se oli se siemen, joka lähti kasvamaan ja kukoisti vuoden päästä.

Ehkä 1994 aika ei vielä ollut meidän, ehkä emme olleet kasvaneet vielä tarpeeksi, emmekä kokeneet tarpeeksi yhdessä.

Joukkueen runko oli sama ja kasvuprosessi oli ehkä pidempi kuin osasimme odottaakaan. Se kestitkin vuoden kauemmin kuin odotimme. Hedelmä ei tullutkaan olympialaisissa tai saman kevään MM-kisoissa.

Ville Peltonen, hyökkääjä

Liikenne Pohjois-Amerikkaan ei ollut niin voimakasta vielä

silloin. Rungon yhdessä pysyminen auttoi joukkuehengenkin luomisessa.

Valitettavasti yksi huono erä olympialaisissa kostautui, eikä täyspottia tullut heti ensimmäisessä turnauksessa.

Marko Kiprusoff, puolustaja

Muutama pelaaja olisi varmasti lähtenyt NHL:ään jo 1994, jos työsulku ei olisi tullut ja sarja olisi käynnistynyt heti syksyllä. Joukkueessa oli monta NHL-tason pelaajaa, jotka olisivat lähteneet, ja jotka lähtivätkin heti seuraavalla kaudella ja tekivät vahvan uran NHL:ssä.

Raimo Helminen, hyökkääjä

Tiesimme, että maajoukkueen runko oli sama kuin edellisellä kaudella. Siinä vaihtui vain muutama pelaaja.

Nykyisinhän se on ihan mahdotonta. Vaikka nytkin Jokisen Olli ja kumppanit pelaavat kaikki kisat, niin jotenkin se on vain erilaista kuin silloin. Ennen se oli läheisempää. Sen verran joukkueessa on nykyisin vaihtuvuutta.

Silloin kaikki pelasivat, jos eivät Suomessa, niin ainakin täällä Pohjolassa ja me pelasimme pari kolme turnausta yhdessä. Nykyisin puolet pelaajista tulee NHL:stä vasta kevääksi. Maajoukkueessa kierrätetään paljon pelaajia, jolloin sama runko ei pelaakaan yhdessä yhtä paljon.

Ja totta kai edellisvuosi tuntui, kun vuonna 1994 pelattiin sekä olympialaiset että MM-kisat, kaksi pitkää turnausta. Olimme yhdessä melkein kolme kuukautta. Siis se ydinryhmä, 15 pelaajaa.

Ainakin pelaajat tiesivät, että meillä oli hyvät mahdollisuudet. Ei siitä puhuttu kuitenkaan ääneen. Me olimme nähneet edellisellä kaudella, että vaikka pelaisi kuinka hyvin, voittaminen on vaikeaa. Kaikkea voi sattua ja kaikki on mahdollista.

Varmaan olimme senkin takia varovaisia ja menimme turnaukseen matalalla profiililla. Kai se oli harkittuakin. Voin kuvitella, että se oli ihan suunniteltua. Voi olla, että siitä

sovittiin pelaajienkin kesken.

Marko Kiprusoff

En muista, että siitä olisi Milanon kotimatalla puhuttu, mutta kyllä se varmaan kaikilla kävi mielessä, että vuoden päästä uudelleen.

Esa Keskinen

Kyllä hopeakin kirkastui jonkin ajan päästä. Kanadan tasotusmaali Milanossa harmitti, koska [Jari] Kurrilta vedettiin jalat alta. Se on aina vähän kaivellut. Kanadalle olisi kuulunut jäähy ja he saivatkin maalin. Oikealla tuomiolla me olisimme voineet sen sijaan ratkaista pelin.

Rangaistuslaukauskisa on aikamoista arpapeliä, ja mahdollisuudet ovat 50-50. Kanada oli siinä parempi.

Istuimme ottelun jälkeen pukukopissa varmaan kolmisen tuntia. Muistan, kuinka istuin Jutin vieressä ja kopissa oli ihan hiljaista. Sitten tunnelma alkoi parantua hieman ja parani kopissa saman illan aikana.

Jo samana iltana tuli tunne, että eihän sille mitään voinut.

Hannu Virta, puolustaja

Hävityn ja voitettun finaalin ero on hirvittävä. Ei sitä voi sanoin kuvailla. Hopeaan liittyy aina tietty katkeruus. Ehkä se, että mestaruus tuli nopeasti perään, on vähän helpottanut. Aina sitä mieltii, mitä olisi voinut tehdä toisin.

1994 harmittaa vielä enemmän, koska pelasimme silloin erittäin hyvää jääkiekkoa. Emme tainneet hävitä erääkään.

Koko homma alkoi jo Lillehammerista, sitten oli se Milanon turnaus, jossa hävisimme mestaruuden rankkareilla ja lopulta tuli 1995 ja maailmanmestaruus.

Olympiaturnaus ja Milanon MM-kisat olivat vielä lähekkäin ja Milanosta jäi kova nälkä ja kiima, kun olimme niin lähellä, mutta emme voittaneet.

Sen jälkeenhän joukkue hajosikin, kun pelaajia lähti pal-

jon NHL:ään. Wienissä 1996 ei enää ollutkaan runko kasassa.

En tietenkään ajatellut revanssia koko vuotta. Kyllähän sitä elää omaa arkipäiväänsä omassa seurajoukkueessa. Kyllä Tukholman turnaus oli vain seuraava turnaus.

Me tiesimme, että kun teemme pienet asiat hyvin ja huolellisesti, meillä on mahdollisuudet voittaa. Edelliskauden menestys antoi toki uskoa.

Jarmo Myllys

Monelle jäi varmaan Milanon rankkaritappiosta sellainen tunne, että seuraavaa turnausta odotti oikein innolla. Mestaruus oli selkeä tavoite. Minäkin olin ollut maajoukkuekuvioissa jo 1980-luvulta, pelasin ensimmäiset MM-kisat vuonna 1987, ja 1995 oli selvää, että meille ei kelvannut muu kuin kultamitali.

Maailmanmestaruusprojektiin uskottiin ja siitä juteltiin avoimesti.

Olisi ollut karvas pettymys, jos emme olisi voittaneet mestaruutta – olisipa tullut sitten mikä muu mitali tahansa.

Se oli onnistunut projekti ja ilmapiiri oli kuin seurajoukkueessa. Me olimme paljon yhdessä. Tänäkin päivänä maajoukkueella on paljon tapahtumia, mutta nyt pelaajia kierrätetään niissä. Silloin, kun maajoukkue kokoontui, niin runko oli melkein aina sama, oli sitten mikä tapahtuma tahansa.

Jere Lehtinen, hyökkääjä

Koko 1994 nosti joukkuetta, ja kun lähdimme kauteen 1994–95, niin joukkueella oli itseluottamusta lähteä voittamaan kaikki pelit. En tiedä, ehkä aikaisempina vuosina oli ollut vähän sellaista asennetta, että »nyt tulee Kanada, ei voida voittaa«.

Totta kai aina yritetään voittaa, mutta se on helpompaa, kun itseluottamus on kohdallaan.

Emme me suoranaisesti puhuneet seuraavasta vuodesta, mutta kaikki huomasivat, että me pystymme pelaamaan hyvää jääkiekkoa korkealla tasolla. Lillehammerissa voitto jäi

yhteen erään ja Milanossa se meni rankkareihin.

1995 ei ollut NHL-pelaajia, mutta 1994 oli. Ja silloin olimme niin lähellä kuin vain voi olla.

Jukka Tammi

Curre lohdutteli meitä Milanon tappion jälkeen. Se oli raskas tappio. Kukaanhan ei tiennyt, keitä seuraavana vuonna olisi mukana turnauksessa, ja itse ajattelin, että taisi olla viimeinen mahdollisuus voittaa jotain. Curre tuli kuitenkin sanomaan, että »ensi vuonna uudestaan«.

Ei siinä montaa pelaajaa vaihtunut Milanon ja Tukholman välillä. Olisiko korkeintaan viisi pelaajaa vaihtunut. Joinakin vuosinahan oli saattanut vaihtua koko joukkue, melkein, mitä nyt »Raipe« siellä on aina ollut. No, ei ihan. [Nauraa].

Marko Palo, hyökkääjä

Joukkue kasvoi menestykseen pikkuhiljaa. Kun kemiat osuvat kohdalleen, ne osuvat. Curre osasi yhdistää pelaajia, opimme ajattelemaan uudella tavalla ja pystyimme ottamaan sen viimeisen askeleen. Koko 1994 oli ihan uskomaton.

Mika Nieminen

Muistan esimerkiksi USA-välierän vuoden 1994 MM-kisoissa, kun peli oli muistaakseni jo ensimmäisen erän jälkeen 7-0 tai jotain. Toisen erän lopussa jenkit tulivat vielä sanomaan jonkun meidän kovemman taklauksen jälkeen, että »peli on jo ohi, mutta jos haluatte pelata noin, niin täältä pesee«. Peli meni ihan kävelyksi.

Joka tapauksessa, me veimme Yhdysvaltain NHL-ryhmää ihan miten halusimme.

Tero Lehterä, hyökkääjä

Lillehammerissa hävisimme vain yhden erän koko turnauksessa, jonka myötä hävisimme Kanadalle välierässä. Tuntui, että maailma kaatui niskaan. Toisaalta on ihan sama, häviääkö

välierän vai loppuottelun. Olihan olympiapronssi hieno asia, mutta silti.

Eipä tullut parin vuoden aikana hävittyä montaa ottelua. Mieluummin olisin päästänyt ne maalit vaikka Saksaa vastaan. Kun itsellä on taululla seitsemän maalia, on ihan sama, onko vastustajalla kaksi vai viisi.

Marko Palo

Joukkueeseen ei tullut suuria muutoksia kahden vuoden aikana, NHL-pelaajia lukuunottamatta. 1995 edes NHL-pelaajia ei tullut, koska heidän sarjansa käynnistyi niin myöhään.

Maajoukkue oli minulle kuin toinen koti. Ei siinä ollut mitään eroa seurajoukkueeseen, maajoukkue oli viihtyisä paikka, jonne kaikki tulivat mielellään. Kaikilla oli sama päämäärä, joka yhdisti pelaajia.

Meillä ei ollut enää muuta tavoiteltavaa kuin maailmanmestaruus. Samalla siitä tuli hieman paineitakin.

Timo Jutila

Se oli todella joukkue. Se oli joukkue, joka kasvoi ja kasvoi ja tiivistyi. Se projekti lähti liikkeelle edellisvuoden finaalitappiosta ja sitten kuvaan tuli mukaan vielä NHL:n lakko ja kaikki.

Se kasvoi. Se joukkue kasvoi tosi kovaksi. Ja tulos oli sen mukainen.

Milanossa oltiin niin lähellä, että ... »harmittaa« on aika kevyt sana kuvaamaan niitä tunteita. Mutta kyllä se samalla avasi aikamoiset pommiluukut ja moni huomasi, että kun palikat osuvat paikoilleen, me voimme voittaa koko turnauksen.

Se oli se juttu.

Aikaisemmin maajoukkue oli lähtenyt tavoittelemaan mitalia tai »mahdollisimman hyvää suoritusta« ja niin edelleen ja niin edelleen, mutta Milano oli henkisesti iso asia. Silloin tuli rankkareissa turpaan, vaikka olisimme tietenkin omasta mielestämme ansainneet kultaa jo siellä. Sitä ei ikinä tullut. Se loi kuitenkin peruskiveä, jolle Curre ja Ara saivat raken-

nettua joukkueen.

Tuloksena oli eteenpäin menevä joukkue, joka uskoi itseensä.

Ville Peltonen

Kun hävisimme Milanossa Kanadalle, joukkue päätti voittaa mestaruuden seuraavana vuonna. Jotenkin tulee mieleen se hetki ja tunne kopissa hävityn finaalin jälkeen.

En muista, sanoiko siellä joku jo jotain, mutta ainakin minulla ja monella muulla kypsyi se päätös. Eikä sitä sen jälkeenkään muistaakseni hyssytelty, vaan sanoimme sen suoraan tavoitteeksemme.

Sillä tavalla on käynyt monille muillekin, esimerkiksi SM-liigassa viime vuosinakin, että he ovat ensin hävinneet loppuottelun ja seuraavalla kaudella sitten voittaneet.

Pitää olla selkeä tavoite, jonka voi palauttaa mieliin silloinkin, kun on vaikeampaa. »Ai niin, sen takiahan me teemme töitä nyt«.

Monet sanovat, että pelasimme jopa paremmin edellisellä kaudella, 1993–94.

Timo Jutila

Milanossa voitimme pudotuspelivaiheessa Ranskan 10-0, Yhdysvallat 8-0 ja Kanadan kanssa pelasimme 1-1, mutta hävisimme rankkarit.

Kuusi pudotuspeliä ja vain kaksi päästettyä maalia on kova saldo kaksissa kisoissa – mutta tuloksena oli vain yksi maailmanmestaruus. Meidän olisi pitänyt voittaa ne molemmat.

Ville Peltonen

Olisi pitänyt tulla pari mestaruutta ja olympialaisistakin muutakin kuin pronssia. Mutta tulipahan ainakin yksi mestaruus, ehkä juuri siksi, että hävisimme ensin.

Esa Keskinen

Kyllä meillä oli se sanontakin, »lite bättre«, ja sitä seuraavalla kaudella taisi olla »ännu bättre«. NHL-pelaajien poissaolosta puhuttiin, mutta edellisellä kaudella kaikki NHL-pelaajat olivat mukana ja olimme siellä osoittaneet olevamme paras joukkue. Kyllähän siitä edellisvuoden loppuottelusta oltiin opittu paljon.

Ei siitä hirveästi puhuttu, mutta kyllä kaikki varmasti tiesivät, että olimme saaneet toisen tilaisuuden. Eikä kukaan voinut tietää, kuinka monta niitä tulee.

Curt Lindström, päävalmentaja

Matka maailmanmestaruuteen alkoi todellakin jo Milanon MM-kisoista tai Lillehammerin olympialaisista. Olen jutellut Jutilan kanssa paljon siitä, kuinka saimme niin vahvan joukkuehengen aikaan.

Tein paljon töitä joukkuehengen rakentamiseksi, pidin pelaajien kanssa kahdenkeskisiä palavereja ja koko joukkueen kokouksia ja tein kyselyitä, joissa pelaajat saivat sanoa mielipiteensä.

Milanossa olimme hyvin lähellä ja maailmanmestaruus jäi vain yhden rangaistuslaukauksen päähän.

Muistan, että Milanon lentokentällä oli satoja suomalaisia, jotka lauloivat Maamme-laulun. Puolustusministeri Elisabeth Rehn oli järjestänyt lentokoneen vastaanottamaan meitä jo silloin.

Seuraavalla kaudella maajoukkue tapasi ensimmäisen kerran elokuussa Helsingin jäähallilla. MM-kisoihin oli kymmenen kuukautta. Kisaprojekti alkoi jo silloin.

Olin kysynyt pelaajilta heidän tavoitteistaan ja vaikka ne olivatkin tarkentuneet edellisen vuoden aikana, ne olivat osalla vieläkin aika epäselviä. Osalla pelaajista tavoitteena oli vieläkin pelkkä maajoukkuepaikka.

Joulukuisen Izvestija-turnauksen aikaan suurimmalla osalla tavoitteena oli jo maailmanmestaruus. Sieltä marras-

joulukuusta saakka joukkue tähtäsi siis mestaruuteen.

Keskityin erityisesti siihen, että pelaajilla pysyi tavoite mielessä. Kysyin heiltä jatkuvasti, oliko heidän tavoitteensa – voittoa MM-kultaa – mahdollinen. Olihan se. Ja niin kauan kuin tavoite on mahdollista saavuttaa, siihen uskotaan. Seuraava kysymys oli: »Mitä siihen pääseminen vaatii?»

Pelaajat ymmärsivät sen ja joukkueella oli kovat odotukset itseltään. Avainsanoja olivat ammattimaisuus, kärsivällisyys ja sitoutuminen.

Sami Kapanen, hyökkääjä

Kasassa oli mahtava joukkue. Siinä oli Veikko, Raipe, »Tais-to« [Tammil], Ojasen Janne, Virran »Hantta«... ja kun »Juti« hörähtää nauramaan, niin se saa hyvälle tuulelle.

Maajoukkueen kokoontumisissa olo oli kuin olisi seura-joukkueeseen mennyt.

Se oli joukkue, joka oli täynnä persoonia, ja mukana oli vanhemman polven kiekkoilijoita ... Keskisen »Essin« kaltaisia taitureita. Siinä oli taitoa, mutta kuitenkin kaikki sitoutuivat pelaamaan joukkueelle.

Marko Kiprusoff

En tiedä, mistä se joukkuehenki syntyi. Varmaankin Currella oli oma osuutensa siinä, mutta samalla pitää muistaa, että kyllä joukkueen vanhemmat pelaajat olivat fiksuja, ja antoivat nuorillekin elintilaa. Ei ollut mitään rajoituksia. Kaikki tunsivat itsensä joukkueessa tosi tärkeiksi ja siitä kuuluu suuri kiitos vanhemmille, johtaville pelaajille, kuten Jutila, Virta, Helminen ja Keskinen, jotka eivät ottaneet mitään erityisasemaa.

Moni huippupelaaja kun yleensä ottaa tilaa.

Vastaavasti joukkueessa oli ennakoluulottomia nuoria. Se oli hyvä sekoitus. Valmentajat osasivat sitten tehdä niistä vielä joukkueen.

Saku Koivu

Essi, Juti, Raipe, Hantta olivat henkilöinä niin fiksuja ja niin suuria joukkuepelaajia, että he eivät missään nimessä halunneet erivapauksia itselleen.

Juti nyt ei ole hiljainen, mutta Raipe ja Essi ovat vähän hiljaisia, jotka pystyvät kuitenkin tekemään töitä kenen kansa tahansa. Ehkä siinä oli myös joukkuehengen salaisuus: kukaan ei tehnyt itsestään numeroa.

Joukkue oli kaiken ydin.

Marko Kiprusoff

Oli hyvä sattuma, että juuri silloin maajoukkueessa oli nuoria huippuja.

Ehkä sekin auttoi, että valmentaja tuli suomalaisten jääkiekkopiirien ulkopuolelta ja rakensi joukkueen siinä mielessä puhtaalta pöydältä. Ehkä sen ansiosta maajoukkueeseen tuli vaihtuvuutta, jota ei olisi tullut, jos valmentaja olisi ollut Suomesta tai ns. sisäpiiristä.

Mika Strömberg, puolustaja

Vuonna 1994 pelasimme hyvää jääkiekkoa. Curre teki meidän maajoukkueestamme hyvin pelaavan joukkueen. Joukkueessa oli koko ajan hyvä ilmapiiri, me nautimme pelaamisesta eikä maajoukkueessa rähjätty tai muuta.

Joukkueessa olemisesta nautti.

Kaikille syntyi oma rooli aika nopeasti ja selkeni, miten kenenkin pitää pelata. Se auttoi, eikä kenenkään tarvinnut ihmetellä, mitä häneltä odotettiin.

Joukkueessa oli paljon nuoria pelaajia. Ehkä vanhoihin pelaajiin luotetaan enemmän nykyisin. Ja pelaajat lähtevät nuorina NHL:ään. Vuoden 1995 joukkueesta on vieläkin 5–6 pelaajaa maajoukkueessa.

Tero Lehterä

Curre oli mieltynyt tiettyihin pelaajatyyppeihin ja kun homma toimi, niin harvoinpa voittavaa joukkuetta ruvetaan muuttamaan.

Muistan vuodesta 1994, että Marko Kiprusoff jäi alunperin varamieheksi, mutta kun Walteri Immonen loukkaantui, hän nousi mukaan kisajoukkueeseen. Turnauksessa »Kipru« teki 3+3=6 tehopistettä ja lunasti paikkansa. Niinkin voi käydä.

Ylösen»Jussi«, Törmäsen Antti ja Niinimaan»Asseri«taisivat olla ainoat, joka tulivat vuoden 1994 jälkeen.

Vaikea puhua muiden puolesta, mutta minä ainakin tunsin oloni kotoiseksi, vaikka en ollutkaan isossa roolissa.

Ari Sulander, maalivahti

Jokainen tiesi oman roolinsa. Minäkin tiesin, että luultavasti saan pelata Tukholmassa yhden pelin. Jamo oli hyvässä kunnossa ja kaikki tiesivät, että jos hän vain onnistuu, niin joukkue voittaa. Muiden maalivahtien piti olla valmiita pelaamaan mahdollisten loukkaantumisten varalta. Ei siellä tullut mitään sekaannuksia missään vaiheessa, kaikki tiesivät tilanteen.

Curt Lindström

Jos syö hyvää kakkua, sitä haluaa lisää. Lillehammerissa tuli pronssia ja Milanossa hopeaa. Nyt kaikki halusivat voittoa.

Palaset loksahtavat paikoilleen

Vuoden 1995 MM-kisajoukkueessa oli 16 pelaajaa, jotka olivat olleet mukana edellisvuonna sekä Lillehammerin olympialaisissa että Milanon MM-kisoissa.

Curt Lindström luotti »omiin poikiinsa« ja moni pelaaja saikin kuulla jo vuoden 1995 alussa kuuluvansa MM-miehistöön, mikäli mitään odottamatonta – kuten loukkaantumista – ei tapahdu.

Curt Lindström ja Hannu Aravirta kasasivat joukkueeseen sekoituksen nuoria ja kokeneita pelaajia.

Alle 25-vuotiaita pelaajia oli yksitoista. Yli 30-vuotiaita kahdeksan.

Joukkueen vanhin pelaaja oli Jukka Tammi ja nuorin vasta 19-vuotias Janne Niinimaa.

Janne Niinimaa, puolustaja

Minä pääsin maaajoukkueeseen vasta SM-finaalien jälkeen ja olin viimeinen, joka siihen valittiin. Ehdin olla viikon verran mukana ennen kisoja. Kaikki tapahtui hirveän nopeasti.

Curre tuli SM-finaalien jälkeen sanomaan, että pääsen antamaan näyttöjä kahdessa maaottelussa. Ensimmäisen jälkeen hän kertoi, että olin kisajoukkueessa. Se oli hieno homma.

Curt Lindström

Joukkue oli rakennettu huolella. Tukholman joukkueessa oli todellisia voittajatyyppejä ja väitän, että kaikki olivat todellisia joukkuepelaajia.

Sitä eivät ehkä kaikki Milanon joukkueen pelaajat olleet. No, en ehkä voi niinkään sanoa, kyllähän kaikki sielläkin tekivät kaikkensa.

Hannu Aravirta

Joukkueessa oli muutamia paluumuuttajia, muutamia kokeneita pelaajia ja sitten muutamia lahjakkaita nuoria pelaajia.

Se oli loistava sekoitus. Kaikki olivat vielä parhaimmillaan, ja olivat menossa vielä urallaan eteenpäin.

Raipea pidettiin vanhana jo silloin. [Nauraa].

Valinnat olivat kyllä Lillehammerin, Milanon ja muiden turnausten jälkeen pitkälti enää muutaman pelaajan juttu. Lähinnä mietimme, ketkä tukevat parhaiten joukkuetta pienemmässä roolissa.

Esimerkiksi Jukka Tammi oli oikea roolipelaajan prototyyppi. Me tiesimme, että häneltä löytyy voimia tukea muita, ja että hänellä huumori riittää, vaikka pelaikaa ei tulisikaan. Tällaisia keskusteluja valinnoista käytiin.

Kolmisen kentällistä oli aika selvillä jo kauan ennen turnausta.

Jarmo Myllys

Minähän tulin takaisin maajoukkueeseen Curren aikana, ja Curre piti minut jatkuvasti tilanteen tasalla MM-kisojen suhteen.

Minusta oli hyvä, että Curre kertoi ajoissa, että olin MM-joukkueessa. Se antoi mahdollisuuden pelata omia pelejä rauhassa ja keskittyä MM-kisoihin.

Ei siinä ollut sinänsä mitään tavatonta, sillä monella valmentajalla on omat runkopelaajansa, joihin he aina luottavat.

Olihan siinä taistelua kalkkiviivoille saakka.

Taisto ja »Sulo« olivat tukemassa minua. On maalivahdille hyvä tunne, kun valmentaja luottaa.

Sen pohjalta minun oli hyvä viedä projektia eteenpäin omalta osaltani.

Jukka Tammi

Minä en pelannut turnauksessa minuuttiakaan, olin kyllä varalla suurimmassa osassa peleistä. Tiesin roolini alusta saakka, ja siihen piti vain sopeutua eikä olla mörököllinä. Olisi ollut viimeinen virhe kiukutella siitä, että ei pääse pelaamaan. Ei siitä olisi ollut mitään hyötyä.

Kyllä minä yritin auttaa kavereita kaikilla tavoilla – lohdutelin ja kannustelin ja sellaista. Mitä tarvittiin.

Totta kai minun piti koko ajan olla valmis pelaamaan ja sen eteen tehtiin kovastikin töitä turnauksen aikanakin. Kaikki on mahdollista, eikä joukkueeseen kannata mennä, jos ei ole kunnossa. Mieluummin sanoo heti, että »on vähän nivunen kipeä«.

Kauden aikana taisteltiin kisapaikasta. Curre kertoi minulle aika aikaisin, että olen kisajoukkueessa. Kolmosveskarin paikka ei ollutkaan yhtä selvä, ja siitä taistelivat Ari Sulander ja Pasi Kuivalainen. Se meni ihan kalkkiviivoille, ja lopuksi kemia ratkaisi.

Minä aavistin sen jotenkin.

Ari Sulander

Minä sain tietää vasta leirityksen aikana, että minut valittiin kisajoukkueeseen. Olin ollut mukana maajoukkueessa jo 1993, ihan turistina tosin ja vuonna 1995 olin ollut maajoukkueen mukana kauden aikana, joten muut pelaajat olivat kyllä tuttuja, vaikka keltanokka olinkin.

Ehkä se oli hyväkin, minulla ei ollut paineita ja pystyin keskittymään omiin asioihini.

Esa Keskinen

Minä sain tietää ensimmäisten joukossa, että olen kisajoukkueessa. Se on pelaajalle hyvä tilanne ja helpottaa paljon valmistautumista.

Oli tavallaan sääli, että ei voitu useammalle kertoa, koska siinä syntyi tiettyjä jännitteitä esimerkiksi samassa seurajoukkueessa pelaavien kesken. Itse ei tietenkään voinut sanoa, että tiesi olevansa kisajoukkueessa.

Marko Palo

Itse sain tietää Ruotsin loppuottelusarjan aikana, että olen päässyt kisajoukkueeseen. Minä ja Essi siirryimme HV71:n

kultajuhlista suoraan tavallaan MM-loppuleirille. Näytöt oli annettu jo aikaisemmin.

Olihan se helpottavaa, että sai tiedon ennen leiriä.

Antti Törmänen, hyökkääjä

Pääsin maajoukkueeseen marraskuussa 1994, kun – muistaakseni – Mikko Mäkelä loukkaantui. MM-kisapaikka tuli minulle ihan sen kevään SM-liigan pudotuspelien näyttöjen perusteella.

Silloin oli NHL:n työsulku eikä sitä sarjaa pelattu. Jari [Kurri] ja Teemu [Selänne] pelasivat SM-liigaa Jokereissa ja muistan vielä joskus marraskuussa olleeni Jokereissa nelosketjussa.

Silloin olin valmentajallekin vihainen ja ihmettelin, kuinka oli mahdollista, että minä pelasin nelosketjussa. Sitten, kun sen hyväksyin ja ymmärsin, niin asiat muuttuivat täysin.

Ymmärsin, että minun piti tehdä niitä asioita, missä olin hyvä. Sieltä piti päästä pois keinolla, millä hyvänsä.

Olin ruvennut leikkimään parempaa pelimiestä kuin olinkaan, ja unohdin käyttää omia vahvuuksiani.

Vaikeaa oli se, että Jokereilla oli takanaan erittäin kova finaalisarja TPS:n kanssa. Minä otin kovasti yhteen Saku Koivun kanssa, sekä fyysisesti ja henkisesti. Muutama päivä viimeisen loppuottelun jälkeen pitikin sitten olla samassa joukkueessa sellaisen pelaajan kanssa, jota oli periaatteessa vihannut viiden ottelun ajan. Yhtäkkiä sen kanssa piti olla paras kaveri.

Ei siitä sen enempiä puhuttu, itsehän sitä vain käsiteli päässään. Kai se aluksi oli vähän kyräilyä, ennen kuin tajusin, että olimme samassa joukkueessa, jolle piti löytää yhteinen vihollinen.

Mutta ei ollut kivaa kuunnella, kuinka heidän mestaruusjuhliiaan käytiin läpi maajoukkueessa. Se nosti pintaan niitä ajatuksia, että miksi me emme voineet pelata vähän paremmin, että puhuttaisiin meidän juhlistamme.

Kyllä se sitten meni ohi.

Marko Kiprusoff

Tiukkojen SM-finaalien jälkeen asiat on otettu esille maajoukkueessa, ennen kuin lähdetään turnaukseen, ettei kenellekään jää mitään hampaankoloon. Jos jollakin on jotain mielessä, se pitää sanoa silloin, eikä jäädä kyräilemään.

En muista, tehtiinkö tuossa turnauksessa niin, mutta sen jälkeen on tehty. Kyllä jätkät ovat tarpeeksi fiksuja ymmärtämään, ettei joukkue muuten toimi.

Hannu Virta

Ei Suomen maajoukkueessa ole koskaan ollut ongelmia. Seurajoukkueessa voidaan tapella, mutta kun tullaan maajoukkueeseen, ollaan kuin isoa perhettä. Muistan kyllä, että 1995 pelattiin kuumat finaalit.

Itse pelasin silloin Sveitsissä.

Ari Sulander

Ehkä Jokeri-pelaajat olivat nälkäisiä hävityn finaalin jälkeen. Kyllä kaikki tietävät, että maajoukkue on maajoukkue ja seurajoukkue on seurajoukkue. Maajoukkueessa pelataan Suomen puolesta. Enemmän siellä heitetään vitsiä SM-finaaleista.

Saku Koivu

Jostain syystä silloin ei ollut skismoja, vaikka Jokereiden kanssa otimme kovasti yhteen loppuotteluissa. Ara oli Jokereiden valmentajakin, joten sekin olisi voinut tuoda mukanaan vaikeuksia, mutta ei tuonut.

Ehkä syy oli se, että olimme olleet jo kaksi vuotta yhdessä ja kokeneet paljon. Aina on olemassa se riski, että pudotuspeleissä sotajalalla olleiden pelaajien antipatiat siirtyvät maajoukkueen koppiin.

Mika Strömberg

Me pelasimme Jokereissa tiukat finaalit TPS:ää vastaan ja

niissä otteluissa oli kaikennäköistä myräkkää. Sitten, kun olimme maajoukkueessa, olimme kuitenkin kaikki tosi hyviä kavereita.

Maajoukkueessa ei ollut minkäänlaista kaunaa, vaan kaikki puhalsivat yhteen hiileen.

Juha Ylönen, hyökkääjä

Olin maajoukkueessa vasta sen vuoden turnauksissa. Arahan oli meillä Jokereissa valmentajana. Hän sanoi kauden jossain vaiheessa, että minulla oli hyvät mahdollisuudet päästä kisajoukkueeseen.

Sitten olin leirillä ja vaikka pääsin hyvään ketjuun Helmi- sen ja Kapasen kanssa, valinta tuli kuitenkin vähän yllättäen.

Se oli sitä aikaa, jolloin Jokerit ja TPS pelasivat loppuot- tussa monena vuotena peräkkäin. Tämä taisi olla keskimmäi- nen niistä vuosista. TPS voitti ja ratkaisu haettiin viidennestä finaalista, jonka hävisimme. Muut ehtivät leireillä kuukauden päivät, mutta ei siinä paljon mietitä maajoukkuekuvioita, kun pelataan Suomen mestaruudesta.

Väliin jää aina aikaa, siinä rallatellaan pari päivää, ennen kuin mennään taas treeneihin. Oma paikkani ei ollut ollen- kaan varma ja tiesin, että oli kova paikka antaa näyttöjä.

Nälkä oli tietenkin kova, koska en ollut ennen ollut MM-ki- soissa. Motivaatio löytyi hyvin nopeasti.

Jere Lehtinen

Jossain vaiheessa ennen kisoja Curre kertoi, että olin kisa- joukkueessa. Valinnan jälkeen on helppoa pelata, kun ei tarvitse antaa näyttöjä. Onhan siinä riskinsäkin. Pelaaja haluaa kuitenkin itse pelata odotetun korkealla tasolla, mutta jos peli ei kuljekaane, eikä ehkä kuuluisikaan joukkueeseen, mutta kun paikka on jo luvattu...

Olin aika nuori, enkä edes ajatellut asiaa. Sitä vain pelasi. Ei siitä ottanut paineita.

Tero Lehterä

Valintani ei mennyt ihan kalkkiviivoille, mutta en missään nimessä ollut ensimmäisten joukossa.

Kun lähdimme kisoihin, niin taisin olla samassa ketjussa Raipen ja Niemisen Veikon kanssa, mutta kun kiekko ei löy- tänyt maaliin, niin rooli muuttui. Eikä siinäkään ollut mitään pahaa, mutta tarkoituksenani oli tehdä jonkinasteinen kan- sainvälinen läpimurto.

Joukkueen saavutus oli tietenkin ainutkertainen.

Antti Törmänen

Meillä oli harjoitusotteluita Ruotsia vastaan jossain Pohjois- Ruotsissa. Jos oikein muistan, niin pelasimme Örnsköldsvi- kissä ja Skellefteåssa. Jossain vaiheessa aamuharjoituksissa sanottiin, että tietyt harjoituspaidat oli jaettu kisajoukkueen pelaajille ja katselin, että nyt tuli laulukuoroon lähtö, kun oli vääränvärinen paitakin.

Treenin jälkeen meille ilmoitettiin, että joukkueesta pu- donneille oli jo kerrottu. Olisiko siinä ollut Riihijärven »Jussi« ja Nurmisen »Kaitsu«, ehkä »Jarna« Jantunenkin.

Olin jo ehtinyt asennoitua niin, että oli ollut kiva saada olla mukana. Totta kai olisi harmittanut ihan vietävästi, mutta kui- tenkin sitä ehti jo miettiä, että eivät ne pelit niin hyvin olleet menneetkään.

Olin laittanut kylkeen linimenttiä Örnsköldsvikin ottelun ensimmäisellä erätauolla ja kun aine meni hikihuokosiin, se alkoi kuumottaa aivan älyttömästi. Huoltaja Tomi Mäkipää haki maitoa, jolla yritimme saada linimentin pois ottelun aikana.

Kirosin, että olin hölmöillyt tärkeässä matsissa ja että taiste- lu oli mennyt hukkaan.

Onneksi ei mennyt.

Sami Kapanen

Kyllä pelipaikoista oli silti kilpailua, vaikka runko olikin pe-

riaatteessa selvillä. Vaikka Currella oli tapana kertoa hyvissä ajoin etukäteen tietyille pelaajille heidän paikastaan joukkueessa, ei sitä kuitenkaan kauden alussa voinut nostaa kättä pystyyn ja ilmoittautua kevään MM-kisoihin. Hyvistä pelaajista oli sen verran paljon tarjontaa.

Timo Jutila

Ei varmasti ollut helppoa kasata joukkuetta. Curre sanoi myös, että hän valitsi parhaiten yhteensopivat pelaajat. Ja siitähän tiimityöskentelyssä on pohjimmiltaan kysymys.

Jos et ole sitoutunut kehittämiseen, niin on ihan sama, kuka projektia vetää. Saa olla vaikka Bill Clinton vaihtoaitiossa selän takana.

Currella oli selkeät teesit, kun hän ilmoitti luottopelaajilleen kisapaikoista: jos pelaaja oli terve ja peli kulki, niin hän on MM-joukkueessa.

Se on pelaajalle aika luonnollinen tilanne, mutta tietenkin siitä tulee hyvä luottamuksen tunne. Samalla pelaaja pystyy suunnittelemaan omaa elämäänsä: »Tuossa pääsen leirille, tuossa siirrymme tuonne«.

Raimo Summanen, hyökkääjä

Joukkueessa oli hyvä ikärakenne, siinä oli nuoria nousevia kykyjä, jotka uskoivat pystyvänsä olemaan maailman katolla. Sitten oli kokenut ikäluokka, joka tajusi, että se oli viimeinen mahdollisuus.

Toinen tärkeä asia oli se, että joukkueella oli hyvä yhteinen kokemus edelliseltä kaudelta. Mestariksi tullaan usein niin, että ollaan ensin hilkulla. Noustaan portaita. Suomi pelasi Milanossa selvästi parempaa jääkiekkoa, mutta siellä tuli tappio. Sieltä ladattiin jo mestaruuden siemen.

Kolmas menestyksen tekijä oli turnauksen taso. Joukkue oli siihen turnaukseen hyvä.

Janne Ojanen, hyökkääjä, varakapteeni

Minä olin New Jersey Devilsissä syksyllä, mutta loukkasin nivuseni harjoitusleirillä. En halunnut lähteä farmiin ja palasin Tapparaan. Ensimmäiseksi soitti Curre, että hän haluaa minut ehdottomasti mukaan maajoukkueeseen. Hän luotti minuun, vaikka Tapparan kanssakin rämmimme koko kauden.

Sinä vuonna minulla meni vielä keväällä ranteesta kaksi jännettä poikki, kun olin SM-liigakauden jälkeen Sveitsissä, Luganossa pelaamassa Sveitsin liigan pudotuspelejä. Olin viisi viikkoa kauden jälkeen sairaslomalla ja silti Curre luotti minuun ja valitsi joukkueeseen.

Curre uskoi minuun ehkä enemmän kuin minä itse, sillä en ollut saanut viiteen viikkoon pitää mailaa kädessä.

Oli hienoa, että pääsin kokemaan senkin turnauksen, vaikka en varmasti ollut ihan parhaimmillani.

Timo Jutila

Joukkue oli hyvä sekoitus kaikkea. Siinä oli uusi sukupolvi, joka nousi kantamaan vastuuta maajoukkueessa, oli Saku Koivun, Ville Peltosen ja Jere Lehtisen »Tupu-Hupu-Lupu«-ketju, Kipru ja Niinimaan Janne ja muut. Sitten oli kokemusta.

Toisesta vinkkelistä katsottuna, joukkueessa oli hirveästi taitoa, mutta oli myös kauheasti työhevosiakin, nämä ylösen jussit ja marko palot. Uskomattomia äijiä tekemään töitä.

Ja sitten meillä oli vielä maalilla Myllyksen Jamo, joka oli tuolloin ihan uransa huipulla. Ilman huippumaalivahtia ei mikään joukkue koskaan pärjää. Se on vuorevarmaa.

Moni palikka osui paikalleen.

Joukkueessa oli riittävästi erilaisuutta, joka kääntyi meillä rikkaudeksi.

Oli hiljaisia kavereita, ja sitten oli näitä moottoriturpia, kuten Hantta, meikäläinen, Niinimaa, Mylly, Veikko. Oli myös rauhallisia kavereita kuten Kipru ja Raipe, jotka olivat kuitenkin värikkäitä kavereita ja sitoutuneita joukkueeseen ja tekemiseen.

Voi hyvin sanoa, että meillä oli joukkueessa »23 kapteenia«. Jokainen hoiti oman hommansa ja joukkue kasvoi vielä kisojen aikana.

Se on historiallinen joukkue ja juuri persoonallisuuksien erilaisuus ja värikyys oli sille joukkueelle tärkeä asia. Veikko heitti omia juttujaan ja sai muut nauramaan. Kipru on hiljainen kaveri, mutta aivan loistava tyyppi.

Se oli loistava joukkue, kertakaikkiaan.

Erik Hämäläinen

Sain tietää hyvissä ajoin ennen kisoja, että olen mukana joukkueessa. Se oli hyvä. Jos joutuisi taistelemaan ihan loppuun saakka, saattaisi jo kisajoukkueeseen pääseminen tuntua saavutukselta ja lataus kadota. Kun sen tiesi, niin turnaukseen osasi valmistautua eri tavalla.

Mika Nieminen

Kun sitä kautta ajattelee, niin kyllähän se meni ihan Curren käsikirjoituksen mukaan. Minä sain muistaakseni joulukuun Izvestija-turnauksen jälkeen tietää, että olen kisajoukkueessa. Siis, jos ei mitään satu, olen joukkueessa. Olihan siinä tietenkin se takaportti, että jos peli ei kulje ollenkaan, niin en ole, mutta normaalipelillä paikka oli varma.

Joulukuun lopussa varmaankin 12–13 pelaajaa tiesi olevansa joukkueessa. Sekin vaikutti varmasti joukkuehenkeen. Ei tarvinnut välittää siitä, jos tuli pari huonoa peliä väliin.

Curre piti pelaajiin enemmän yhteyttä kuin ennen oli pidetty. Olisiko joku toinen valmentaja voinut saavuttaa samanlaista menestystä? En minä tiedä, mutta ainakin Curre toi maajoukkueeseen sen, että kukaan ei kieltäytynyt maajoukkueesta ja hän sai Suomesta liikkeelle parhaan mahdollisen joukkueen – varmaankin ensimmäisen kerran 1960-luvun jälkeen. Eikä joukkueessa ollut Tampere-, Turku- tai Helsinki-klippiä.

Se auttoi, että hän oli uusi ja ulkopuolinen. [Pentti] Mati-

kaisella oli oma maineensa, ja kyllähän hänenkin aikanaan kieltäydyttiin.

Saku Koivu

Joukkueessa oli kokeneita pelaajia, joista osa oli ollut maajoukkueesta pois muutaman vuoden, erinäisistä syistä. Kaiken ydin oli se, että he halusivat liittyä maajoukkueeseen Curren tultua.

Heitä olivat joukkueen huipputaitavat ja kokeneet Hantta, Essi, Raibe, Jamo ja Veikko. Siihen höysteeksi oli tulossa hyvin nälkäinen uusi sukupolvi, joka ei tyytynyt ottamaan kolmoskentän roolia, vaan halusi päärooliin samalla tavalla kuin muutkin.

Vuonna 1993 maajoukkueessa ei ollut Essiä, ei ollut Raipea, Hanttaa, Summasta. Ja juuri sitä kokenutta kalustoa tarvitaan pitämään laiva reitillään. He liittyivät uudelleen mukaan. Me nuoret – Ville, minä, Jere, Sami, »Numppa«, Kipru – tulimme mukaan juuri oikeaan aikaan.

Sekoitus oli hyvä ja joukkuehenki aivan uskomaton.

Mika Nieminen

Varmaan auttoi sekin, että Curre ei ollut ollut minkään suomalaisen seuran valmentaja, eikä hänellä ollut mitään ennakoasenteita ketään kohtaan. Esimerkiksi tämä yksi kaveri oli tuomittu liian vanhaksi maajoukkueeseen ja hän pelasi sen jälkeen vielä kymmenen vuotta.

Kyllähän minäkin ihmettelin, miksi Raibe ei ollut maajoukkueessa, kun näin hänen pelejään Ruotsissa. Curren joukkueessa hän oli heti mukana.

Totta kai kompromisseja jouduttiin valinnoissa tekemään, mutta se oli valmentajien ongelma.

Hannu Virta

Ei ollut montaa maajoukkueen ulkopuolella ollutta pelaajaa, joiden olisi pitänyt olla joukkueessa. Sellaista keskustelua ei

tarvinnut käydä.

Esa Keskinen

Matikaisen Pena uskoi aikoinaan minuun ja antoi mahdollisuuden pelata maajoukkueessa.

Olin pari vuotta poissa maajoukkueesta, kun tyttäreni syntyi ja halusin olla kotona enemmän. Mitään riitaa ei koskaan ollut, enkä kieltäytynyt maajoukkueesta. Se vaan jäi.

Erik Hämäläinen

Olihan joukkueessa duunareitakin, mutta ylivoimaan olisi voinut laittaa melkein kenet tahansa. Siinä oli ylitarjontaa senttereistäkin, mutta jotkut olivat valmiita pelaamaan laidasa marisematta.

Joukkue oli myös kolmekymppisten ja kaksikymppisten kohtaaminen. Nämä sakut ja villet olivat loistavia pelaajia ja he olivat ansainneet vanhempien pelaajien arvostuksen jo kentällä.

Hannu Virta

Se oli kyllä todellinen Joukkue, joka hitsautui yhteen. Siinä oli meidän kokoneiden pelaajien ryhmä, johon nämä nuoret, ammattilaiset, sitten liittyivät. Se oli hyvä sekoitus kokemusta ja sitä hullua nuoruutta.

Ja ehkä Currellekin oli tilaus.

Itse sain aikaisessa vaiheessa tietää olevani kisajoukkueessa. Antaahan se mielenrauhan, kun ei tarvitse taistella pelipaikasta ihan kalkkiviivoille saakka.

Currella oli muutenkin sellainen tyyli, että hän ei pitänyt leirillä mitään isoa ryhmää, vaan hän ryhtyi rakentamaan joukkuehenkeä jo hyvissä ajoin.

Timo Jutila

Minä olin mukana MM-leirillä heti ensimmäisestä päivästä, kun aloitimme Vierumäeltä.

Peter Ahola oli mukana ensimmäisellä leirillä – taisi muuten pudota kisajoukkueesta ihan viimeisenä.

Meidän alkuperäiseen ohjelmaamme kuului aamujää, iltajää ja lenkki tai voimaharjoitus. Leirillä oli kymmenen kenttäpelaaja ja kaksi maalivahtia.

»Petsku« katsoi ohjelmaa ja kysyi minulta, halusinko ottaa erän tennistä joku päivä. »Vooooo olla, katsotaan nyt«, vastasin. Kaksi päivää myöhemmin hän makaili sängyllään lepäämässä ja totesi: »Tuolla tennismailalla ei sitten tee yhtään mitään«.

Me treenasimme niin kovaa kymmenellä kaverilla.

Petteri Nummelin, puolustaja

Minä olin jo saanut tiedon, että lähtisin B-maajoukkueen kanssa reissuun ... jonnekin. En muista edes minne.

TPS voitti Helsingin vanhassa hallissa viimeisessä finaalissa Jokerit ja sen pelin jälkeen Curre tuli sanomaan minulle, että »onneksi olkoon, olet MM-joukkueessa«.

Vuonna 1994 putosin MM-ryhmästä viimeisenä pelaajana, samaten Lillehammerin olympialaisista. Aina kävin hilkkulla, ja 1995 olin siis taas lähdössä B-maajoukkueen mukana jonnekin, kun tulikin mieluinen kutsu A-maajoukkueeseen.

Tuli aika hyvään saumaan.

Kemiaa ja fysiikkaa

Valmennusjohto valitsi joukkueeseen parhaat ja parhaiten joukkueen kemiaan sopivat pelaajat. Joidenkin pelaajien kohdalla se merkitsi sitä, että he eivät saaneet pelata mieluisellaan pelipaikalla. Esimerkiksi Mika Nieminen ei taaskaan saanut pelata keskuhyökkääjänä.

SM-liigan mestarijoukkueen, TPS:n Raimo Summanen oli puolestaan muutamaa viikkoa aiemmin ollut pudotuspelien pistepörssissä viides. MM-joukkueessa häneltä odotettiin kovaa karvauspeliä ja likaisen työn tekemistä. Ja sitä saatiin.

Jälkikäteen arvioiden joukkue oli huipputaitava. Siitä osoituksena vaikkapa se, että siihen oli saatu kuusi keskushyökkääjän paikalla pelaamaan tottunutta hyökkääjää: Raimo Helminen, Esa Keskinen, Saku Koivu, Mika Nieminen, Janne Ojanen ja Juha Ylönen.

Vaikka valmennusjohto ei valinnutkaan joukkueeseen yhtään nykykiekkoilusta tuttua »roolipelaajaa«, jonka tehtävänä olisi vain rikkoo vastustajan peliä, jokaisella pelaajalla oli joukkueessa oma roolinsa ja tehtävänsä. Lindström peluutti tiettyjä pelaajia ylivoimapelissä, toisia alivoimassa, pyrkien sillä tavalla huolehtimaan siitä, että kaikki saivat tarpeeksi peliaikaa.

Mestarijoukkueessa yhdistyivät menestyksen elementit: huippumaalivahti, erinomainen joukkuehenki, taitavat yksilöt sekä pelisysteemi, johon vastustajat eivät löytäneet vastalääkkeitä.

Hannu Aravirta

Kaksi huippuluokan sentteriä – Juha Ylönen ja Mika Nieminen – pelasi laitahyökkääjänä. Se kuvasi joukkueen taitotasoa. Ja puhdasta jarruketjuahan meillä ei ollut ollenkaan. Se joukkue oli sellainen neljän kentällisen masiina.

Mika Nieminen

Lillehammerin jälkeen Curre kysyi, ketkä ovat valmiita lähtemään MM-kisoihin. Minä sanoin, että halusin pelata kesku-

hyökkääjänä ja Curre lupasi, että saan.

Pelasin kisoissa yhden erän keskushyökkääjänä, mutta Curre piti lupauksensa. Sain pelata keskellä. Hän tiesi varmasti jo luvattessaan, että pelaan turnauksessa laidassa.

Oli kuitenkin aivan sama, pelasiko siellä keskellä vai laidassa, kun ympärillä oli niin hyvät pelaajat.

Antti Törmänen

Senttereistä esimerkiksi Ylösen Juha pystyi pelaamaan laidassa ihan täysillä. Kaikki eivät pysty, eikä esimerkiksi Keskinen Essiä olisi ollut mitään järkeä peluuttaa laitahyökkääjänä. Tai Raipea. He ovat niin selkeästi sentterin muotissa.

Keskushyökkääjä on kuitenkin tärkeässä roolissa, joten oli hyvä tietää, että oli vararatkaisuja loukkaantumisten varalle. Laitahyökkääjän pelaaminen keskushyökkääjänä on usein kuitenkin keinotekoista.

Raimo Helminen

Joukkueessa oli kuusi sentteriä ja Ylösen Jussi pelasi minun laidassani. Niemisen Veikkohan oli pelannut maajoukkueessa laitahyökkääjänä jo edellisellä kaudella. Jarrukenttää meillä ei ollut ollenkaan.

Ei tarvittu, koska kaikki pystyivät puolustamaan ja hyökkäämään. Joukkueessa oli todella paljon taitoa.

Tero Lehterä

Nykyisen kaltaisia roolipelaajia ei ollut. Sellaisia, jotka tekevät pelkästään jotain yhtä tiettyä asiaa.

Mikään fyysinen joukkue se ei ollut. Ketkä olivat kovia taklaajia? Puolustajista Strömberg, mutta oliko Kiprusoff tai Jutila taklaava puolustaja?

Hyökkääjistä minä en ole rymistelijä, Veikko ei ollut, Essi... Ei siellä silti ollut vaikeuksia.

Hannu Aravirta

Me pyöritimme aika tasaisesti neljää kentällistä ja siitä puhuttiin ajoittain jopa vähän negatiivisesti, kun sitä kutsuttiin »sosiaalipeluutukseksi«.

Meillä oli yksinkertaisesti neljä hyvää kentällistä, ja saimme ykkös- ja kakkosketjustakin parhaat tehot irti, kun niiden ei tarvinnut pelata liikaa.

Toisaalta, ykkös- ja kakkosketju pystyivät pyörittämään ylivoimaa energisesti, koska pelaajat jaksoivat hyvin. Me luotimme kaikkiin joukkueen pelaajiin ja hyvin vähän oli kenttä kenttää vastaan -peluutusta.

Kanadalaisethan roolittavat vahvasti niin, että joukkueessa on kaksi hyökkävää ketjua ja kaksi omaa maalia varjelevaa ketjua, jotka panostavat satunnaisesti vastahyökkäyksiin. Ehkä vartioivat vastustajan kentällisiä. Se on toimiva malli, sekin, mutta tuohon turnaukseen meidän materiaalimme ja peluutuksemme sopivat kuin nyrkki silmään.

Sami Kapanen

Ylivoimaa pelaamaan tottuneita hyökkääjiä oli kolmessa tai neljässä ketjussa, eikä se varmasti ollut kaikille helppoa. Minä en pelannut hirveästi ylivoimaa ja muistan, että kiukutti ja olisin halunnut tehdä enemmän. Kun joukkue kuitenkin voittaa ja pelaa hyvin, siihen on helpompi sitoutua.

Jokaisella on esimerkiksi peluuttamisesta vahvat mielipiteensä, mutta tuollaisessa joukkueessa ei valmentajalla varmasti ole helppo tehtävä miettiä, kuka pelaa kenenkin kanssa ja kuka on ylivoimassa jäällä.

Meilläkin oli kahta tai kolmea sentteriä yhdessä ketjussa. Se ei ole pelaajalle helppo tilanne, mutta ei se ole sitä valmentajallekaan.

Hän tietää, että ei ehkä periaatteessa käytä pelaajien vahvuuksia parhaalla mahdollisella tavalla.

Curt Lindström

Kaikilla oli oma roolinsa, jotkut pelasivat ylivoimaa, toiset alivoimaa. Saku Koivun ketjulla oli hyvin vapaa rooli ja me elimme heidän nopeudestaan. Se ketju oli erilaisten pelaajien täydellinen yhdistelmä.

Koivu oli ketjun aivot, Peltonen oli maalintekijä ja Lehtinen työmyyrä ja puolustava pelaaja. Pitää muistaa, että ketju teki tärkeitä maaleja myös muissa otteluissa kuin loppuottelussa. He tekivät paljon maaleja koko turnauksen ajan.

Annoin pelaajille myös suuria vapauksia ratkaista tilanteita omissa kentällisissään. Esimerkiksi ylivoimapelissä annoin tietyt kehykset, mutta muuten annoin pelaajien suunnitella ylivoimapelin.

Olisi tyhmää olla käyttämättä pelaajien osaamista. He ovat pelanneet jääkiekkoa yhteensä monta sataa vuotta. Heillä on kokemusta ja taitoa. Sitä pitää käyttää.

Mika Nieminen

Curre sai sillä peluuttamisella pidettyä koko joukkueen aika tyytyväisenä. Siinä auttoi sekin, että samat pelaajat eivät pelanneet sekä yli- että alivoimaa, vaan ne roolit jaettiin selkeästi. Totta kai tiukoissa peleissä menttiin siihen, että samat, parhaat, pelasivat.

Harvoin tuli sellaisia otteluita, että olisi pelin jälkeen harmittanut, että ei olisi saanut pelata. Ainakaan minua. Eikä niistä koskaan puhuttu. Muissa joukkueissa jälkipelaaminen on ollut aika tavallista.

Saku Koivu

Olihan Suomessa ollut ennenkin huipputaitavia yksilöitä.

Curre sai ensimmäistä kertaa Suomen parhaat samaan joukkueeseen pelaamaan joukkueena. Kukaan ei halunnut jättää tekemättä pienintäkään juttua, jos ottelu olisi sen vuoksi mahdollisesti kääntynyt vastustajalle, vaan kaikki pelasivat erittäin nöyrästi. Nöyryys ei kuitenkaan merkinnyt nöyristelyä.

Meidän pelissämme oli myös paljon uskoa ja uskallusta pelata omaa peliä.

Curre toi meidän joukkueeseemme sopivan pelisysteemin, joka perustui aktiiviseen liikkeeseen ja jatkuvaan liikkeessä-oloon. Siihen ei välttämättä oltu totuttu aikaisemmin.

Pitää myös muistaa, että seurajoukkueiden taso sm-liigassa ja Ruotsissa oli erittäin kova ja seuravalmentajatkin tekivät siihen aikaan hyvää työtä valmistuen meidät vaatimaan, liikkuaan peliin. Jokereilla oli Ara, Lukolla Vaclav Sykora ja meillä TPS:ssä Vladimir Jursinov. Sekin poiki menestystä.

Juha Ylönen

Suomi pelasi loistavaa kiekkoa. Muistan jo, ennen kuin itse olin maajoukkueessa, että Suomi oli ottanut käyttöön uuden karvaustyylin ja parhaimmillaan vastustaja ei ollut päästä punaviivan yli.

Erik Hämäläinen

Curre toi uuden pelisysteemin jo heti alussa. Ei hänen valmennustyylinsä ollut ollenkaan pelkkää puhetta. Muistan, kuinka opettelimme pelisysteemiä ennen Milanon kisoja ja pelasimme kaksi harjoitusottelua Ruotsia vastaan ja hävisimme molemmat – 5-1 ja 9-2. Systeemi ei toiminut ollenkaan, tai se ei ollut loksautanut paikoilleen, vaikka sitä oli harjoiteltu paljon.

Pelityyli ei ollut helppo. Se vaati pelaajalta aika paljon peliälyä. Joukkueesta varmaan karsiutui pois sellaisia pelaajia, jotka eivät pystyneet pelaamaan sitä.

Minä olin vasen puolustaja, joka oli vähän niin kuin libero jalkapallossa. Keskushyökkääjä pelasi vasemmalla laidalla. Oikea puolustaja piti oman puolensa ja laitahyökkääjät luistelivat kahdeksikkoo ja karvasivat.

Varsinkin sentterin ja vasemman puolustajan yhteispeli oli ratkaisevaa. Heidän piti pitää punaviiva – silloin oli vielä punaviiva käytössä – tiukasti, eikä siitä saanut peruutella omaan

päätyyn. Punaviivan pitäminen tuotti ongelmia, ennen kuin kentälliset hitsautuivat yhteen.

Meillä oli vaikeuksia pelisysteemin kanssa aina kun tuli uusia miehiä joukkueeseen.

Meille jaettiin pieni pelikirja, johon oli merkitty kaikki systeemit. Siitä sai jokainen opiskella eri tilanteita. Olihan niitä pelikirjoja ollut tosin jo aikaisemminkin, ei se ollut Curren tuoma uudistus.

Jukka Tammi

Pelisysteemi oli sellainen, että sitä ei ollut muilla. Kun joukkue oppi sen, niin se toimi hyvin.

Minun mielestäni pelisysteemi toimikin parhaiten jo edellisellä kaudella, jolloin se oli muille joukkueille ihan uusi.

Hannu Virta

Curre toi mukanaan oman pelityylin, johon me uskoimme. Se oli vähän sellaista prosenttipeliä, samanlaista kuin Björn Borgin tennis aikoinaan. Luotimme siihen, että kun vain jaksamme pelata omaa peliämme, lopussa ottelu kääntyy varmasti meille.

Luovuutta ei kuitenkaan kahlittu, vaan yksilöt saivat toteuttaa itseään omilla vahvuuksillaan.

Suomen peli oli kurinalaista ja liikkuvaa viisikkopeliä. Meillä oli pari erilaista systeemiä, mutta kaikki on kiinni toteutuksesta ja siitä, että kaikki pelaavat samaa peliä. Riittää, että viisikosta yksi pelaa jotain omaa peliä, niin sen viisikon peli ei toimi.

Pitää kuitenkin myös muistaa, että menestys ei ole systeemistä kiinni, vaan siitä, että kaikki sitoutuvat samaan systeemiin. Siinä Curre onnistui.

Janne Ojanen

Curre luotti pelaajiin, joukkueessa oli rento fiilis ja kaikkien oli helppo olla siinä. Curre luotti pelaajiinsa vaikka tuli tappioita, tai vaikka seurajoukkueessa ei peli kulkenutkaan.

Karvaussysteemit olivat tiukkoja ja käyttämämme 1-1-3 –systeemi oli Suomessa silloin ihan uusi. Laitahyökkääjät luis- telivat ja karvasivat kovaa ja keskushyökkääjät olivat tällaisia kokeneempia, enemmän taustalla olevia pelaajia.

Curre toi systeemin, jota moni suomalainen seurajoukkue- kin rupesi sitten käyttämään.

Sami Kapanen

Hyökkäyssiniviivan allakin piti tehdä jotain, eikä kiekkoa saa- nut vain heittää kiekkoa päätyyn. Siellä *piti* olla luova. Loppu- tuloksena oli se, että pelasimme varsin iloista ja vauhdikasta jääkiekkoa.

Toki yleinen pelityyli on muuttunut kymmenen vuoden takaisesta. Vauhti on lisääntynyt ja puolustaminen on lisään- tynyt entisestään.

Mika Nieminen

Esimerkiksi ylivoimakuviot saimme päättää itse, oikeastaan ainoa ohjenuora oli se, että laukauksia pitää tulla paljon.

Se oli ihan oikein. En minäkään maajoukkueessa lähtisi pelaajia liikaa kahlitsemaan.

Marko Kiprusoff

Jälkeenpäin katsottuna, on helppo sanoa, että joukkueeseen oli otettu taitopelaajia aika rohkeasti. Ja sitten se vielä saatiin toimimaan. Useinhan taito kuitenkin lopulta ratkaisee.

Janne Ojanen

Itse keskityin pelaamaan yksinkertaista peliä, koska pelituntu- mani ei ollut parhaimmillaan ja käteni oli tuettu ja teipattu vielä kisoissakin. Käsi varmasti verotti tehoja.

Ville Peltonen

Joukkueessa oli kokeneita pelaajia ja kun itse tulin uutena maajoukkueeseen ... en tiedä tarkkaan joukkueen historiaa,

mutta saattaa olla, että Suomen huippukiekkoilussa oli hie- man ristiriitainen tilanne – jotain kitkaa.

Kun valmentajaksi tuli sitten uusi valmentaja ulkopuolelta, kaikki pääsivät liikkeelle puhtaalta pöydältä. Muistan, että me teimme aika paljon paperityötäkin, kun Curre halusi tutustua pelaajiin.

Meillä oli neljä kentällistä, jotka kaikki hyökkäsivät ja puo- lustivat. Ei ollut esimerkiksi sen kummempaa roolitusta. Meillä taisi olla kolme ylivoimakentällistäkin, koska joukkue oli niin taitava. Me jaksoimme tehdä töitä tasaisesti, joka vaihdossa, koko ottelun ajan. Emme ihan Curren jakson alussa, mutta jatkuvasti paremmin ja paremmin.

Kiekollista taitoa joukkueessa oli paljon. Sillä tavalla ei jouk- kueita enää rakennetakaan. Ehkä pitäisi.

Pitää muistaa lisäksi jokaisen pelaajan tekemä likainen työ. Oli meilläkin Kyy, Törmäsen Antti ja Ylösen Juha, jotka tekivät erityisen paljon likaista työtä, mutta pääasiassa kaikki siellä painoivat maalille ja tekivät muutakin kuin maaleja.

Juha Ylönen

Suomeenkin on tullut tiukempi roolitus vähän myöhemmin. Maajoukkueeseen otettiin silloin parhaat pelaajat.

Ei minulla ollut koskaan vaikeuksia pelata laitahyökkääjänä. Olen pelannut urastani varmaankin puolet keskellä ja puolet laidassa.

Mika Nieminen

Currella oli ihan selkeitä ratkaisuja. Joukkue oli erittäin hyvä ja erittäin hyvin rakennettu. Ja erikoisesti. Kolmos- ja nelosken- tätkään eivät olleet mitenkään selkeästi pelkästään puolusta- vassa roolissa, ei sitä ainakaan sanottu.

Kaikki tiesivät, että ykköskenttä on ykkönen, mutta muut kentälliset pelasivat samalla tavalla hyökkävää peliä. Ykkös- kentässä sattui vain olemaan vähän enemmän taitoa ... ja vauhtia.

Ylösen Jussi oli muka duunariosastoa. Kyllä hän olisi nykyjoukkueessa taitopuolen pelaajia.

Kentälliset vaihtuivat aika paljon, ja vain Sakun ketju taisi pysyä kasassa koko turnauksen ajan. Minä ainakin pelasin aika monen eri pelaajan kanssa.

Mutta, mitä on ammattilaisten valmentaminen? Ei ainaakaan maajoukkueessa ammattilaisille tarvitse mitään opettaa. Riittää, että valmentaja osaa kertoa taktiikan, ja kuinka hän haluaa joukkueen pelaavan.

Kyllähän Curre sen osasi.

Juniorivalmennuksen puolella puhutaan paljon, että siellä pitää osata näyttää. Eihän Curre edes voisi mennä juniorivalmentajaksi – eihän hän osaa edes luistella.

Jääkiekkovalmentajan työ aikuisten joukkueissa on johtamista. Hänen pitää kertoa pelaajille, kuinka pelataan. Se on valintojen tekemistä.

Hannu Virta

Viisikot olivat koko ajan yhdessä ja me juttelimme ja mietimme paljon yhdessä, kuinka saisimme peliä vielä paremmaksi. Kaikki ideat ja suunnitelmat eivät tulleet valmentajilta.

Hannu Aravirta

Se joukkue oli kasvanut yhdessä, eikä sellaista maajoukkueita tule enää koskaan. Se oli kaksi vuotta yhdessä. Joukkueessa ei tehty isoja muutoksia, vaan 80–90 prosenttia rungosta oli kaikissa turnauksissa yhdessä. Ei sellaista maajoukkueita voi kehittää millään tempulla.

Joukkuehenki kasvaa vain kokemusten kautta ja tämä joukkue pelasi kolme arvoturnausta yhdessä. Plus, että olimme samalla ryhmällä mukana vielä silloin pelatuissa Nissan Cupissa ja omassa jouluturnauksessa. Joukkueen kiinteys oli aivan omaa luokkaansa.

Vaikka sen jälkeenkin on ollut hyviä ryhmiä ja joukkueita, jotka ovat kasvaneet kiinteiksi kisojen aikana, samanlaiseen

kiinteeseen ei pääse koskaan enää. Niin se vain on.

Esa Keskinen

Joukkuehenki oli aivan uskomaton. En ymmärrä, mistä se oikein syntyi. Joukkueessa oli aina hauskaa, eikä kukaan kiukutellut mistään.

Ne kaksi vuotta ovat jääneet vahvasti mieleeni. Ei joukkuehenki ennenkään huono ollut, mutta niinä kahtena vuotena kaikki lähti rullaamaan oikeaan suuntaan.

Antti Törmänen

Kyllä joukkueella oli vahva luottamus omaan juttuun.

Joukkueessa oli monta pelaajaa, jotka olivat olleet yhdessä pitkään. He olivat olleet Lillehammerissa ja edelliskauden MM-kisoissa loppuottelussa. Joukkueessa oli myös paljon nuoria, joilla oli tähtäimessä NHL.

Nuoret ottivat mallia vanhoilta ja vanhemmat ottivat mallia nuorilta. Sellaista huippujoukkueissa pitääkin olla. Totta kai koko johto ruokki sitä tunnetta.

Curt Lindström

Me teimme paljon asioita yhdessä. Me painoimme paitojakin, joissa luki »Finnish Hockey Family«, ja meistä tuli oikea kiekkoperhe.

Olen ajatellut sitä paljon jälkeenpäin ja verrannut esimerkiksi kotikisoihin 1997.

Silloin joukkueeseen tuli pelaajia, jotka hajottivat joukkueita. Minun olisi ehkä pitänyt tehdä joitakin asioita eri tavalla.

Kotikisoihin valitsimme esimerkiksi NHL-pelaajia, jotka halusivat enemmän vapauksia. Pelaajat halusivat enemmän vapaa-aikaa ja he saivat sitä. Se koitui joukkueen tuhoksi. Mielestäni sillä joukkueella oli kaikki edellytykset voittaa kultaa.

Tukholman ja Lillehammerin joukkue oli todellinen jouk-

kue, joka piti yhtä.

Mika Nieminen

Oikeastaan vain Raimo Summanen tuli aivan ydinryhmän ulkopuolelta. En uskonut, kun hän sanoi leirillä lopettavansa niihin kisoihin. Niin vain lopetti. Rami pelasi hyvin ja oli mukana hyvällä asenteella.

Raimo Summanen

Minulle oli pakon sanelema juttu sopeutua pienempään rooliin, että sain olla joukkueessa. Ymmärsin sen itsekkin, Curre osasi perustella asian hyvin ja ennen kaikkea palkinto oli lähellä. Itse opin vasta vanhoilla päivilläni ajattelemaan joukkueen kautta.

Aidoin tunne tulee joukkueen kautta, on uskomattoman hienoa olla voittamassa joukkueen mukana. Siitä minulle on tullut vakaumus siitä, että yksilöiden pitää liittyä joukkueen tavoitteisiin ja näkemykseen.

Jukka Tammi

Jokaisella oli oma tiedostamaton roolinsa. Curre piti aika paljon palavereja ja jos oli pelillisiä asioita, niin Curre antoi palautteen kahden kesken, rakentavasti. Ei palavereja liikaa ollut.

Muistan esimerkiksi, että Moskovan kisoissa 1986 Rauno Korpi piti viittäkin palaveria päivässä. Ensimmäiset ennen aamupalaa.

Jere Lehtinen

Kaikki sitoutuivat joukkueeseen ja egot laitettiin sivuun. Vaikka joukkueessa olikin suuria persoonia, niin ne eivät tulleet joukkuepelaamisen eteen. Ainahan persoonia tarvitaan, mutta kenenkään omat tarpeet eivät menneet joukkueen tarpeiden edelle.

Saku, Raipe, Juti, Veikko, kaikki olivat omalla tavallaan

johtajia. Heidän lisäksi näkyviä olivat Niinimaan Janne, Summanen, Hantta, veskarit ... joukkueessa oli paljon vahvoja persoonia.

Jutila kapteenina hoiti homman niin kuin pitikin. Hän tavaltaan pyöritti projektia ja piti huolen, että kukaan ei ruvennut sooloilemaan.

Jutila oli Curren luottomies ja hänen kauttaan tuli myös tietoa Curren ajatuksista. Samalla siirryttiin siihen, että pelaajille annettiin enemmän vastuuta. Kaikki viestit eivät tulleet enää pelkästään valmentajilta.

Janne Ojanen

Curre otti aina silloin tällöin pelaajia kahdenkeskisiin palavereihin ja keskusteli paljon pelaajien kanssa.

Minä juttelin hänen kanssaan aika paljon, kun olin kapteenistossakin. Kapteenistossa olisi tosin voinut olla kuka vaan, sillä niin paljon kovia sällejä joukkueessa oli.

Timo Jutila

Kapteenistolla oli hyvin tiiviit kontaktit Curreen ja Araan koko ajan.

Kapteenisto oli rakennettu niin, että Ojanen oli toinen varakapteeni ja Saku toinen. Saku oli nuori poika, mutta johtava pelaaja. Nuoret pystyvät ottamaan vastuuta, kun heille sitä annetaan.

Curre oli hyvä imuroimaan tietoa joukkueesta muiltakin kuin minulta.

Juha Ylönen

Jutila oli loistava kapteeni, koska hän myös pelasi erittäin hyvin, mikä kuuluukin kapteenin kuvaan. Eivät ne puheet kannapitkälle, jos kapteeni itse käy kentällä vain silloin tällöin jotain touhuamassa.

Joukkuehenki oli hyvä, mutta olihan joukkuekin loistava. Virran Hanttakin ... ilmiömäinen pelimies. Sellaisia pelaajia ei

oikein tule enää, oli vauhtia ja taitoa. Nykypelaajat ovat fyysisempiä, mutta 1995 MM-joukkue oli taitava.

Pelkällä joukkuehengellä ei mestaruuksia voiteta. Henki tulee menestyksen kautta.

Tero Lehterä

Jutila oli siihen joukkueeseen hyvä kapteeni. En ole ollut hänen kanssaan samassa seurajoukkueessa, mutta siihen joukkueeseen ja siihen rentoon ilmapiiriin hän oli hyvä.

Mika Nieminen

Jos olimme pelanneet huonosti, niin kyllä Juti aina jotain positiivista löysi. Oli se omalla tavallaan yksi parhaista puhumaan ja kannustamaan. Aivan kuten Virran Hanntakin. Hän on vähän erilainen, mutta asia on sama.

Hantan jutut ovat enemmän pelillisiä, kun taas Juti hakee positiivisuutta joka puolelta.

»Bii positiiv«, vai miten se Curre sen sanoi.

Curt Lindström

Pelaajat saivat kertoa minulle omia mielipiteitään ihan kaikesta: ruoasta, alkoholista, pukeutumisesta, ajoista, esiintymisestä. Pidän heidän kanssaan palaveria kahden kesken ja yhdessä kaikkien kanssa ja keräsin pelaajien mielipiteet yhteen. Sen jälkeen annoin heille palautetta ja sain omatkin mielipiteeni läpi.

Esimerkiksi tö käsiteltiin, ja sovimme, että voimme ottaa pari olutta yhdessä, silloin tällöin, mutta emme lähde yökerhoihin juhlimaan. Tervettä järkeähän se vain on.

Hannu Aravirta

Olihan siellä ryhmiä. Vanhemmat ja nuoremmat, esimerkiksi, mutta kyllä ne aika hyvin sekoittuivat. Siellä he käkättelivät yhdessä. Totta kai, kun tietyt pelaajat ovat pidempään olleet mukana, niin se näkyy.

Kun joukkue pääsee sille tasolle, että nauru raikaa, kun työt

on tehty, niin se on merkki siitä, että ollaan oikealla tiellä. Eri asia, jos harjoituksissa naureskellaan ja laiskotellaan, kun se ei ole tarkoitus.

Erik Hämäläinen

Joukkuehenki oli ainutlaatuinen senkin takia, että runko oli ollut sama kaksissa edellisissä kisoissa. Kun joukkueeseen meni, se tuntui kuin olisi liittynyt toiseen seurajoukkueeseen. Kaikki olivat löytäneet oman paikkansa joukkueesta, eikä kenenkään tarvinnut miettiä omaa rooliaan. Joukkueen hierarkia oli selvillä, samaten kaikkien tehtävät kentällä. Kaikkein tärkeintä oli kuitenkin se, että kaikki kunnioittivat toisiaan.

Vaikka joukkueessa oli paljon pelaajia, joilla on iso ego ja jotka olivat isoja tähtiä, niin kaikki kunnioittivat toisiaan. Omassa seurajoukkueessaan paljon pelanneet johtavat pelaajat tyytyivät maajoukkueessa vähempään peliaikaan nöyrästi ja valittamatta.

Ydin oli se, että kaikki tiesivät, että jos kaikki pelaavat joukkueena sovitusti, palkintona on menestystä.

Jarmo Mylly

Ei ollut mitään rajoja nuorten ja vanhojen välillä. Totta kai kaikilla on aina oma kaveripiirinsä, mutta me olimme hioutunut ryhmä ja teimme jään ulkopuolellakin aika paljon kaikenlaista yhdessä.

Jos joukkue haluaa menestyä, sillä pitää olla hyvä ilme ja positiivinen mieli.

Curre on rauhallinen persoona ja hän toi joukkueeseen uskottavuutta ja sai pelaajatkin ymmärtämään, että me pystymme voittamaan turnauksia. Hän antoi myös pelaajille määrättyjä vapauksia.

Tero Lehterä

Joukkueen ikähaitari oli aika suuri, mutta ei siellä kuitenkaan ollut erikseen äijien pöytä. [Nauraa]. Se oli kuin monimutkai-

nen palapeli, joka yhdessä näytti hyvältä. Pelaajat eivät olleet muuten samantyyppisiä, paitsi, että kaikilla oli kova halu voittaa.

Juha Ylönen

Ryhmään oli helppo tulla mukaan, mutta kyllä sen näki, että runko oli ollut kasassa ja menestynytkin. Samalla se oli myös nälkäinen voittamaan mestaruuden.

Olihan siinä loistavia pelaajia, mutta kaikesta näki, että hakusessa oli vain yksi asia: mestaruus. Muu oli saavutettu. Sen näki kaikesta. Pelaajat eivät hössöttäneet ylimääräistä ja koko toiminta tähtäsi aina siihen, että he olivat parhaassa iskussaan peleissä.

Meillä oli hauskaa, mutta se ei tarkoittanut, että hommia ei olisi tehty kunnolla.

Suomi nousi juuri siihen aikaan huipulle, vaikka siellä Calgaryn hopea olikin alla.

Timo Jutila

Curren »ärlighet« ja »öppenhet«, rehellisyys ja avoimuus. Siitä hän se hyvä fiilis muodostui ja jokainen sai olla oma itsensä. Kaikki tiesivät, missä oltiin ja miksi.

Kaikki ovat erilaisia. Sami on erilainen kuin minä ja Saku on erilainen kuin Jere. Se iso juttu onkin juuri rikkauden ammentaminen tästä erilaisuudesta.

Totta kai meillä oli hauskaa. Ja kyllähän siihen vaikutti sekin, että peli kulki. Osattiin pilkkoa asiat: nyt tehdään töitä, nyt pidetään tauko, tehdään vaikka teoriaa illalla ja niin edelleen. Jos kaikki ajattelevat vain jääkiekkoa 24 tuntia vuorokaudessa, niin asioista ei tule mitään.

Minä nyt olen tällainen: tamperelainen, joka puhuu asiat niin kuin ne ovat. Pelaa joukkueen eteen ja uhraan itseäni jäällä – ja muuallakin.

Minun oli aikoinaan kiva tulla maajoukkueeseen ja vuonna 1995 vaiheessa minä olin – ja esimerkiksi Hanтта ja Raipe oli-

vat – sitä kokeneempaa kaartia. Me halusimme pitää huolen siitä, että muidenkin oli yhtä kiva tulla maajoukkueeseen kuin meidän oli ollut.

Ikähaitarikin oli aika laaja. Meillä oli iso nuori polvi. Siinä oli monta parikymppistä kaveria, jotka olivat huippuluokan pelaajia.

Ikä on kuitenkin vain numero. Ei ole mitään merkitystä oletko 18 vai 38. Sillä, mitä tapahtuu jäällä, on merkitystä, ei muulla. Tärkeintä on, minkä panoksen annat joukkueelle.

Petteri Nummelin

Se oli oikeasti aika jännä ryhmä. Ei ole usein ollut niin kaksija-koista ryhmää, että olisi vain nuoria ja vain kolmekymppisiä ja vain muutama pelaaja sillä välillä. Silloin oli näitä kolmekymppisiä ja sitten me, jotka olimme juuri 20.

Jääkiekkjoukkueessa kaikki ovat kuitenkin kuin pieniä lapsia. Kun isot miehet pääsevät yhdessä valloilleen, he ovat kuin pieniä lapsia. [Nauraa].

Curt Lindström

Otin kuusi parikymppistä kaveria joukkueeseen. Kaikki olivat huippupelaajia. Kaikki valmentajat eivät uskalla tehdä sitä. Minä en välitä pelaajan iästä, taito ratkaisee.

Saku Koivu

Nuoret pelaajat olivat tosin isossa rooleissa seurajoukkueissaankin. Toki valmennuksella pitää olla uskallusta ottaa nuoria, mutta olihan meillä hyvät näytöt liigastakin.

Ehkä pikemminkin edellisellä kaudella vaadittiin enemmän rohkeutta valita nuoria.

Olimme pelanneet Jeren ja Villen kanssa nuorten maajoukkueessa ja menimme tavallaan kolmikkona eteenpäin.

Marko Palo

Sitoutumisesta se lähtee ja kun ryhmä oli kauan koossa, sii-

hen syntyi oma hierarkiansa. Joukkueesta löytyi myös laajuutta, ja jos joku ketju olisi »pettänyt«, joku toinen olisi voinut nousta esiin. Olisi tyhmää olettaa, että kaikki saisivat pelata yhtä paljon. Eihän siitä tulisi mitään.

Toisaalta, on myös tärkeää, että löytyy niitä pelaajia, jotka ovat valmiita ottamaan pienemmänkin roolin ja ovat tarpeeksi nöyriä tekemään sitä, mitä joutuu tai pääsee tekemään. Miten sen nyt haluaa nähdä.

Voimakas päämäärä, maailmanmestaruus, on tietenkin yksittäiselle pelaajalle lisäkannustin antaa kaikkensa. Se siinä olikin parasta: meillä oli päämääränä mestaruus ja se oli kaikilla sama. Jos joukkueessa on yksikin pelaaja, joka ei usko päämäärään, epäusko lähtee vyörymään kuin lumipallo ja tarttuu muihin.

Kaikki tiesivät, mitä olimme tekemässä. Kapteenisto oli enemmän johdon kanssa tekemisissä ja viesti tarvittavista asioista. Pelaajatkin osasivat nopeasti reagoida, jos oltiin menossa mäkeen. Ei siellä tarvinnut kaikkea rautalangasta vääntää.

Hannu Virta

Eihän Curren tarvinnut huolehtia pukukopista. Kyllä me siellä toisiamme psyykattiin, ja se joukkuehenki nousi joukkueen sisältä. Siihenhän pitäisi aina pyrkiä.

On aina tekohengitystä, kun valmentaja tulee koppiin ja yrittää sytyttää joukkueen taistelemaan ja yrittämään. Meille oli itsestäänselvyys antaa kaikkensa, niin kuin se ammattilaisille pitää ollakin.

Jutula oli tietenkin tärkeä, mutta nuoretkin pojat kantoivat isoa vastuuta. Saku ja kumppanit.

Marko Palo

Totta kai aina, kun on voimakas tahto ja päämäärä, sitä haluaa vaikuttaa asioihin ja se on eteenpäin vievä voima. Oli siellä hetkiä, alkusarjassa, kun peli ei kulkenut ja Currekin vaati enemmän.

Muistan, että Curre vaati meidän ketjultamme – minä, Summanen ja joku kolmas – enemmän, ja kuitenkin pelasimme vähemmän kuin muut. Ei se ainakaan minun mielestäni ollut loogista, mutta sitä vain yritti seuraavassa pelissä enemmän ja enemmän.

Piti vain lyödä lisää pökköä pesään ja tehdä se, mikä tehtävissä oli.

Maailmanmestaruus oli niin lähellä, että oli helppo laittaa itsensä likoon.

Esa Keskinen

Joukkueen nimilista on tosi kova ja siinä oli paljon suuria persoonia. Yleensä, kun on paljon tähtiä, niin joukkue ei toimiakaan, mutta meillä ei ollut siitä puhettakaan. Kaikki olivat samalla viivalla, meillä ei ollut minkäänlaisia kuppikuntia. Ennen niitä oli enemmänkin seurojen mukaan.

Marko Kiprusoff

Minä olin ollut pari kolme vuotta mukana maajoukkueessa ja niinä vuosina menttiin iso askel eteenpäin. Ei siellä enää ole minkäänlaisia kuppikuntia eri seurojen pelaajien tai nuorten ja kokoneiden pelaajien välillä.

Jukka Tammi

No, oli siellä Törmänen, Lehterä, Ylönen ja Strömberg. He olivat aina yhdessä.

Juha Ylönen

Kyllähän varmasti tamperelaiset kuittailivat turkulaisille ja stadilaisille sivussa joillekin, mutta se kuuluu kuvaan – ei missään negatiivisessa mielessä.

Janne Niinimaa

Se oli oikealla tavalla rento ja vapautunut, mutta samalla äärettömän määrätietoinen joukkue. Teimme töitä tosissamme,

mutta emme liian vakavissamme. Siinä vain kemiat toimivat. Sitä on vaikea selittää, mutta henkilöistähän se on kiinni.

Meillä oli rempseä, hyvä kapteeni Jutila, ja Currella oli oma tyykinsä, pieni pilke silmäkulmassa. Samalla hänkin oli äärettömän keskittynyt. Joukkue oli täynnä ensiluokkaisia kavereita.

Ei meitä nuoria ollut ihan hirveästi. Minä olin ainoa 1975 syntynyt ja Saku on syntynyt 1974. No, olihan siinä vielä Ville ja Jere, jotka olivat olleet tärkeä osa joukkuetta jo edellisellä kaudella.

Joukkueessa oli hyvä harmonia ja kokenut kaarti varmasti sai energiaa meidän nuorten touhuamisesta ja innokkuudesta. Samalla he sitten pitivät huolen, että se ei mennyt yli mitenkään.

Minähän olin »Jutin« pakkipari ja kämppäkaveri, mikä oli nuorelle pojalle valtava apu. Oli tärkeää saada tueksi kokenut ja reilu kaveri, joka auttoi kaikessa ja jutteli, kun minua vähän jännitti. Juti kyllä tietää, että olen hänelle kiitoksen velkaa. Ikäero ei haitannut, meillä oli hauskaa ja meistä tuli hyvät ystävät.

Hannu Aravirta

Joukkueen kulttuuri oli huikea. Ei siellä tarvinnut kehottaa pelaajia verryttelemään ennen ottelua. Se oli kuin lauma pikkupoikia, jotka pitävät palloilusta. Valmentajalle se oli äärimmäisen helppo joukkue ja sieltä se filis lähti. Kullanjano oli kasvanut parin vuoden aikana.

Se oli mielestäni aika suomalainen joukkue. Varmaan Kanadan ja USA:n joukkueissa löytyy isompiakin pappoja, jotka pitävät puheita, joita muut kuuntelevat, mutta tämä oli suomalainen joukkue. Kukaan ei noussut muita suuremmaksi. Esimerkki satoi muitakin. Kun Raipe lähti verryttelemään, niin muutkin menivät.

Jukka Tammi

Kyllä se joukkuehenki oli poikkeuksellinen. Kukaan ei soo-

loillut, edes kentällä. Pelaajatkin pitivät huolen siitä, eikä se jäänyt vain valmentajan harteille.

Kyllähän Curre luotti pelaajiin, eikä siellä sen kummempaa valvontaa ollut. Tietyt säännöt meillä tietysti oli. Jos ei esimerkiksi ollut paikalla bussin lähtiessä, jäi kyydistä.

Mika Strömberg

Oma osansa hyvässä hengessä oli silläkin, että Curre ja muut järjestelivät kaikenlaisia tapahtumia myös jään ulkopuolella. Ja nimenomaan kivaa puuhaa. Se auttoi aika paljon. Vaikea sanoa, mistä se pohjimmiltaan lähti.

Ja valmentaja heitti hyvää läppää, eikä paljon jännitellyt.

Kyllä sen jo silloin tunsin, että oli kivaa, ja että joukkue meni si pitkälle.

Maaailmanmestaruus ei muistaakseni ollut julkisena tavoitteena. Kehitys meni vain koko ajan ylöspäin. Kaikilla oli kivaa, peli kulki ja harjoituksissa oli hauskaa. Kaikki meni nappiin.

Ei siellä mistään mestaruuksista puhuttu, menimme vain vanhan fraasin mukaan »peli kerrallaan eteenpäin«.

Petteri Nummelin

Meillä oli niin hyvä ja rento fiilis, että aina ei edes huomannut, että oli MM-kisat menossa.

Sitähän sitä aina haluaisi, mutta on toinen kysymys, pystyykö sellaista enää koskaan saamaan.

En tiedä yhtään, mistä se syntyi. Todennäköisesti vain oikeat henkilöt sattuiivat olemaan oikeaan aikaan oikeassa paikassa, ja toki Currellakin oli siinä suuri merkitys.

Hän toi Suomeen uudet systeemit. Saimme ottaa vähän rennommin ja sitten joukkueessa oli oikeat pelaajat siihen systeemiin.

Curre ei välttämättä katsonut, kuka pelasi mitäkin paikkaa. Hän valitsi joukkueeseen parhaat pelaajat. Jos on tarpeeksi hyvä sentteri, kyllä hän osaa laidassakin pelata.

Ei ollut vaikeata päästä joukkueeseen »sisään«, kun pelaa-

maan pääsin. Jopa turnauksen aikana, vaikka en pelannut alussa, tuntui siltä, että olin osa joukkuetta. Ja kun sitten sain tiedon, että tänään hypätäänkin laatikkoon, niin ei se muuttanut mitään – paitsi, että puin varusteet päälle jopa peliinkin.

Curre halusi tehdä asioista ihan tavallisia. Jääkiekkohan oli meille kaikille päivätyötä, jos sitä nyt voi työksi sanoa, ja Curre halusi pitää kaiken normaalina. Ei tehty yhtäkkiä tiukkoja sääntöjä, että »kukaan ei juo olutta tai viiniä kahteen viikkoon, koska nyt on MM-kisat«.

Siitä yritettiin päästä eroon. Meillä oli ihan normaali olo, ja teimme samoja asioita, joita teimme muutenkin: harjoittelimme ja pelasimme. Sitä kautta jokainen uskalsi tehdä omia asioitaan ja turha puristaminen katosi.

Siihenkin tarvitaan oikeat pelaajat. Kaikki ammattilaispelaajat ymmärtävät, mitä MM-kisoissa voi ja ei voi tehdä.

Joukkueessa oli vahvoja persoonia, ja määrättyt persoonat nousevat joka joukkueessa esiin, mutta minun mielestäni mitään persoonien törmäyksiä ei tullut missään vaiheessa. Joukkuehenki oli niin hyvä. Kaikki tiesivät säännöt ja systeemit, eikä kenenkään tarvinnut puuttua siihen mitenkään.

Curt Lindström

Joidenkin mielestä jääkiekkoilijat ovat jotenkin erikoisia, mutta tavallisia ihmisiähän hekin ovat. Jotkut ovat hyvinkin älykkäitä, toiset keskivertoja ja kolmannet vähemmän fiksuja. Yhteistä heille kaikille on se, että he osaavat pelata jääkiekkoa – hyvin. Jotkut ovat varsin hyvätapaisia, toiset eivät. Joukkueessa pitää opetella kantamaan vastuuta ja sen Tukholman joukkue osasi.

Eivät kaikki ihan täydellisesti. En sano nimiä, koskaan, mutta jotkut olisivat voineet parantaa vieläkin. Se oli vahva joukkue. Yksikään ketju ei ole vahvempi kuin sen heikoin lenkki. Meillä ei ollut heikkoja lenkkejä Globenissa.

Minä myös manipuloin joukkuetta hieman. Määräsin

esimerkiksi huonejärjestyksen aina ja se oli minun tapani kehittää sosiaalisia kontakteja. Minulla oli erilaisia tapoja.

Joskus laitoin nuoret pelaajat asumaan vanhempien kanssa, että he voisivat jakaa kokemuksiaan. Toisinaan laitoin jonkun, joka oli kova puhumaan, asumaan hiljaisen kaverin kanssa. Sillä tavalla pakotin heidät etsimään ongelman ratkaisutapoja uusilla tavoilla. Saatoin laittaa aggressiivisen ja »vaikean« pelaajan asumaan toisen samanlaisen kanssa.

Jere Lehtinen

Minä olin Virran Hantan kämppäkaverina. Niinimaan Janne oli Jutin kanssa. Kai niitä oli vähän ajateltu niin, että nuoremmat pelaajat olivat vanhemman kanssa samassa huoneessa.

Totta kai me nuoremmat olimme »puuha päällä«, mutta ainahan se on niin. Joukkue oli hyvä sekoitus nuoruutta ja kokemusta. Meillä nuoremmilla oli intoa eri tavalla kuin vanhemmilla.

Hannu Virta

Minä olin Jeren kanssa kimpassa koko ajan. Olisikohan Essillä ollut Koivun Saku? Nykyisin poikien annetaan välillä valita huonekaverinsa, välillä ne määrätään, että pojat oppivat tuntemaan toisensa. Currella oli se tyylä, että hän teki aina huonejärjestyksen.

Raimo Helminen

Minä olin Sakun kämppäkaveri ja meillä meni kaikki ihan nappiin. Sheratonissa oli isot sängyt. [Nauraa].

Timo Jutila

Minä olin Janne Niinimaan kämppäkaveri. Meillä oli Jannen kanssa hauskaa. Kai Currella oli joku tausta-ajatus niihin pareihin.

Minulle ja Jannelle siitä oli apua, sillä Jannella oli vain kaksi A-maaottelua alla. Saimme käytyä asioita läpi siellä

huoneessakin. Ei meillä aika pitkäksi käynyt, kyllä meillä tarina lensi siihen malliin.

Johdon pitääkin miettiä, että sopivat tyypit pannaan yhteen.

Mika Strömberg

Minä ja Nummelinin »Petu« emme ainakaan spekuloineet peleillä huoneessamme. Petuhan ei alussa pelannutkaan, joten me emme puhuneet lätkästä juurikaan.

Petteri Nummelin

Jos itse pääsee valitsemaan, niin usein valitsee sellaisen pelaajan, jolla on samanlainen nukkumisrytmi. Jos kaveri haluaa mennä aikaisin nukkumaan, ja itse haluaa valvoa, niin se ei toimi.

Eihän sitä tiedä etukäteen mistään. Joskus on kuorsaajia, eikä silloin toinen pysty nukkumaan. Eiväthän sellaiset pysty olemaan yhdessä.

Kun itse en pelannut, huoneen rytmi meni Strömbergin mukaan. Jos Strömberg meni päiväunille, minä lähdin vaikka kaupungille ja pidin vain huolen siitä, että en tullut takaisin herättämään häntä. Hyvin vähän siinä tarvitsee mitään miettiä.

Erik Hämäläinen

Joskus Curre vaihdatti kämppäkaverit kesken turnauksenkin. Esimerkiksi Milanossa, kun vaihdoimme paikkakuntaa, niin uudessa paikassa oli uudet huonejaot. Minä olin Lehterän Teron kämppäkaveri.

Terohan on aina myöhässä joka paikasta. Minulla oli aina huoli, että onko Tero ajoissa, ja että »kai se Tero herää«. Hänellä oli aamuisin tapana ottaa vähän pidemmät unet. Hän oli kuuluisa hajamielisyystään.

En tiedä, olisiko sittemmin miehistynyt. [Nauraa].

Tero Lehterä

Olin Hämäläisen Eepin huonekaveri, mutta vietin aikaani Strömbergin, Sulon ja Villen kanssa korttia lätkien.

Esa Keskinen

Currella oli varmaankin paperilla, ketkä olivat olleet kämppäkavereina. Joskus saattoi tulla samakin, mutta hän sekoitti luultavasti aika tietoisesti kämppäkavereita. Sekin toimi.

Kun on viikonkin samassa huoneessa jonkun kanssa, niin siinä pääsee lähemmäksi kuin muuten, jos ei pelaa samassa seurajoukkueessa.

Aluksi sitä tietenkin toivoi, että olisi päässyt jonkun tietyn kaverin kanssa, että olisi voinut vaikka pelata korttia – jos tiesi, että uusi kämppäkaveri ei pelannut korttia – mutta sekin kääntyi positiiviseksi.

Minä ja Juti olimme marjapussipari. Toinen vakio pari oli Hantta ja ... kukahan se Hantan pari oli...?

Hannu Virta

Minä olin Palon Markon parina huutomarjapussissa. Juti ja Essi aina sättivät toisiaan, yksikin väärä lyönti ja kaikilla oli hauskaa koko bussissa. Pojat löivät lisää löylyä siitä, kuka teki virheen.

Esa Keskinen

Meillä oli kovia riitoja kortinpeluusta. »Miksi sä ton löit?« Aina, kun oli pienikin siirtyminen, niin me pelasimme korttia.

Sami Kapanen

Viimeisen parin vuoden ajan olen hakenut samanlaista peliiloa kuin silloin. Usein, kun pelaaminen on tuntunut väkinäiseltä, ajatukset palaavat niille vuosille, 1994 ja 1995, ja muistelen kuinka hauskaa pelaaminen silloin oli. Kuinka helppoa oli lähteä leireille. Vaikka oli kurjaa olla poissa kotoa, viikon tai kahden leiri meni nopeasti.

Kun muut pelasivat korttia, minä istuin vain takapiruna kuuntelemassa pelaajien juttuja. Oli niin hauskaa.

On vaikea sanoa, oliko meillä hauskaa, koska voitimme, vai voitimme, koska meillä oli hauskaa, mutta luulen, että jälkimmäinen. Me jaksoimme kahlata kaiken läpi. Odotukset olivat korkealla ja edellinen kausi oli ollut pettymys. Muistoissa on paljon hauskoja hetkiä niiltä reissuilta. Kopissa oli niin sanavalmiita kavereita.

Jos joku sanoi jotain ajattelemattomasti, ja jätti Niemisen Veikolle pienen portin auki, niin hän antoi palautetta heti.

Veikko käytti sanan säilää ihan pokerinaamalla. Aina ei tiennyt, oliko hän tosissaan vai ei.

Antti Törmänen

Minä olin Veikko Niemisen kämppäkaveri ja meillä meni hyvin. Olin kuullut juttuja, että Veikko voi olla hankala.

Jos vaikka ovikello soi, niin hän ei juttujen mukaan mennyt avaamaan vaan sanoi vain, ettei se kuitenkaan ollut hänelle.

Minä ymmärrän Veikon Pahkasika-huumoria ja näsäviisastelua – olen itsekin siinä aika sujuva – ja meillä oli hauskaa.

Mika Strömberg

Niemisen Veikko on lukenut Pahkasikaa vähän liikaa. Aina, kun Veikon kanssa jutteli, piti miettiä tarkkaan, mitä sanoo, muuten hän keksi aina jotain vinoilua. Ei varmaan yhtään lausetta tullut, missä ei olisi kuittailtu jollekin.

Törmänen oppi Veikolta aika hyvin. Kun he kaksi juttelivat, ei voinut kuin nauraa vieressä, koska ei siitä mitään asiallista keskustelua kuitenkaan tullut. Kumpikin vain kiusasi toista.

Curt Lindström

Mika Niemisestä tuli maailmanmestari, mutta jos hän olisi jossain vaiheessa ymmärtänyt koko potentiaalinsa, hänestä olisi tullut menestyksekkäs NHL-pelaaja. Hän olisi voinut saada enemmän irti itsestään.

Hän on erikoinen kaveri, joka harrastaa tietynlaista suomalaista huumoria, jota minä en pidä huumorina. Sitä näkee Suomen televisiossa. Olen itsekin ollut mukana joissakin ohjelmissa, mutta en ymmärrä sitä huumoria ollenkaan.

Oma huumorini on aivan erilaista.

Saku Koivu

Suuri osa joukkueesta oli niin nuoria. Me olimme ihan poikasia.

Jokainen antoi Veikon heittää juttujaan. Ei niihin kukaan kiinnittänyt loppukaudesta mitään huomiota.

Tero Lehterä

Veikon juttujen kanssa piti olla tarkkana. Piti olla hereillä. Ei pitänyt kuunnella vain, mitä Veikko sanoi, piti tietää myös, mitä hän oikeasti tarkoitti. Se oli huumoria, joka meni joukkueessa läpi.

Marko Kiprusoff

Veikko Niemisellä välähtää nopeasti. Eihän hän mitään pahaa tarkoita kenellekään. Hänen juttunsa ovat ihan hauskoja.

Marko Palo

Minulla oli kämppäkaverinani Kiprusoff, joka on sellainen hiljainen mies.

Häneltä piti kysellä paljon ja välillä joutui vähän kaivamaan puhetta, mutta tulimme hyvin toimeen. Joukkueessa oli erilaisia persoonallisuuksia, niin kuin pitääkin. Eihän siitä mitään tulisi, jos kaikki olisivat samanlaisia.

Jukka Tammi

Kipru oli hauska. Kun häneltä kysyi, paljonko kello oli, Kipru näytti kelloaan ranteesta. [Nauraa].

Kipru oli kuitenkin aina mukana kaikkien kanssa.

Mika Strömberg

Kipru ei puhu, Kipru pelaa.

Marko Kiprusoff

Kämppekaverit vaihtuivat toisinaan joskus turnauksen aikakin. En muista, kuka minulla oli kämppekaverinani Tukholmassa.

Jukka Tammi

Minä olin yksin, omissa huoneessa. Johtuikohan se siitä, että olin joukkueen vanhin?

Mika Nieminen

Törmäsen Antti oli ainakin jossain vaiheessa kämppekaverina. Nehän määrättiin. Se oli aika yllättävää Curren tyyliseltä valmentajalta. Mutta, kun vaimot tulivat, niin sai ottaa oman vaimonsa. [Virnistää].

Kopissakin istumapaikat olivat määrättyjä, mutta en tiedä, olivatko ne Curren määräämät, vai laittoiko huolto vain varusteet paikoilleen.

Antti Törmänen

Porukka naureskeli Curren hauskoille jutuille ja yhdessäolo oli hauskaa. Pelaajatkin pystyivät nauramaan valmentajille ja he tiesivät sen.

Jotkut valmentajat eivät voi koskaan sallia sitä, koska he luulevat menettävänsä arvovaltansa siinä. Sitä ryhmää johdettiin tavallaan samalta tasolta, vaikka valmentaja tekikin päätökset.

Pelaajat ja valmennusjohto olivat tietyllä tavalla tasa-arvoisia. Samalla tavalla he saattoivat naureskella meille, jos tuli mokia.

Mika Nieminen

Se oli sitä aikaa, kun kännykät alkoivat yleistyä.

Joukkoonjohto soitteli toisilleen ja teki samanlaisia piloja ja kujeita kuin juniorit nykyisin.

Antti Törmänen

Ryhmä vei kaikkia eteenpäin ja menestymistä pidettiin luonnollisena.

Joukkue oli aika itseohjautuva, kuten parhaat joukkueet yleensä. Valmentaja saattoi olla sivussa ja korjata tilannetta, jos se lähti harhautumaan. Toisaalta, menestys ruokkii itseään.

Janne Ojanen

Ryhmässä ei ollut minkäänlaisia klikkejä seurojen tai iän suhteen – vaikka oli taiteilijoita porukka täynnä. Kukaan ei ruvennut sooloilemaan. Jutila oli vahva kapteeni, mutta kyllä ryhmä piti itsekin huolen siitä, että se ei mennyt yli.

Jutila on vahva persoona, joka antaa jääkiekkoilulle kaikkensa, mitä sitten kulloinkin jääkiekon parissa tekee. Kyllä Jutia kuunnellaan, kun hän puhuu. Välillä hän nousi seisomaan ja sanoi, mitä piti parantaa. Toki siellä muutkin puhuivat, mutta Juti hoiti sen homman.

Minä olin vähän siinä välissä.

Erik Hämäläinen

Vaikea arvioida omaa rooliani ... siinä joukkueessa olin oma itseni. Kopissa oli niin paljon johtajia. Jutila oli äänessä, mutta Raipekin oli omalla tavallaan johtaja. Kaikki olivat sitoutuneita joukkueeseen.

Minä pelasin Strömbergin parina. En pelannut mitenkään huipputurnausta, mutta loppusarjan peleihin olen tyytyväinen. Alussa oli sellainen rutiinitason suoritus, mutta parani sitten. Parempiakin kisoja on tullut pelattua.

Mika Strömberg

Me pelasimme Jokereissakin silloin samaan aikaan, eikä meillä ollut mitään sen kummempaa työnjakoa. Olemme kumpikin aika lailla samanlaisia kiekollisia puolustajia.

Mika Nieminen

Jutilahan siellä oli äänessä ja hän otti sen ihan tehtäväkseen. Olihan Jutila maajoukkueessakin vielä 1997 ihan sen takia, että hän oli kopissa niin hyvä.

Kaikki siellä äänessä olivat, paitsi ehkä Sulander. Ja oli Sulokin.

Ei siinä ollut minun mielestäni mitään ihmeellistä, ei siellä ollut esimerkiksi mitään erityisiä tiskijukkia. Jokainen laittoi musiikkia soimaan silloin kun halusi.

Saku ei jäänyt minulle kopista mieleen – kentältä jäi sitten enemmän.

Petteri Nummelin

Eri tilanteissa oli erilaisia johtajia. Joku oli hiljaisempi, mutta pystyi näyttämään esimerkkiä kentällä, pelissä tai harjoituksissa.

Harvoinhan Jutia edes sai hiljaiseksi. [Nauraa].

Jukka Tammi

Jutila oli tärkeä »toughpetteri«, niin kentällä kuin sen ulkopuolellakin.

Sitä ei voi yhtään väheksyä.

Mika Strömberg

Jutihän oli aina äänessä, totta kai.

Kaikilla on erilaisia tapoja. Jotkut puhuvat, toiset ovat mieluummin omissa oloissaan. Kenenkään ei koskaan tarvinnut ruveta huutamaan, eikä ketään tarvinnut herätellä.

Kyllä Juti tai Saku olisivat herätelleet, jos sitä olisi tarvittu.

Curt Lindström

Joukkueessa oli erilaisia johtajia. Minä olin ylijohtaja, ja minulla oli hyviä johtajia apunani ja heillä kaikilla oli oma tehtävänsä.

Saku Koivu oli joukkueen sydän, joka ei puhunut paljon

kopissa, vaan näytti esimerkkiä kentällä Ville Peltosen ja Jere Lehtisen kanssa.

Timo Jutila ja Hannu Virta olivat minun tärkeimmät johtajapelaajani. Raipe on aina ollut tärkeä pelaaja omalla tavallaan. Hänellä oli jo silloin oma johtajaroolinsa, koska hän oli pelannut niin monissa kisoissa. Hänellä oli kokemusta.

Jutila ja Virta olivat erittäin tärkeitä. Sitten tuli Koivu ja jossain määrin Raipe.

Saku Koivu

Se oli ehkä ensimmäinen vuosi, kun koin olevani johtopelaajia. Edellinen kausi oli ollut oikeastaan ensimmäinen A-maajoukkuekauteeni. Seurajoukkueessa, TPS:ssä, Essi ja Hantta olivat johtajia, ja minun ketjuni oli selvästi kakkonen.

Kun Essi ja Hantta siirtyivät ulkomaille, niin me nousimme TPS:ssä ykkösketjun asemaan. Minä nousin kapteenistoon ja pudotuspeleissä kapteeniksi ja maajoukkueessakin varakapteeniksi.

Silloin koin olevani ehkä keskeisemmässä asemassa kuin ennen. Kun pystyimme osoittamaan sen myös kentällä, niin uskalsin olla kopissakin enemmän äänessä.

Eräs sen joukkueen hienouksista olikin juuri, että siellä nuoremmatkin pelaajat uskalsivat olla äänessä ja kannustaa muita.

Pitää myös nostaa hattua joukkueen kaikille nuorille, nälkäisille ja kunnianhimoisille pelaajille, jotka eivät tyytyneet pelkkään haastajan rooliin, vaan halusivat ottaa keskeisen aseman joukkueessa. Siis en ainoastaan minä, vaan myös Ville, Jere, Sami, Petu ja muut. Meitä oli monta.

Petteri Nummelin

Johtohahmot pystyvät kääntämään tunnelman suuntaan tai toiseen. Jos karismaattiset johtopelaajat heittävät valmentajan puheet nauruksi, niin äkkiähän niistä tulee pelkkä vitsi. Ehkä

Curre tiesi johtavien pelaajien asenteen, ja että he eivät tee sitä.

Jutila kapteenina ja muutenkin oli johtaja. Saku myös, vaikka hän olikin nuori pelaaja. Vaikea luetella johtajia, koska heitä oli paljon. Niemisen Veikkokin omalla tavallaan, aina huumorimielellä. Sieltä tuli aina joku puujalkavitsi.

Juha Ylönen

Seurajoukkueessa valmentaja voi pitää ohjaksia vähän tiukemminkin. Siinä joukkueessa oli Saku, nuori pelaaja, joka oli kuitenkin iso johtaja. Hän johti esimerkillään. Riitti, kun katsoi vaihtoaitiosta kentälle ja teki saman perässä.

Virran Hantta oli samanlainen johtaja.

En sano tietenkään, että valmentajana olisi voinut toimia kuka tahansa, mutta jos joku joukkue joskus on itseohjautuva, niin se joukkue oli sellainen.

Raimo Helminen

Hyvä henki syntyi varmaankin siitä edelliskaudesta. Me kasvoimme siinä yhtenäiseksi joukkueeksi. Opimme tuntemaan toisemme hyvin ja samat 15-16 kaveria olivat aina yhdessä, kun maajoukkue kokoontui. Kaikki tunsivat toisensa hyvin.

Eikä joukkueessa ollut yhtä päällikköä, joka olisi ollut aina äänessä.

Hannu Aravirta

Meillä oli päivän aluksi aina johtoryhmän kokous. Johtoryhmälläkin oli hauskaa ja uskon, että se heijastui myös pelaajiin. Hexi Riihirannan rooli oli merkittävä ja hänkin oli siinä turnauksessa parhaimmillaan keventämässä ilmapiiriä ja työntekemisen raskautta.

Johtoryhmä oli muun joukkueen lailla hioutunut muuttaman turnauksen aikana, sillä ainoastaan yksi huoltaja oli vaihtunut matkan varrella.

Mekin olimme oppineet luottamaan toisiimme vuosien varrella. Meillä oli päivittäin hallilla nopea kokoontuminen, jossa juttelimme asioista ja päivän aikatauluista. Jos ei

muuta, niin annoimme Hexille suklaapalan, että hän pysyi hyvällä tuulella ja kertoi vitsejä [Nauraa].

Mika Nieminen

Ehkä joukkuehengessä oli Riihirannan Hexilläkin osansa, hän pystyi heittämään Curresta herjaa – hänen englannistaan ja harrastuksistaan – ja minuun se ainakin upposi. Johtoryhmälläkin oli hyvä fiilis.

Myös hieroja, Pohjosen Vellu, oli tärkeässä roolissa. Hän piti joukkuetta henkisesti kunnossa. Jos jollain oli huonosti asiat, hän pystyi auttamaan heti.

Hierojat ovat usein sellaisia. Hieronta muutenkin on pitkisä turnauksissa usein sellainen asia, jolla tapetaan aikaa. »Ei ole mitään tekemistä – menen hierontaan«. Samat pelaajat pyörivät aina hierojan kopilla. Eihän sitä koko ajan voi olla hierojan tarpeessa. Enemmän se on psykologista ja terapiaa.

Hierojan huoneissa usein vielä kokoonnutaan. Joissakin turnauksissa meillä on ollut omia oleskeluhuoneitakin.

Raimo Helminen

Jos putosi marjapussiryhmästä, niin sitä jäi siihen seuraamaan samalla tavalla. Hierontahuoneessa oli kauhea ruuhka, kun me istuimme melkein päällekkäin hikisessä huoneessa. Vellu teki töitä ja muut juttelivat ympärillä.

Sami Kapanen

Pohjosen Vellu oli hierojana ja minä istuin varmaan joka päivä hierontahuoneessa juttelemassa. Vellu hieroi ja minä istuin vieressä, heitin juttua hierottavana olleen pelaajan kanssa, pohdittiin asioita.

Sitä vaan oli, piti hauskaa ja nautiskeli. Sitä olen hakenut viime vuodet. Sitä on vaikea saada.

Hannu Virta

Joukkue oli myös niin ammattimainen, että peliajastakaan ei valitettu. Ainahan siellä oli varmasti joku, joka ei ollut tyytyväinen peliaikaan tai -paikkaan, vaikka sitä ei ulospäin näytetty.

Sami Kapanen

Olin nuori pelaaja ja kuten sanoin, olisin halunnut pelata enemmän ja auttaa joukkuetta enemmän. Tunsin, että minulla olisi ollut enemmänkin annettavaa. Olin innokas nuori pelaaja ja temperamenttinen. Välillä se meinasi kiehahda yli.

Kun kuitenkin oli hauskaa ja joukkue pelasi hyvin, niin ymmärsin, että kiukuttelulla en auttaisi hyvää asiaa eteenpäin.

Jos joukkueessa rupesi liikaa kiukkuilemaan, niin joukkue piti huolta siitä, että sai palautetta.

Asuin Ojaseen Jannen kanssa samassa huoneessa ja välillä meidän puheemme olivat niin negatiivisia, että me vitsailimme, että hotellihuoneen seinät pitäisi maalata uudestaan valkoisiksi. Niin synkkiä meidän puheemme olivat.

Se nyt oli enemmän sellaista sarkasmia.

Janne Ojanen

Sami kävi välillä vähän kuumana. Toki sitä haluaa tuollaisessa turnauksessa onnistua ja auttaa joukkuetta. En tiedä, mistä se johtui, olihan Samillakin tehopisteitä.

Curt Lindström

Sami Kapanen oli fantastinen pelaaja, mutta minun oli vaikea löytää hänelle oikeaa roolia joukkueessa. Hän sai sen lopulta, kun hän löysi paikkansa Helmisen rinnalta.

Samin tilanne oli aika tyyppinen omassa seurajoukkueessaan paljon pelaamaan tottuneille pelaajille. Hän oli pelannut KalPassa ja IFK:ssa paljon, mutta maajoukkueessa Koivu, Nieminen ja Keskinen saivat ehkä enemmän peliaikaa kuin Helminen ja Kapanen.

On mahdollista, että Kapanen olisi halunnut tehdä enem-

män, mutta minun mielestäni hän pelasi loistavat kisat ja hoiti hommansa.

Raimo Helminen

Pelasimme samalla ketjulla koko turnauksen ja taisimme vielä aloittaakin pelit useimmiten, Jussi, Sami ja minä. Siis olimme jäällä, kun ottelut alkoivat.

Peli kulki, eikä ollut paineita. Yleensä peliajasta on kova kilpailu keskenään, mutta siinä joukkueessa roolit olivat itsensänselvät. Kaikki saivat pelatakin aika tasaisesti.

Juha Ylönen

Pelasin turnauksen alusta asti ja tunsin koko ajan olevani joukkueelle tärkeä pelaaja. Sain pelata Kapasen ja Helmisen kanssa ja paljon. Olisi vaikeaa, jos olisi alussa sivussa ja pääsisi sitten pelaamaan vain muutamia vaihtoja. Kyllä minulle peliaika riitti.

Useinhan maajoukkueessa voi olla se ongelma, että pelaajat eivät saa tarpeeksi peliaikaa, ja pelaajat eivät saa itsestään kaikkea irti. Curre peluutti aika hyvin neljällä kentällä. Ei tietenkään ihan tasaisesti, mutta paljon.

Peli kulki hyvin koko kentällisellä. Raipen oli parhaimmillaan ja Kapasen Samin taidot ovat kaikkien tiedossa. Meillä olivat roolit kohdallaan.

En ainakaan toisella laidalla huomannut, että Samin peli olisi ollut mitenkään synkkää.

Sami Kapanen

Omasta mielestäni olin pelannut pari hyvää kautta. 1993–94 Kuopiossa oli hyvä kausi ja 1994–95 kausi IFK:ssa oli kohtuullisen hyvä, vaikka ei mennytkään ihan nappiin.

Aina kun pääsi maajoukkueeseen, niin peli-ilo oli korkealla. Minäkin sain pelata Helmisen Raipen ja Ylösen Jussin kanssa, ja meillä kulki peli hyvin.

Toisaalta, Tukholman turnaus taisi olla minulle vasta uran

toinen MM-turnaus. Ei siihen ollut vaikeaa löytää motivaatiota.

Hannu Aravirta

On joukkueelle terve tilanne, kun pelaajat haluavat lisää vastuuta. Varmaan muutamille pelaajille jäikin sellainen tunne, että heitä olisi voinut hyödyntää vieläkin enemmän.

Sakun ketju pelasi varmasti paljon ja muutamat alivoiman erikoismiehet pelasivat paljon. Joukkueessa ei kuitenkaan näkynyt tyytymättömyyttä, koska kaikki ymmärsivät tilanteen. Kyllähän neljäs kenttä pelasi jonkin verran vähemmän, esimerkiksi erien lopussa.

Curre osasi kertoa jokaiselle, miksi hän oli joukkueessa.

Timo Jutila

Tunne siitä, että haluaisi antaa enemmän, on luonnollinen olotila monelle. Sami on kunnianhimoinen ja loistava pelaaja. Minulle tuli puolestaan monta kertaa sellainen olo, että »onko tehty kaikki mahdollinen?« Se tulee siitä, että meillä on yhteinen tavoite – ja silloinhan me olemme sitoutuneita.

Ne ovat merkkejä siitä, että kaikki ovat menossa samaan suuntaan.

Valmennusjohto kävi asian läpi ja teki selväksi, että jos peliaikaa ei tule, niin rooli on erilainen. On selvää, että jotkut pelaavat enemmän kuin toiset. Se oli juuri sitä avoimuutta. Asioista puhuttiin, ne käsiteltiin ja sen jälkeen niitä ei tarvinnut enää miettiä.

Yksi motoistamme oli, että yritämme oppia koko ajan. Josain vaiheessa kaikille tulee vaikea peli, ja siitä piti oppia.

Marko Palo

Joukkueessa oli paljon vahvoja persoonia. Sekin on sattumien summa. Ei sellaista ryhmää varmaankaan montaa kertaa osu yhteen.

Kyse ei ollut siitä, että joukkueessa olisivat olleet maailman parhaat pelaajat. Mutta, kun maailmassa ei – ehkä Peter Fors-

bergiä lukuunottamatta – ole pelaajaa, joka hallitsisi kaiken, niin menestys vaatii sitä, että pelaajat tukevat toisiaan omilla vahvuuksillaan. Toisten ominaisuuksilla saadaan toisista enemmän irti.

Vielä kun henkilökemiat toimivat hyvin, niin saadaan vielä enemmän irti. Silloin ei tarvitse harjoitella niin paljon, kun kuviot toimivat ajatuksen voimalla.

Onhan se selvää, että jos ei ole haluamassaan roolissa, se jurppii juuri silloin. Mutta se on normaalia.

Timo Jutila

Curre toi avoimuudellaan myös sen, että me emme pelänneet virheitä, vaan rupesimme tekemään asioita. »Jos tulee ›kä-keen«, niin kätellään kaveri ja lähdetään meneen« oli asenne. Mutta emme halunneet antaa vastustajalle voittoa ilmaiseksi.

Ei se tarkoita sitä, etteivätkö pelit jännittäisi. Totta kai ne jännittävät. Mutta peruseriaate oli se, että jokainen meni pelaamaan omaa peliään.

Joukkueessa oli myös loistavaa luovuutta. Sakun kenttä, Raipe ja Veikko ja Ojanen ja kumppanit ... Keskinen.

Curre antoi ylivoimalla täysin vapaat kädet, mutta jos peli ei kulkenut, niin siitä sanottiinkin. Toinen ylivoimakentällinen esimerkiksi oli sellainen, että Niemisen Veikko oli minun rinnallani siniviivalla ja ketjuna oli Raipe, »Kyy« [Palo] ja Essi.

Ville Peltonen

En muista, että meidän ketjumme olisi ensimmäisenä vuonna ollut ensimmäisenä pelaamassa esimerkiksi ylivoimaa. Pelasimme ensimmäistä kertaa MM-kisoissa, mutta pikkuhiljaa siitä nousimme.

1995 me pelasimme ylivoimaa, mutta silti joukkueessa oli kolme ylivoimakentällistä – mikä oli hyvä, koska eihän mestaruuksia voiteta yhdellä tai kahdella kentällä. Kyllä kaikkia neljää kentällistä tarvittiin.

Esa Keskinen

Oli selvää, että päivän kunto ratkaisi peliajan. Valmentajat saivat meidät luottamaan siihen, että he näkevät, kenellä peli kulkee. Pelisäännöt olivat reilut ja kaikille selvät.

Kyllä pelaaja itse tietää, että jos joukkue vaikka siirtyy neljästä kentästä kolmeen, onko hän pelaavassa kokoonpanossa vai ei. Kyllä sen tiesi, vaikka aina ei käynyt niin. On parempi, että he pelaavat, joilla kulkee. Parempi yrittää seuraavassa matsissa uudestaan.

Jos itseluottamus on mennyt, niin on vaikea enää siinä ottelussa nousta takaisin omalle tasolle. Kyllä se on vain nollattava.

Mika Nieminen

Juti on syntynyt 1963, Hantta 1963, Raipe 1964, Essi 1965, Jamo 1965, mä 1966 ja Taisto 1962. Taistohan taisi olla joukkueen vanhin. Loistava maalivahti, joka on loistava hengenluoja, kun hän lähtee sille linjalle.

Itse olin 29. Palon Kyy on syntynyt 1967, sitten oli pieni tauko, ja sitten oli junioreita, Jere 1972, Saku 1974, Sami 1973, Ylönen 1972, Ströba 1970. Sulo varmaan samaa ikäluokkaa.

Nuoremmatkin pelaajat olivat niin kypsiä pelaamaan maajoukkueessa siinä vaiheessa. Kaikki olivat valmiita siihen joukkueeseen.

Jälkeenpäin miettien, sen joukkueen vanhemmat pelaajat ovat juuri sitä ensimmäistä ikäluokkaa, joka on alkanut voittoa isoja maita junioreissa – ja jopa aikuisissa. Voittamisen kynnystä ei ollut enää, sitä »Tsh-tsh-tsh-tshekki vastassa, ei mitään mahkuja« -asennetta.

Ville Peltonen

Nyt, kun itse olen kokenutta kalustoa, olen ymmärtänyt, että eiväthän Kyy ja Veikko olleet edes kolmekymppisiä. Hehän olivat ihan parhaassa iässään.

Mika Nieminen

Itse näin Neuvostoliiton pelottavan ykkösketjunkin livenä vielä 1989 tai 1990. Sitten Neuvostoliitto hajosi ja Suomessakin siirryttiin ammattilaisuuteen.

Tämän joukkueen vanhimmat olivat uransa alussa vielä periaatteessa siviilitöissäkin tai he opiskelivat. Ainakin Taisto oli. Minä opiskelin.

Nuoremmat olivat kasvaneet ammattilaisuuteen suoraan.

Esa Keskinen

Kyllähän joukkueen paras osa oli tämä nuoriso-osuus, joka pelasi aivan mahtavat kisat.

Minun ikäluokkani pystyi pitämään entisen tasonsa, ja vaikka porukalla ottelut ratkaistaan, niin oli uskomatonta, kuinka nuoret pelaajat tulivat sellaisella ryminällä esiin. Ei sitä ihan joka vuosi nähdä.

Itse en pettänyt, mutta en loistanutkaan. Odotin enemmän itseltäni.

Minulla oli tapana hoitaa alkuverryttely jäällä, mutta Tukholmassa yritin juostakin ennen matseja. Se oli ehkä virhe, yritin kuitenkin vähän jumpata itseni hereille. Ei ehkä olisi pitänyt muuttaa rutiineja.

Kausi oli pitkä, enkä saanut tarvittua harjoitustaukoa sarjan ja MM-kisojen väliin. No, hienostihan turnaus meni, mutta silti tunsin, että piti pelata peruspeliä.

Vaikka ei se huonosti mennyt, olisin halunnut auttaa joukkuetta enemmän, sillä tiesin pystyväni parempaan.

Niin se on aina. Seurajoukkueessa aivan kauden loppuun saakka pelanneet ovat väsyneitä ja leirillä olleet ovat teräviä.

Jere Lehtinen

Pari vuotta olimme aika tiiviisti kasassa. Sekin auttoi, tietenkin, että olimme oppineet tuntemaan toisemme ja sisäistäneet pelisysteemin hyvin. Ja kemiatkin toimivat hyvin yhteen.

Opimme tuntemaan toisemme melkein samalla tavalla kuin seurajoukkueessa, joka on yhdessä päivästä toiseen. Meillä oli niin monta yhteistä leiri- ja turnauspäivää. Edelliset turnauksetkin kantoivat eteenpäin.

Runko oli niin kauan yhdessä ja kemiat osuivat täydellisesti yhteen. Nuoret ja kokeneet tulivat hyvin toimeen keskenään, samaten koko valmennusjohto. Kaikki toimi saumattomasti.

Curre toi sitten omaa juttuaan ja rentoutti joukkuetta vielä enemmän. Vaikka välillä oli naurettavia juttuja, niin nekin yhdistivät.

Antti Törmänen

Koko johto oli hyvin kaikessa mukana. Ilmapiirin pitääkin olla rento. Kaikkia kuitenkin jännittää, ja pienellä hausalla laukaisulla siitä voidaan päästä ohi.

Yksi poppamies ei saa ihmeitä aikaan, jos muu johtoryhmä ei tue häntä.

Ruotsalainen poppamies

Curt Lindström oli ollut yllättävä valinta maajoukkueen päävalmentajaksi, mutta ulkomaalaisvalmentajia Suomessa oltiin nähty ennenkin. Maajoukkueessakin. Itse asiassa, Suomen kiekkoilu oli ottanut edelliset suuret harppauksensa tshekki-valmentaja Gustav Bubnikin johdolla 1960-luvun lopulla.

Ruotsalaisen valmentajan valitseminen maajoukkueen päävalmentajaksi herätti närkätystä lajin valmennuspiireissä, jotka ottivat valinnan loukkauksena kotimaista valmennustietämystä kohtaan.

Curt »Curre« Lindström avasi kuitenkin tien kovimpienkin vastustajiensa sydämiin positiivisella viestillään ja avoimuudellaan. Curren »jipoista«, turnausten oheistapahtumista tuli mediatapahtumia.

Maajoukkueeseen Curre toi niin pelillisiä kuin pelin ulkopuolisiakin uudistuksia. Tukholman turnauksessakin joukkueen ohjelmaan jäi muutama välipäivä. Ne Curre käytti hyväkseen pitääkseen pelaajien mielet virkeinä.

Hannu Aravirta

Curre pyöritti isot linjat ja veti palaverit. Kaikestahan me toki keskustelimme. Minä pyrin tukemaan sovittuja linjoja, mutta onhan se selvä, että päävalmentaja vetää projektin.

Kaikilla oli oma vastuualueensa. Esimerkiksi ruokavalion suunnittelu oli jätetty lääkäri Juhani Ikoselle.

Tero Lehterä

Ruokavalio ei Tukholman kisoissa ollut ihan huippuunsa vedettyä. Lääkärin puolesta kyllä, mutta pelaajien puolesta ei. Pizza Hutissa tuli käytyä kerran, jos toisenkin.

Esa Keskinen

Ennen vain kisoihin mentiin eikä oikein uskottu siihen, että pelataan lopussa finaalissa.

Curre toi varmaan sen uskon, että pystymme voittamaan. Hän sanoi monta kertaa esimerkiksi, että meillä oli taitavampi ryhmä kuin millään muulla maalla. Siitä ne ajatukset varmaan kääntyivät positiivisiksi ja aloimme uskoa voittoon aina.

Kyllähän Currea aluksi ihmeteltiin. Lopussa se menikin vähän yli, ja Curren oli tehtävä jotain »erikoista« väkisin.

Curre oli enemmän kaveri, ja Ara oli panssari pelaajien ja Curren välissä, joka toi pelaajien ajatuksia Currelle ja päinvas-toin.

Saku Koivu

Curre uskalsi laittaa itsensä alttiiksi eikä hän pelännyt, että hänelle ruvetaan nauramaan. Hän toi tekemiseen uuden näkökulman.

Totta kai sitä helpotti sekin, että tuloksia alkoi näkyä nopeasti. Kun joukkue voittaa, se uskoo siihen mitä se tekee. Aallonharjalla ratsastaminen on aika helppoa, eikä silloin kyseenalaisteta tekemisiä. Ehkä sekin edesauttoi.

Myös joukkueen kokeneempi kaarti – Raipe, Juti, Essi, Hantta, Jamo, Taisto – oli niin vahvasti mukana siinä Curren ajattelussa, että oli selvää, että me nuoret seurasimme heidän esimerkkiään.

Marko Palo

Curre toi omalla velmumaisuudellaan lisää iloa ja intoa. Curresta ei aina tiennyt, oliko hän tosissaan vai ei.

Curre on vaan niin ihmisläheinen valmentajatyyppe. Suomessakin oltiin totuttu tiettyyn tapaan toimia, ja sitten avattiin uusia kanavia. Varmasti peliinkin tuli uusia ulottuvuuksia. Jostain pitää aina saada jotain uutta joukkueeseen, että se kasvaa, oli se sitten uusi päämäärä tai mikä tahansa.

Aina Currella oli joitain jippoja, jotka hän toi oikeaan aikaan. Oleminen oli leppoisa ja helppoa.

Hannu Virta

Curre oli aina oma itsensä ja hänellä riitti aikaa jokaiselle pelaajalle. Hän pyrki aina juttelemaan pelaajien kanssa, edes muutaman minuutin, vaikkapa kun odotimme bussia tai olimme aamiaisella.

Hän huomioi kaikki, ja jokainen pelaaja oli hänelle tärkeä, pelasipa hän sitten paljon tai vähän.

Sami Kapanen

Curre sai kaikista parhaan irti ja hän löysi hyvän koostumuksen ja kemian. Joukkue hitsautui hyvin yhteen ja kaikilla oli hauskaa ja oma paikka selvillä. Kenenkään ei tarvinnut tehdä enempää kuin mihin pystyi ja kuitenkin kaikki saivat toteuttaa itseään.

Jukka Tammi

Kyllä Curre ja Ara olivat vahvasti läsnä. Kun valmentaja on toisissaan ja miettii asioita, se tarttuu pelaajiinkin. Valmentajien tunne tarttui meihin muihinkin.

Ei Curren tarvinnut myydä positiivisuutta, riitti, että hän itse oli sellainen.

Marko Kiprusoff

Curressa oli hyvää se, että se nosti vaatimustasoa johtoryhmässäkin. Ymmärtääkseni hän oli sinnekin suuntaan aika vaativa.

Hauskan miehen maine pitää paikkansa, mutta Curre osasi olla oikeaan aikaan tiukkakin. Palaute tulee aika henkilökohtaisesti, kahden kesken, ja vähän kysellenkin, eikä huutamalla, kuten joillakin on tapana.

Arasta oli varmasti Currelle iso apu.

Ville Peltonen

Se oli kuin toinen seurajoukkue, ja samalla kaikki oli hyvin hoidettua. Currella oli omia jippojaan aika paljon välillä, mut-

ta kun nekin olivat uusia silloin, kaikki meni hyvin. Kaikki oli viimeisen päälle hoidettu.

Kun seuraavana syksynä menin San Joseen, niin ero oli valtava.

Esa Keskinen

Kyllä ne Curren jipotkin varmaan auttoivat. Milloin mentiin jalkahoitoon ja milloin jonnekin muualle. Pelaajat ihmettelivät, että onko Curre ihan kunnossa.

Se kuitenkin toimi.

Antti Törmänen

Joskus myöhemmin maajoukkueessa on kritisoitu pakollisia oheistapahtumia. Me kävimme katsomassa hevosen astutusta, mikä oli ... no, vieläkin voin kuulla korvissani kavioiden kopseet, kun hevonen tulee astumaan.

En tiedä, haluaisinko nähdä sitä enää, mutta ainakin se oli ennenkokematonta.

Curt Lindström

Kaikilla pitäisi olla hauskaa töissä. Jos pelaajat eivät viihdy joukkueessa, tuloksia ei tule.

Sami Kapanen

Minä olen nyt samanikäinen kuin Raipe oli ММ-joukkueessa 1995.

Yritän tietoisesti tehdä aikaa sille, että voin olla hallilla ja maleksia ja jutella ja kuunnella juttuja. Etsin sillä tavalla kiekoon nautintoa.

Jos hallille tulee vain vähän ennen treenejä ja lähtee heti harjoitusten jälkeen pois, siitä on tullut pelkkää työtä.

Curt Lindström

Me teimme vuosien varrella vaikka mitä: ajoimme moottorikelkoilla, kävimme pilkillä, uimme avannossa. Ei mitään

ihmeellistä, mutta kun ne tehdään yhdessä, joukkuehenki vahvistuu. Kerran ajoimme jäänmurtajalla Savonlinnassa.

Timo Jutila

Alkusarjan Ruotsi-ottelun jälkeen kävimme Erikssonin tilalla. Se oli mielenkiintoinen homma. Esimerkiksi Strömberg juoksi hevosia karkuun.

Minäkin ajoin yhtä konia, se oli hyvä lämminverinen. Yhtäkkiä se vain sitten lähti juoksemaan, enkä minä ollut koskaan ajanut yksin sellaista hevosta. Hevonen juoksi hurjaa vauhtia – suoraan pilttuuseen.

Isäntä ilmoitti vierailun yhteydessä, että hän on luvannut Ruotsille maailmanmestaruudesta huippuhevosensa spermaa. Yhden annoksen arvo oli 80 000 kruunua. Hexi sitten nokkelana miehenä kysyi, että mitäs, jos Suomi voittaa. »Sitten te saatte sen«, isäntä sanoi.

Kaikkihan eivät tietenkään pidä hevosista, mutta tärkeintä oli, että me saimme ajatukset pois jääkiekosta ja pääsimme uuteen ympäristöön.

Jere Lehtinen

Tukholman kisojen aikanakin meillä oli kahden päivän tauko ja kävimme joillain talleilla. Omat ratsastamiseni jäivät Milanon kisoihin, jolloin putosin hevosensa kyydistä.

Esa Keskinen

Jere taisi pudota edelliskisoissa hevosensa kyydistä ja oli hyvä, että häneltä ei mennyt jalka poikki. Olihan niissä tapahtumissa omat riskinsä, mutta hyvin ne yhdistivät ryhmää.

Saku Koivu

Joskus olisi ollut hauska vain kierrellä kaupungilla joku ilta-päivä tai ottaa nokoset, mutta aina oli joku ratsastusjuttu tai jotain. Mutta ainakaan meille ei tullut minkäänlaista hotelli-kuolemaa tai turnausväsymystä.

Toisinaan tuntui, että tapahtumia oli liikaakin, mutta toisaalta, pariviikkoinen turnaus menikin nopeasti.

Mika Nieminen

Ei sekään reissu ihan tyhmä ollut, kun vedimme rattailla ympäri ravirataa. Siellähän Golden Karjala – maajoukkueen lahjahevonen – sai muka alkunsa.

Tero Lehterä

Kaikki olivat täysillä mukana Curren tapahtumissa. Ne kuuluivat siihen tyyliin silloin. Itsekin olin paljon nuorempi silloin, enkä ollut paljon muuta nähnyt. Nyt, kun sen on kokenut, niin voi olla, että jos joku toinen tekisi sen, se kuulostaisi hölmöltä.

Joskus toimii se – joskus toimii se, että huudetaan naama punaisena.

Juha Ylönen

Joidenkin mielestä ne Curren jipot olivat mestaruuden tuonut tekijä, mutta en tiedä ... onhan se ihan hyvä, että tehdään asioita, jos on välipäiviä. Eiväthän ne kaikille aina mielekkäitä ole, jotkut ravihommat, mutta kun niihin asennoituu oikein, niin ihan hauskoja juttujahan ne ovat.

Minä olin nuori ja olin maajoukkueessa ensimmäistä kautta. Olin omaksunut mitä tahansa silloin, tapittanut silmät suurina. Nyt ehkä jotkut jutut mietityttäisivät. Silloin maajoukkueessa oli sellaisia pelaajia, joille se toimi. Pelaaja on aina parhaimmillaan silloin, kun hän pystyy rentoon suoritukseen.

Janne Niinimaa

Minullehan oli ihan sama vaikka Curre olisi laittanut meidät virkkaamaan sukkaa, minä olin nuori poika. Olin vain onnellinen, että sain olla mukana.

Ne oheistapahtumat olivat muuten mukavia, mutta se purjehdus oli tietenkin aika kova. Jätkät tulivat huulet sinisi-

nä takaisin. Olihan se hauskaa näin jälkikäteen ajateltuna.

Tero Lehterä

Kukaan ei halunnut pilata hyvää asiaa omilla typeryyksillään. Harvalla suomalaisella oli edes mm-mitalia, mestaruutta ei kenelläkään. Olihan Currellakin osansa siinä, totta kai.

Oli siinä vähän sellaista ajattelua, että »mitähän se pappa on taas keksinyt«.

Nyt on menty takapuoli ja naama paleltuneina pitkin Itä-merta purjeveneillä.

Sami Kapanen

Curre on loistava persoona. Aina hyväntuulinen, heittää pientä tarinaa ja naureskelee. Minä pidin. Hän oli nuorille pelaajille kannustava ja tukeva valmentaja. Olen ikuisesti kiitollinen, että Curre antoi minulle mahdollisuuden pelata A-maajoukkueessa.

Curre oli hyvä valmentaja ja Hannu Aravirta oli vahva aisapari. Ei meillä ollut valmennuspuolella mitään heikkouksia.

Oman värinsä toi myös se, että Curre on ruotsalainen ja puhui englantia omalla hausalla tavallaan.

Mika Nieminen

Ruotsi ei toiminut. Sitä koetettiin alussa.

Varsinkin alussa, kun joukkueessa ei ollut ruotsia osaavia, niin Aravirta saattoi kääntää ihan mitä halusi. Kesti hetken, ennen kuin hänkin huomasi, että jotkut pelaajista ymmärsivätkin ruotsia. Sen jälkeen hän käänsikin ihan oikein.

Englantia käytettiin sitten enemmän ja Curren englanti olikin ihan hauskaa. Ehkä se olikin yksi syy, että hänestä tykättiin.

Mika Strömberg

Curre oli yksinkertaisesti hyvä valmentaja, jolla pysyivät ohjaketukset hyvin käsissä. Toki Ara oli hänelle hyvä aisapari, joka

hoiti harjoituksia ja tulkkauksen.

Joskus Ara taisi tulkata jotain muutakin kuin, mitä Curre oli sanonut ruotsiksi. Hän laittoi sinne väliin jotain fiksumpaa.

Janne Ojanen

Curre hoiti asiat hyvin, huonolla englannillaan. Itse en ruotsia hallitse niin hyvin, että tietäisin, mitä Ara mahdollisesti poisti Curren jutuista tai lisäili niihin.

Juha Ylönen

Curren englantihan on ihan hauskan kuuloista. Nehän olivat hauskoja välillä, ne palaverit. Curre väänsi siellä välttävällä englannillaan. Itse en osannut silloin englantia senkään vertaa, niin ei pystynyt arvostelemaan. [Nauraa].

Jukka Tammi

Ruotsia osanneet – varsinkin Veikko – muistivat aina huomauttaa: »Ei se noin sanonut«. Kun kyseessä oli jokin tärkeä asia, Curre puhui ruotsia. Jos se oli jonninjoutavaa, niin kieli oli englantia.

Ja Ara tulkkasi.

Antti Törmänen

Kun Curre sanoi jotain ruotsiksi, Ara käänsi ne omalla tavallaan. [Nauraa].

Ara vähän suodatti tai pisti mukaan oman lisänsä, omilla painotuksillaan.

Tero Lehterä

Kyllä »lite bättre« kuulostaa paremmalta kuin »vähän paremmin«. Vähän hassummalta. Ja Curren olemuskin on sellainen veikeä.

Curt Lindström

Tein monta asiaa sen enempää suunnittelematta. Muistan, kuinka piirsin joukkueelle suuren linnan, jonka tornissa oli aarre. Jos halusi sinne saakka, piti mennä kaikkien muiden huoneiden – harjoitusleirin, valintojen, alkusarjan otteluiden – lävitse.

Hannu Virta

Kuvat ja Lillehammerissa Curren piirtämä palapeli olivat omia juttujaan. Ehkä niistä kuvista oli se hyöty, että emme ajatelleet liian pitkälle, vaan etenimme pala kerrallaan.

Sitoutumisesta ehkä suurempi esimerkki oli se, että Lillehammeriin lähdetessä kaikkien piti lentokentän portilla luvata Aralle ja Currelle antaa kaikkensa. Me katsoimme heitä silmiin, kättelimme heidät ja sanoimme: »Minä lupaan«. Sillä tavalla lupasimme joukkueelle, että teemme kaikkemme joukkueen eteen.

Siitä ei voinut livetä.

Ville Peltonen

Mielikuvia käytetään valmistautumisessa aina, esimerkiksi pudotuspeleissä. Ei niissä torneissa ja palapeleissä ollut uutta silloinkaan.

Erik Hämäläinen

Joo, Curre piirsi talon, jonka tornissa oli kultaa.

Opimme tuntemaan Curren henkilönä ja tiesimme hänen tyylinsä. Kyllähän hänen jutuilleen toisinaan naureskeltiin ja hymähdeltiin, mutta se oli hänen oma tyylinsä, jota me kunnioitimme ihan niin kuin hän kunnioitti meitä.

Joskus ne tuntuivat ihan naurettavilta, ja ehkä niitä annettiin anteeksi, koska hän oli ruotsalainen. Niitä ei sen takia pidetty mitenkään epämiehekkäinä tai muuta.

Kyllähän se lentokentän portilla kädestä pitäen lupaaminen tuntui huvittavalta, mutta se oli hänelle niin luonnol-

lista. Hän oli niin vilpitön ja kaikki tuli suoraan sydäimestä, niin siihen lähti mukaan. Se ei ollut teennäistä. Hän oli itse miettinyt kaikki kuningasideansa ja joukkueessa oli fiksuja kavereita, jotka hyväksyivät sen.

Yksi uusi asia, mitä muilla valmentajilla ei ollut, oli päivävastaava. Jokainen oli vuorotellen vastaavana, joka huolehti aikatauluista ja siitä, että kaikki olivat paikalla. Päivävastaavan piti aina tietää, milloin bussi lähtee, ja milloin syödään. Jos joku ei ollut bussissa, niin päivävastaavan piti hakea puuttuvat.

Milanossa Kurri oli omalla vuorollaan päivävastaava ja muistaakseni Saku ja Ville olivat jossain biljardia pelaamassa. Kurri puisteli päätään, ja ihmetteli, että mikäs lapsenvahti hän on.

Lähti sitten kyllä hakemaan pojat.

Päivävastaava hoiti myös hotelliherätykset ja muut.

Tero Lehterä

Curren linnahan jäi vähän vajaaksi, ja Marja-Liisa [Kirvesniemi] sai Lillehammerissa tulla psyykkaamaan, että saatiin taloon jonkinlainen katto.

Antti Törmänen

Kyllä mestaruus oli alusta saakka tavoittemme ja jonkinlainen kaavio meillä oli. Vuorelle kiipeämistä tai jotain.

Marko Palo

Jotain se Curre toi lisää, että opimme voittamaan. Vaikea sanoa, mistä se ihan tarkkaan ottaen johtuu.

Pelaajaläheinen hän on. Hän otti pelaajat huomioon. Kaikki saivat vaikuttaa asioihin ja kaikki tunsivat itsensä joukkueelle tärkeiksi pelaajiksi, vaikka olisikin pelannut pienemmässä roolissa.

Siitä syntyi se Iso Juttu.

»Peli kerrallaan«

Ruotsi toimi MM-isäntänä kahdeksatta kertaa. NHL:n työsulku oli aiheuttanut sen, että liiga käynnistyi vasta tammikuussa, eikä MM-turnauksessa nähty tuttua ilmasiltaa Pohjois-Amerikasta.

Suomen joukkueessa oli 16 pelaajaa edellisvuoden MM-joukkueesta. 16 pelaajaa, jotka halusivat revanssin edelliskauden hopealleen.

Turnaus käynnistyi kuitenkin tappiolla. Suomi-Tshekki 0-3. Suomi ei onnistunut tekemään maaliakaan ja ensimmäistä suomalaistuuletusta saatiinkin odottaa toisen ottelun puoliväliin saakka. Silloin Ruotsi oli jo karannut 2-0 -johtoon. Suomen joukkue osoitti kuitenkin henkisen vahvuutensa nousemalla 6-3 -voittoon.

Kahden kovan ottelun jälkeen Suomi kohtasi kaksi ennakolta heikompaa joukkuetta, Norjan ja Itävallan, joiden kanssa joukkueella ei ollut vaikeuksia.

Curre oli myös käyttänyt paikallistuntemustaan hyväkseen ja siirittänyt joukkueen loistohotelliin Tukholman ulkopuolelle.

Niinpä vaimojen saapuessa kisakaupunkiin vastassa on hyväntuulinen joukkue.

Ja viluinen. Curre ehti nimittäin järjestää pelaajille yllätystapahtuman, jossa koeteltiin hermoja ja takapuolen kestävyyttä. Hänen tarkoituksenaan oli lujittaa joukkuehenkeä entisestään pienellä purjehdusmatkalla. Se onnistui ehkä paremmin kuin Curre oli kuvitellutkaan – syistä, joita hän ei ollut ajatellutkaan.

Liekö johtunut vaimojen vierailusta vai käsien ja jalkojen totaalaisesta jäätymisestä, mutta Suomi sai taistella alkusarjan viimeisessä ottelussa Yhdysvaltojen kanssa loppuun saakka, päästettyään ensin jenkit 4-1 -karkumatkalle. Tasapeli pelasti kuitenkin joukkueen maineen.

Alkusarjan tulokset: Suomi-Tshekki 0-3, Suomi-Ruotsi 6-3,

Suomi-Norja 5-2, Suomi-Itävalta 7-2, Suomi-Yhdysvallat 4-4.

Esa Keskinen

Ei ollut ensimmäinen kerta, kun turnaus lähti tappiolla käyntiin. Calgaryssä, kun olin ensimmäisen kerran mukana, hävisimme Sveitsille.

Tukholman Tshekki-tappio ei tuntunut missään, vaan me uskoimme koko ajan itseemme. Tiesimme, että pystymme taistelemaan karkisijoista.

Saku Koivu

Tukholma ei ollut samanlaista voitonjuhlaa kuin edellinen vuosi oli. Silloin menimme voitosta voittoon ilman vaikeuksia.

Hävisimme heti ensimmäisen ottelun tshekeille ja minä sain henkilökohtaisen kymmenen minuutin jäähyn jostakin suunsoitosta. En muista enää, mitä tuli sanottua.

Turnaukseen lähtö ei kuitenkaan ollut odotetun kaltainen.

Hannu Aravirta

Jäimme vielä ilman maalia. Me valmentajat pohdimme kovasti sitä, kuinka valmistaisimme joukkueen toiseen otteluun. Päädyimme vahvistamaan joukkueen onnistumisia katsomalla videolta kaikki Tshekki-matsin maalipaikat uudelleen. Meillä oli ainakin 25 maalipaikkaa, mutta vastustajan maalivahti pelasi huikean pelin.

Muistan pelaajien ilmeet, kun he katsoivat koostetta ihmeissään, että »miten en tuosta saanut maalia«. Vaikka siinä toistettiin vähän epäonnistumisia, videon katsominen vahvisti myös uskoa siihen, että jatkossa kiekko menee maaliin, kunhan luomme yhtä paljon maalipaikkoja.

Olisimme voineet valita toisenkin lähestymistavan, mutta yritimme kääntää senkin tappion tunteen positiiviseksi.

Jukka Tammi

Alkusarjan otteluihin lähdettiin rennosti, ja sillä asenteella, että kaikkia ei ollut pakko voittaa. Pakkovoitot tulivat vasta muutaman pelin päästä. Se helpotti.

Ensimmäisen ottelun hävisimmekin. Siinä oli lataus niin suuri, että se meni vähän ylikin.

Marko Palo

Edellisvuonna joukkue eteni voitosta voittoon, mutta 1995 turnaus alkoi vähän kangerrellen. En tiedä, johtuiko se menestyspaineista.

Curt Lindström

Olin sanonut jo ennen turnausta, että ei ole mikään katastrofi, vaikka häviäisimmekin Tshekille ja Ruotsille, kunhan pääsemme puolivälierään ja voitamme sen.

Hannu Aravirta

Oli ehkä hyvä, että hävisimme ensimmäisen ottelun. Se karkotti turhan leijumisen ja turhat luulot. Vaikka usko omaan asiaan olikin kova, niin ehkä tappio oli terve muistutus siitä, miten pieniä erot huipulla ovat.

Olihan siellä muitakin hyviä joukkueita.

Erik Hämäläinen

Tukholmassa alkupelit menivät vähän pudotuspelejä odotellessa, emme me pelanneet ollenkaan niin hyvin kuin vuotta aikaisemmin. Siellä vain odotettiin kunnon pelejä. Oikeastaan pelasimme omalla tasollamme vain alkusarjan Ruotsi-ottelussa.

Sarjasysteemi oli onneksi sellainen, että yksi tappio ei vaikuttanut mitään.

Jarmo Myllys

Jälkeenpäin ajatellen Tshekki-tappio saattoi olla hyvä – tai ei

hyvä – mutta tarpeellinen asia, että heräsimme todellisuuteen. Peleissä pitikin onnistua jokaisella osa-alueella ja loppuotteluun saakka päästäkseen pitikin pelata hyvin.

Raimo Helminen

Hävisimme ekan matsin Tshekille 0-3? Oliko se kisojen eka peli?

Oli ehkä ihan hyvä, että turnaus ei lähtenyt liian helposti käyntiin. Jouduimme siinäkin vielä vähän skarppeamaan ja heräämään.

Antti Törmänen

Ensimmäinen Tshekki-otteluhan meni pelillisesti ihan hyvin, mutta sitten se kääntyi vastustajalle.

Itse katsoin ottelua ylhäältä, katsomosta.

Siihen aikaan olin vielä opiskellut aika paljon kauppakorkeakoulussa ja opiskelukavereitani oli tullut Tukholmaan katsomaan matsia. Minulla oli liput jonnekin muualle, mutta menin katsomaan ottelun heidän kanssaan yläkatsomosta. Kavereilla oli hauskaa ja juhliminen kuului pelin katsomiseen oleellisena osana.

Minä katsoin ottelun sieltä kisaturistien seasta. Ei tullut mieleen, että voisin itse olla pelaamassa.

Se joukkue ei voinut pelata montaa huonoa ottelua peräkkäin. Jos tuli yksi, se yleensä korjasi tilanteen heti. Tshekki-tappiokaan ei luonut mitään paineita, eikä »helpoista otteluista-kaan« tehty vaikeita.

Tiesimme, että omalla suorituksellamme ne hoituvat varmasti.

Hannu Virta

Pelasimme hyvin Tshekkiä vastaan, mutta hävisimme 0-3. Viimeinen tehtiin tyhjäan maaliin.

Ei se Tshekki-ottelukaan huono ollut, meillä oli paljon maalipaikkoja.

Janne Niinimaa

Tshekki-ottelussa aiheutin Tshekille rankkarinkin. Peitin kiekon maaliviivalla ja siitä annettiin rankkari, josta ei tosin tullut maalia. Tshekki voitti ottelun, mutta me toivuinne siitä. Peli ei mennyt huonosti, mutta Tshekki pelasi hyvin ja pani meidät kyykkyyn.

Meille ei tullut avaustappiosta paniikkia ollenkaan, ja pääsimme sitten välierässä kuittaamaan Tshekille.

Jere Lehtinen

Odotukset olivat kovat ennen turnausta. Olimme pelanneet hyvin silläkin kaudella. Emme me huonosti pelanneet Tshekiäkään vastaan, emme vain voittaneet.

Sitten pääsimme omalle tasollemme ja aloimme kääntää otteluita voitoiksi. Pitää muistaa, että kaikki kentälliset tekivät maaleja.

Turnaukset menevät aika nopeasti. Yhtäkkiä olimmekin loppuottelussa.

Juha Ylönen

Jokaisessa turnauksessa on joku tappiokin tullut. Tiesimme, että avaustappiossa ei vielä ollut mitään menetetty.

Tshekki-matsista muistan, että se oli ihan tasainen peli, mutta emme vain saaneet kiekkoa sisään mistään.

Ville Peltonen

Ottelu oli aika tasainen ja meillä oli paljon maalipaikkoja. Se oli hyvä peli, josta piti oppia jatkoa ajatellen. Vähän terävyyttä maalintekoon. Pelillisesti se oli ihan hyvä ottelu.

Ruotsi-matsikin oli hyvä peli. En muista yhtään, ketä vastaan sitten pelasimme.

Curt Lindström

Matkalla oli esteitäkin. Hävisimme Tshekille 0-3 ja olimme 0-2 tappiolla Ruotsia vastaan ottelun puolivälissä. Meille oli siis tehty viisi maalia neljässä ja puolessa erässä.

Sitten voitimme Ruotsin 6-3. Ja taas kysyin pelaajilta, oliko maailmanmestaruus vielä mahdollinen. Olihan se. Mitä sen voittamiseen vaaditaan? Että kaikki pelaavat joukkueelle.

En koskaan pyytänyt pelaajia tekemään enemmän töitä, koska yksikään toinen joukkue ei tehnyt enempää töitä kuin Suomi.

Jere Lehtinen

Turnauksen käännekohta oli toinen ottelu, jossa voitimme Ruotsin 6-3. En tiedä, mitä olisi tapahtunut, jos olisimme hävinneet. Se voitto antoi joukkueelle viimeisen boostin. Sen jälkeen seuraavat ottelut olivat helpompia.

Petteri Nummelin

Tshekki-pelin jälkeen puhuimme, että ei kukaan ole koskaan voittanut MM-kisoja häviämättä peliäkään. Piti vain parantaa peliä ja luottaa siihen, että tuloskin tulee sitä kautta. Ei ollut mitään paniikkia.

Marko Kiprusoff

Meillä oli vähän ruotsalaistyyppinen avaus turnaukseen.

Ruotsihan on tehnyt usein niin, että turnauksen alku menee vähän nihkeästi, mutta peli paranee koko ajan ja tärkeimmissä peleissä se on parhaimmillaan. Niinhän se kannattaakin tehdä.

Timo Jutila

Jos joku peli pitää hävitä, niin hävitään sitten ensimmäinen, oli viesti. Eikä se ollut huono peli, vaikka saimmekin turpaan. Aika hyvin siitä päästiin kuitenkin eteenpäin.

Sitten tuli se Ruotsi-peli, ja siinä taaperreltiin vielä puoli

tuntia. Peli oli 2-0 Ruotsille puolessa välissä. Silloin joukkuetta jo kyseltiin.

Sitten teimme kuusi maalia viimeisen puolen tunnin aikana ja siitä lähti mopo liikkeelle.

Joukkue lähti lentoon.

Hannu Virta

Sitten olimme vielä 0-2 tappiolla Ruotsia vastaan ja siitä ahdingosta nouseminen oli mielestäni hyvä merkki. Siitä saatiin sitten hyvä draivi päälle. Taisi olla Niemisen Mikan alivoima-maali, joka sytytti joukkueen.

Mika Nieminen

Olen katsonut tilanteen jälkeenpäin, ja todennut, että silloin olin kyllä hyvässä kunnossa. Aloitus oli meidän päädyssämme. Janne [Ojanen] hävisi – tai nyt hän varmaan sanoo voittaneensa – aloituksen ja kiekko meni siniviivaa kohti. Katkaisin syötön ja luistelin karkuun. Koko kentän matkan.

Se oli varmaan ensimmäisiä maaleja, joita olen tuulettanut. Ja ei, siinä ei ollut mielessä Milanon rankkari. Se oli vain joukkueelle tärkeä maali, kun pääsimme kiinni peliin taas. Peli oli tasan.

Erik Hämäläinen

Ruotsi-ottelun kääntäminen voitoksi osoitti, millaisia voimavaroja joukkueessa oli.

Jukka Tammi

Norja-Suomi ... oliko sellainenkin peli?

Ville Peltonen

Ei niitä huonojakaan vastaan voi vain pelejä pois pelata. Samalla tavalla nekin pitää kohdata, muuten tulee katastrofi. Norjahan ei ollut silloin edes mikään huono ryhmä, heillä oli Espen Knutsen ja kumppanit ja meillä oli aina vähän vaikeata

heitä vastaan.

Jos ketjut olisivat sylintereitä, niin kyllä kone jauhoi aika tasaisesti neljällä sylinterillä.

Me keskityimme vain prosessiin ja tekemiseen. Tiesimme, että jos pelaamme oikein, tulostakin tulee.

En muista tuloksia, mutta edelliskaudella taululla oli ihan hirveitä lukemia heikompia maita vastaan. Muistan jonkun Itävalta-ottelun, jossa he vaihtoivat maalivahtiakin pariin kertaan.

Mika Nieminen

Sen joukkueen hyvyys näkyi juuri siinä, että se pystyi lähtemään kaikkiin otteluihin samalla tavalla, vaikka vastustaja oli etukäteen arvioiden selvästi huonompi.

Sellaisessa joukkueessa, missä kaikki neljä kentällistä olivat samantasoisia, kaikkien pitäisi pelata huonosti samassa pelissä. Eihän niin vain tapahdu. Joku ehkä pelaa alle tasonsa, mutta muut pelaavat hyvin.

Valmentajan hyvyys nähdään taas siinä, että hän pystyy nostamaan vähemmällä peliajalla olleen ketjun esiin.

Ari Sulander

Periaatteessa vuorottelin Taiston kanssa luukkumiehen roolissa koko turnauksen, mutta Itävalta-matsissa pelasin.

Tavoitteenani oli päästä pelaamaan ainakin yksi matsi ja totta kai halusin pelata ensimmäisen kisapelin hyvin. Pääsin ainakin haastelemaan kisatunnelmaa.

Jarmo Mylly

Kun Sulander pelasi, niin minä sain kokonaan vapaan päivän. Taisto oli luukulla.

Hannu Aravirta

Olin kuumeessa Itävalta-ottelussa ja Hexi Riihiranta peluutti puolustajia. Siitä ottelusta on hauska tarina, kun joku pakeista

antoi harhasyötön.

Curre oli heti tivahtanut Hexille, että »mitä sinä oikein sanoit puolustajille«. Hexi vastasi nopeasti: »Sanoin niille, että antakaa kiekko heti suoraan vastustajalle«.

Ville Peltonen

Suurin asia, jota toivotettiin koko ajan, oli se, että kyseessä oli turnaus, joka oli kuin maratonjuoksua.

Kyse ei ollut yhden ottelun voittamisesta, tärkeää oli pitää keskittyminen tarpeeksi pitkään. Pelin pitää parantua koko ajan.

Systeemiä ja yhteispeliä jauhettiin paljon ja kaikki sitoutuivat siihen.

Timo Jutila

Sitten olikin edessä hotellin vaihto. Ja räntäsateessa seilaaminen.

Meillä oli loistavat oppaat, purjehduksen olympiavoittajia ja maailmanmestareita kertomassa hienon lajin salaisuuksia.

Hannu Aravirta

Asuimme pari päivää Grand Hotelissa Saltsjöbadenissa: Curre käytti paikallisasantunemustaan. Sekin oli hieno idea.

Tietysti, kaikki ovat jälkeinpäin hienoja ideoita, kun lopputulos on hyvä!

Curt Lindström

Ympäristönvaihdos oli tärkeä, pääsimme kaupungista maalle. Olin myös järjestänyt pelaajille yllätyspurjehduksen.

Olin jakanut pelaajat eri veneisiin, ja jokaisessa veneessä oli kapteenina purjehduksen maailmanmestari tai olympiavoittaja. Silläkin oli oma merkityksensä.

Vaimot tulivat samana päivänä ja söimme hyvän illallisen. Seuraavana päivänä veimme vaimot isolla laivalla satamaan, ja palasimme jääkiekon pariin.

Ari Sulander

Purjehdus oli eksoottisin reissu, jolla olen koskaan ollut mukana. Tapahtumat olivat aina hyvin suunniteltuja ja mielekkäitä. Ainakin niiden avulla sai ajatukset pois jääkiekosta.

Ainahan siellä joku oli, jota ne eivät kiinnostaneet, mutta silti menimme joukkueena.

Curt Lindström

Meillä kävi vähän huonoa ja hyvää tuuria ilman kanssa, kun piti lähteä purjehtimaan.

Oli hyvä, että satoi lunta, koska nyt kukaan ei koskaan unohda sitä purjehdustapahtumaa. Oli tietenkin huonoa, että keli ei ollut paras mahdollinen. Tärkeintä oli kuitenkin, että olimme sielläkin yhdessä, joukkueena.

Hannu Aravirta

Heräsin purjehdusaamuna ja vedin verhot ikkunan edestä. Järkytyin, kun näin, että ulkona tulee jalkarättien kokoisia räntähiutaleita.

Soitin samantien Currelle, joka vastasi: »Tiedän, tiedän, olen jo hoitanut kaikille sadevaatteet, ei hätää«.

Timo Jutila

Taivaalta tuli jalkarätin kokoisia räntähiutaleita. Kaikki olivat jäässä kuin kananpojat. Kun veneet tulivat takaisin satamaan, lääkäri Ikonen passitti kaikki saman tien saunaan.

Kokemus olisi varmasti ollut vielä hienompi, jos keli olisi ollut parempi. Joukkueessa nähtiin aika värikkäitä ilmeitä sen purjehduksen jälkeen.

Sitä ei kukaan unohda.

Ari Sulander

Purjehduksellakin meillä taisi olla neljä venettä, joista kaksi lähti takaisin satamaan jo ensimmäisen kierroksen jälkeen,

kun oli niin kylmää. Meidän veneemme ja yksi toinen vene tekivät vielä toisen kierroksen.

Ihan hauska kokemus se oli. Oli kiva nähdä, kuinka kaikki toimii.

Hannu Virta

Curre näki hirveästi vaivaa näiden oheistapahtumien kanssa. Hän oli järjestänyt paikalle kovia purjehtijoita, eikä sitä enää voinut sitten peruuttaakaan.

Jere Lehtinen

Retki olisi voitu hyvin peruakin, mutta kun se oli sovittu, niin merelle piti mennä. Sekin yhdisti pelaajia entistä enemmän.

Erik Hämäläinen

Me olimme muuttaneet toiseen hotelliin päivää aikaisemmin. Vaimot ja tyttöystävät tulivat vapunviettoon ja katsoivat USA-pelin vappuaattona. Se oli minun maajoukkueurallani ensimmäinen ja ainoa kerta, kun vaimot tulivat turnaukseen.

Olimme purjehduksen jälkeen ihan likomärkiä. Minä odotin vain, että milloin se oli ohi. Jälkeenpäin taas nauratti. Olihan sekin kokemus.

Tukholmassa oli kevät pitkällä ja edellinen päivä oli ihan aurinkoinen.

Esa Keskinen

Purjehdus ei tosiaan ollut yksi parhaista jutuista. Minulla on vieläkin kädet jäässä.

Olin mukana, vaikka meinasin jäädä rannalle. Olihan meillä vaatteita, mutta ihmettelin silti, että menimme merelle. Meillä oli tärkeä turnaus ja ulkona satoi lunta ja tuuli. Olisimme hyvin voineet laskea purjeet alas ja jäädä suosiolla sisätiloihin.

Se ei ollut enää hauskaa. Siihen saakka jipot olivat aika hauskoja.

Janne Ojanen

Oli se purjehdus varmaan yksi niitä maailmanmestaruuden rakennuspalikoita, mutta ei se kivaa ollut, kun lunta satoi ja oli kylmä. Kaikki pelkäsivät tulevansa kipeiksi. Silti se vedettiin vain läpi. Se oli juuri niitä Curren juttuja.

Purjehdus oli yllätys pelaajille. Hieno ideahan siinäkin oli, meidän opastajina oli maailmanmestareita ja olympiavoittajia.

Raimo Helminen

Purjehduksella oli pinna vähän kireällä. Siellä oli niin kylmä.

Eihän niin isoa järjestelyä varmaan voinut peruuttaa, kalliita hommia. Tukholmassa oli turnauksen aikana kivojakin kelejä, mutta juuri sinä päivänä satoi räntää.

Ei jäänyt purjehdusoppitunnista mitään mieleen.

Hannu Aravirta

Kun keräsimme pelaajilta palautetta turnauksesta jälkeenpäin, Raipen oli kirjoittanut lomakkeeseen: »Muuten hyvä, mutta – köh, köh – vieläkin on flunssa«.

Jukka Tammi

Curre yritti keksiä niitä omia juttujaan, raveja ja muuta. Purjehduksen jälkeen puolet porukasta oli kipeänä.

Ville Peltonen

Onneksi ei kukaan muu tullut kipeäksi kuin Ara. Olisiko Hannalla ollut kuumetta tai jotain...?

Minun mielestäni kaikki tavallaan pakotettiin mukaan.

Saltsjöbadenin hotelli oli upea. Curre oli ilmeisesti sitä mieltä, että siihen vaadittiin jonkinlainen tauko.

Marko Palo

Purjehduksesta tuli sellainen flunssa, että meinasi äänikin lähteä. Voi olla, että oli hiuskarvan varassa, että ei koko

joukkue tullut kipeäksi. Hauska kokemus se oli, mutta keli ei ollut paras mahdollinen.

Päämäärä oli vahva, ja siitä jäi siksi positiivinen mielikuva. Tapahtumat olivat aina kuitenkin positiivisia. Joukkue voitti jatkuvasti, sekin helpottaa elämistä aina.

Hannu Virta

Minä tulin kipeäksi purjehduksella. Huilasin Ranska-matsin kuumeessa.

Marko Kiprusoff

Eihän niistä jipoista varmaan ikinä kaikki tykänneet, mutta kyllä tempaukset olivat tehokas tapa saada ajatukset pois jääkiekosta.

Minä pidin siitä, että päästiin tekemään erilaisia asioita.

Mika Strömberg

Oli aika viileää, sen voin sanoa. Kaikki eivät menneet purjehtimaan. Minä en mennyt. Räntää tuli vaakatasossa, ja olin ihan varma, että jos menen, niin tulen kipeäksi.

Mutta ihan hauskaa siellä oli ollut.

Mika Nieminen

Oli todella hauskaa, vielä kun pääsi sellaisten äijien kyytiin. Maaailmanmestareita melkein kaikki. Oli kiva nähdä, kuinka kovaa veneet menevät. Olihan siellä kylmää, mutta ei minulle tullut mieleenkään jäädä pois.

Paljon hienompaa se oli kuin ratsastaminen.

Muita tapahtumia ei siinä turnauksessa ollutkaan. Paitsi, kävimme katsomassa jonkin revyyyn, drag-shownkin vai-
mojen kanssa. Sekin oli ihan älyttömän hyvä. Ei se ehkä ihan kaikkia kiinnostanut, kun se oli ruotsiksi. Kaikki eivät kuitenkaan ruotsia osanneet.

Antti Törmänen

Kaikki oli minulle uutta, enkä ollut heti peleissä mukana. Pääsin »Numpan« kanssa ensimmäisen kerran mukaan USA-otteluun. Sitä ennen juoksin Numpan kanssa lenkkiä Globenin ympäristössä.

Se oli ihan ok, kun kaikki oli ihan uutta. Totta kai sitä toivoi pääsevänsä pelaamaan, mutta ei pelaamattomuus mikään taakka ollut.

En ollut tavannut pelaajiakaan montaa kertaa enkä tutustunut kaikkiin. Oli tavallaan helppo olla vaan ja katsoa, mitä muut tekevät. En tuntenut ainakaan, että meitä olisi kohdeltu eri tavalla, vaikka emme pelanneet.

Nummelin ja minä kävimme perustreenien lisäksi lenkillä ja punttisalilla naureskelemassa. Se oli sellaista mukavaa yhdessäoloa. Luistelimme hieman ylimääräistä ja lauoimme maalivahdeille.

Ilmapiiri oli koko ajan rento ja kun ilmatkin olivat hyvät, mikäs siinä oli ollessa. Piti vain pitää huoli siitä, että olimme pelikunnossa.

Olihan se outo tilanne, kun muutamaa viikkoa aikaisemmin oli ollut paljon pelejä ja yhtäkkiä tulikin tauko. Oli tietenkin kiva päästä taas pelaamaan.

Petteri Nummelin

Muistan ensimmäisen matsin, jonka pelasin. Yhdysvaltoja vastaan. Muistan, että päiväunista ei tullut yhtään mitään. Vaikka oli jotenkin niin helppoa tulla mukaan, niin olin kuitenkin niin hermostunut.

Tajusin vasta, kun pääsin koppiin ja näin muut pelaajat ympärilläni, että eihän se ollutkaan niin ihmeellistä. Samat kaverit ympärillä, aivan kuten ennenkin.

Kolmen maalin takaa nouseminen Yhdysvaltoja vastaan osoitti tiettyä joukkueen vahvuutta. Kovaa maata vastaan noustiin. Todennäköisesti siitä kehittyi itseluottamusta ja

uskoa omaan joukkueeseen. Se oli varmaankin turnauksen käännekohta, jollakin tavalla.

Jarmo Myllys

Lopputurnauksen kannalta aika ratkaiseva käänne oli se, kun käänsimme USA:n 4-1 -johdon 4-4:ään. Sen jälkeen lähdimme lentoon.

On tietenkin ymmärrettävää, että alussa vähän tulee kömmähdyksiä. Pystyimme kuitenkin parantamaan peliämme koko ajan.

Mika Nieminen

Olimme varmistaneet paikkamme kahden parhaan joukossa ja pelasimme surkean matsin Yhdysvaltoja vastaan. Olimme hävitä matsin, mutta saimme kuitenkin pelastettua tasapelin lopussa. Se oli juuri vaimojen vierailun aikainen matsi.

Itse muistan USA-pelin ihan senkin takia, että omalla kohdallani ei tapahtunut mitään missään. Ihan hyvin olisin voinut istua penkillä koko pelin, eikä olisi viiden ensimmäisen vaihdon perusteella tarvinnut edes kysyä perusteluja. Olisin voinut istua ja purra tuppia.

Ja vähenihän minun peliaikani selvästi.

Marko Palo

USA-pelin tappioasemasta tasapeliin nouseminen oli se viimeinen niitti, jonka jälkeen kaikki uskoivat mestaruuteen niin vahvasti, että sitä joukkuetta ei pysäyttänyt mikään.

Aina siellä on mutkia matkassa, mutta vastoinkäymiset pitää vain voittaa ja jatkaa matkaa.

Timo Jutila

Sen USA-pelin me kyllä hölmöilimme. Olimme 1-4 tappiolla, mutta pystyimme onneksi taistelemaan tasapelin siitä. Se ei ollut mikään hyvä peli, mutta tuli hyvään paikkaan, juuri ennen pudotuspelivaihetta.

Ehkä joukkueessa oli sellaista poikamaista uhoamista: »Nyt annetaan jenkeille kyytiä«. Kävikin päinvastoin. Se olisi ehdottomasti pitänyt voittaa.

Se oli hyvä herätys ennen pudotuspelejä.

Usko mestaruuteen kasvaa

Valmennusjohto oli tähdentänyt koko turnauksen ajan, että tärkeimmät pelit olivat vasta turnauksen lopussa. Oli tiedossa, että tappioita saattoi tulla, mutta tärkeintä olikin vain selvitää tie alkusarjasta pudotuspeleihin. Suomi sai puolivälierässä vastaansa Ranskan, jonka päävalmentajana toimi Juhani Tamminen.

Suomen maajoukkueen entinen kapteeni, värikäs Tamminen oli vuotta aiemmin saanut Suomessa lempinimen »Aurinkokuningas« Ranskan hyvän olympiaturnauksen ansiosta. Leijonat eivät kuitenkaan antaneet Ranskalle mitään mahdollisuuksia, vaan etenivät välierään 5-0 -voitolla.

Suomen ja loppuottelun välissä seiso i enää Tshikki, jolle Suomi oli hävinnyt turnauksen ensimmäisen ottelun 0-3.

NHL-pelaajien puuttumisesta puhuttiin silloin ja usein turnauksen jälkeenkin, mutta Tshekin joukkue vilisi huippupelaajia, kuten Pavel Patera, Martin Hostak, Richard Zemlicka, Jiri Kucera, Jiri Dopita, Martin Prochazka, Frantisek Kaberle, Roman Turek ja Roman Cechmanek.

Antti Törmänen

Tammisen Ranska tiedettiin etukäteen heikommaksi. Luotimme, että joku tekee sitten tarvittavat maalit. Silloin puhuttiin paljon Aurinkokuninkaasta ja meille tuli joitain fakseja.

Jotenkin huvittuneena luettiin Tammisen uhoja ennen ottelua.

Petteri Nummelin

Ei heikompia vastaan ole vaikea lähteä pelaamaan. Ehkä pelin aikana se näkyy sitten, siellä voi tulla huolimattomia syöttöjä ja maalipaikoissa siirrellään kiekkoa liikaa.

Moni pelaaja valmistautuu jokaiseen peliin aina samalla tavalla vastustajasta riippumatta – sitä tekee samat asiat ennen matsia, olipa vastassa sitten Kanada tai Ranska.

Valmistautuminen ei ole vaikeata. Mutta pelin aikana, jos huomaa, että se meneekin aika hyvin, saattaa tulla huolimattomuutta. Ja sen saaminen pois kesken matsin ei ole helppoa.

En tosin enää edes muistanut, että me pelasimme Ranskaa vastaan.

Curt Lindström

Puolivälierä Tammisen Ranskaa vastaan oli hauska. Hän huuteli aitiossa, mutta eihän ottelussa ollut mitään ihmeitä. Me voitimme 5-0.

Erik Hämäläinen

Ranska-matsissa ei ollut muuta ihmeellistä kuin se, että Juhani Tamminen tuli kentälle kättelemään pelaajat ottelun jälkeen.

Pelihän oli selvä ja oli vain ajan kysymys, milloin teemme tarvittavat maalit.

Jere Lehtinen

Hantta taisi olla kipeä ja olin vähän varuillani, ettei flunssa tartu, kun olin hänen kämppekaverinsa.

Jarmo Myllys

Ranska-matsissakin olimme vaikeuksissa ekassa erässä. Luulimme ehkä, että tiedossa oli helppo maksi.

Ranska lähti vain kiusaamaan. He pelasivat ensimmäisen erän hyvin, mutta sitten peli ratkesi aivan yllättäen.

Oli toki tiedossa, että jos pidämme omaa vauhtiamme yllä, peli ratkeaa meidän hyväksemme.

Marko Palo

Turnauksen alku olikin varmasti vaikea senkin takia, että

tähtäin oli korkealla ja tiesimme, että vasta pudotuspelivaihe ratkaisee. Pelasimme niitä otteluita alitajuisesti ehkä liian aikaisin. Ajatukset olivat ratkaisuootteluissa. Hyvin kuitenkin keräsimme itsemme siellä välissä.

Ranska-ottelun kohdalla vaikeudet oli jo voitettu ja kaikki rullasi niin kuin pitikin. Ensimmäinen erä oli maaliton, mutta ensimmäinen maali käänsi ottelun heti meille.

Ehkä siinä vähän puristettiin mailaa liikaa. Yleensä maali vapauttaa, ja niinhän siinä kävi.

Mika Nieminen

Se oli Ranskalle mahdoton peli voittoa. Ne olivat rahastuspelejä, eikä niillä ollut mitään tekemistä MM-kisojen kanssa. Miksi ei voi olla kahdeksan joukkueen turnausta? Kaikki pelaisivat kerran kaikkia vastaan, turnaus menisi samassa ajassa läpi, mutta kaikki ottelut olisivat kovia.

Nyt parilla voitolla pääsee kahdeksan parhaan joukkoon ja sitten yksi huono erä voi ratkaista kaiken, kuten meillä Lillehammerissa.

Eihän sellaisia otteluita tarvinnut edes miettiä. Jos me olisimme saaneet ensimmäisessä erässä kahdeksan jäähyä ja Ranska olisi tehnyt kaikista maalit, siitä olisi tullut tasainen peli. Tasoero oli ihan järkyttävä.

Eihän sitä etukäteen voinut sanoa, mutta kyllähän kaikki tiesivät, että peli oli selvä. Se oli juuri sitä aikaa, että pystyimme käsittelemään Ranskan, Itävallan ja Norjan kaltaiset maat. No, ei ehkä Norjaa.

Me tiesimme, että peli on viimeistään kahden erän jälkeen selvä.

Timo Jutila

Jokainen peli pitää pelata, ja Ranska-ottelukin oli 0-0 ensimmäisen erän jälkeen. Hyvänä saavutuksena taas nollapeli. 5-0. Se oli joukkueelta iso steppi eteenpäin.

Etukäteen oli tiedossa, että olemme parempia, mutta tie-

simme myös, että piti pelata kunnolla. Mitään ylimielisyyttä ei ollut nähtävissä.

Tavoitteena oli maailmanmestaruus ja nyt olimme päässeet seuraavaan vaiheeseen. 5-0 ei jättänyt mitään seliteltävää.

Petteri Nummelin

Kaikki edelliset pelit ja harjoitukset valmistavat pudotuspelivaiheeseen. Minä ainakin menen vain pelaamaan jokaista peliä miettimättä, että se on pakko voittaa.

Voittaminen on kuitenkin keskimäärin hauskeempaa kuin häviäminen ja jos liikaa miettii, maila rupeaa tärisemään vähän liikaa.

Jos valmistautuminen on huolellista ja peli on parantunut, tärkeään peliin lähtö tulee ihan itsestään. Ei siinä tarvitse itseään potkia enää mitenkään erityisesti.

Timo Jutila

Ensimmäistä Tshekki-peliähän meidän ei ollut pakko voittaa. Välierä oli. Valmennus teki paljon töitä, me katselimme videoita ja pidimme viisikkopalavereita ja teorialunteja.

Välissä oli kaksi kokonaista päivää. Ovathan ne omalla tavallaan pitkiä, mutta samalla saa vähän huollettua itseäänkin.

Välierä oli kuin ensimmäisen ottelun peilikuva. Tshekki painosti, mutta me pelasimme fiksusti ja järkevästi ja sitten saimme sen tärkeän ylivoimamaalin.

Raipe sanoi ennen ottelua, että hän ei ollut pelannut yksikään kisoja ilman maalia. Minä vastasin, että nyt voisi olla hyvä paikka tehdä maali.

Raimo Helminen

Pelasimme viidellä kolmea vastaan ja kiekko meni siniviivalle. Sieltä tuli pakki-pakki –syöttö viivaa pitkin ja Niemisen Veikko syötti kiekon Essille. Minä siirryin takakulmalle ja joku ajoi maalin eteen keskelle. Essi syötti minulle ja pääsin lyömään

kiekon tyhjään maaliin.

Tilanteen etenemisen näki jo kaukaa. Tshekin pelaajat lähtivät juoksemaan kiekon perässä ja meille aukesi paikka.

Se oli henkisesti tärkeä maali.

Mika Nieminen

Tshekki-peli olikin jo kova peli. Tshekki oli yksi turnauksen parhaista joukkueista.

Jossain vaiheessa pelasimme ylivoimalla niinkin, että Janne [Niinimaa] oli poissa, ja Raipe, Essi ja minä olimme kentällä. Minä pelasin Jutin rinnalla puolustajan paikalla viidellä kolmea vastaan -ylivoimassa, olisikohan Ylösen Jussi tai Palon Marko ollut maalin edessä.

Olihan puolustajakalustokin kohtuullisen hyvä, ja silti Curre laittoi hyökkääjän viivalle. Curre halusi maaleja.

Minä syötin Essille, joka jatkoi kiekon Raipelle.

Timo Jutila

Tshekki-matsissa tarvittiin maali. Kaikki hyväksyivät sen ja kaikki puhuttiin selväksi.

Kaikki tiesivät, kuka pelaa ylivoimaa, kuka alivoimaa.

Sillä selvä.

Kaikille tehtiin myös selväksi, mitkä vaatimuskriteerit olivat. Valmentajat myivät ajatuksen pelaajille hyvin. Ja me hörppäsimme sen. Se oli aitoa meininkiä.

Esa Keskinen

Meillä oli toisessa ylivoimassa vanhoja äijiiä, mutta saimme tehtyä välierämatsissa maalin ensimmäisen erän loppuun.

Raipe teki, syöttäjinä Nieminen ja minä.

Timo Jutila

Raipen 1-0 -maali Tshekki-matsissa oli kaverin ainoa maali koko turnauksessa.

Myllys pelasi myös huikean pelin.

Ihan samalla tavalla kuin Tshekki teki meille viimeisen tyhjiin ensimmäisessä ottelussa, nyt Niemisen Veikko teki viimeisen Tshekin tyhjään maaliin. Se kertoi vain, että me olimme oppineet. Tyylipeisteillä ei ollut mitään merkitystä.

Tshekillä oli hyvä joukkue.

Hannu Virta

Välierä oli tiukka peli. Mutta vielä nytkin kun sitä miettii, niin mestarijoukkueilla on aina muutama yhteinen tekijä.

Mestarijoukkueessa on hyvä maalivahti. Toiseksi, joukkueen ilme on työteliäs, kaikki paiskivat töitä, ja kolmanneksi, joukkueessa on hyviä yksilöitä, jotka pystyvät ratkaisemaan otteluita.

Marko Palo

Tshekki-ottelussa olimme paremmin hereillä ja olimme varmaankin henkisesti vahvempi joukkue. Saattoi johtua siitä, että meidän pelimme oli koko ajan parantunut, alkukangertelun jälkeen.

Oli ehkä ihan hyvä, että peli ei aluksi kulkenut, että se ei ollut heti valmista. Siitähän ei ole kuin yksi tie: alaspäin. Nyt meillä meni kuten pitääkin, eli nousujohteisesti.

Curt Lindström

Toinen Tshekki-ottelu oli samanlainen kuin ensimmäinenkin, mutta toisella kertaa me teimme maalit. Lukematkin olivat samat, 3-0.

Hannu Virta

Kyllä, juuri näin.

Erik Hämäläinen

En yhtyisi tuohon väitteeseen. Kyllä Tshekki oli ensimmäisessä ottelussa parempi, ei meillä ollut mitään jakoa. Joukkue ryhdistäytyi pudotuspelivaiheessa.

Välierässä tiesi, että oli tosi kysymyksessä. Tiukka pelihän se oli ihan loppuun saakka ja teimme viimeisen maalin tyhjiin.

Antti Törmänen

Itse näin ensimmäisen Tshekki-ottelun katsomosta ja näin, että me olimme olleet parempi joukkue. Tshekki sai jotenkin helposti maalinsa.

Itseluottamus oli kohdallaan ja luotin, että joukkue ei häviä kahta kertaa Tshekille.

Ville Peltonen

Lähdimme pelaamaan samalla tavalla kuin siihen saakkakin ja voittamaan peliä. Joukkueessa oli hyvä ja tasapainoinen olo koko ajan.

Muistelen, että puhuimme siitä, että vastustajan maalivahti piti saada sivuttaisliikkeeseen.

Jarmo Myllys

Tshekki-välierä oli tiukka. Se oli kunnollinen koetinkivi. Me lähdimme otteluun vähän altavastaajana, koska olimme hävinneet sen ensimmäisen matsin.

Loistava suoritus koko joukkueelta, mutta kun ottelu päättyi, ajatukset kääntyivät loppuotteluun. Kanada ja Ruotsihan menivät jatkoajalle omassa välierässään. Usko mestaruuteen kasvoi koko ajan, vaikka loppuottelu oli vielä edessä.

Tukholma, 7.5.1995

Milanon MM-kisojen pettymys oli unohdettu. Joukkueella oli ollut tehtävä, ja se oli voittaa maailmanmestaruus. Joukkueessa oli 16 pelaajaa, jotka olivat olleet samassa tilanteessa vuotta aikaisemmin. Nyt he olivat uuden tilaisuuden edessä.

Loppuotteluvastustajakseen Suomi sai Ruotsin, joka oli pudottanut Kanadan finaalista Daniel Alfredssonin jatkoaikamaalilla.

Ruotsi Ruotsissa. Pikkuveli vastaan isoveljeksi. Aku Ankka vastaan Hannu Hanhi. Suomi – Ruotsi Globenissa oli monelle todellinen unelmafinaali.

Suomen joukkueessa oli kuusi Ruotsin Elitserienissä pelannutta pelaajaa, jotka tunsivat vastustajan metkut: Jarmo Myllys, Raimo Helminen, Mika Nieminen, Esa Keskinen, Marko Palo ja Tero Lehterä. Suomen valmentajana toimi ruotsalainen Curre, joka oli kymmenen vuotta aikaisemmin ollut Ruotsin maajoukkueen valmentajana.

Suomi voitti Ruotsin alkusarjassa 6-3, mutta Globenin 13 000 kannattajaa halusivat nähdä kotijoukkueen nostavan mestaruuspokaalin ottelun jälkeen. Tai, ei 13 000 Ruotsin kannattajaa. Olihan Globen ainakin puoliksi sinivalkoinen.

Turnauksen tähtikentällinen oli vahvasti suomalainen, sekin: Ville Peltonen – Saku Koivu – Jere Lehtinen, Timo Jutila – Tommy Sjödén, Roman Turek.

Timo Jutila

Kyllä siinä tuli Milano mieleen. Olimme päässeet taas loppuotteluun. Ihan selkeästi nousi esiin se, että meillä oli ainutlaatuinen tilaisuus, jota ei kannattanut mennä munimaan jännittämällä.

Varmin keino välttää virheitä on olla tekemättä mitään – silloin ei tosin koskaan voitakaan mitään. Jos virheitä tulee, niin tulee. Mutta ei niitä voi etukäteen ruveta miettimään.

Me pääsimme aika hyvään olotilaan.

Lauantai oli kuitenkin pitkä päivä odotella loppuottelua. Se oli tuskainen päivä. Aamuharjoitukset, tehtiin ravintotankkaukset – ja tapettiin aikaa. Pelasimme huutopussia.

Se oli raskasta ja oli vaarana, että latautuminen menee yli. Illalla pidimme vielä palaverin ja sitten ajoissa nukkumaan.

Ajatukset lähtivät laukalle ja samalla piti varoa monia juttuja. Piti vain pyrkiä olemaan mahdollisimman normaali.

Mika Nieminen

Minulla ei ollut revanssihenkeä. Pidin jo edelliskauden suoritusta ihan hyvänä, vaikka totta kai se oli harmittanut vielä kuukauden kisojen jälkeenkin kun tietää, että menee ainakin vuosi ennen kuin on edes mahdollisuus päästä yrittämään uudelleen.

Loppujen lopuksi niitä tilaisuuksia ei tule montakaan. Aika harva pelaa yli viidet MM-kisat.

Ei siinä kauheasti tarvinnut hakea revanssihenkeä, kun vastassa oli Ruotsi Ruotsissa.

Minulle oli hyötyä siitä, että olin pelannut Ruotsissa. Ei ole ihan sama kulkea Milanossa tai Prahassa. Tiesin maan tavat, mikään ei ollut vaikeata eikä tarvinnut keskittyä mihinkään ylimääräiseen. Telkkarista tuli tuttuja ohjelmia. [Nauraa].

Janne Niinimaa

En ehkä oikein ymmärtänyt, että mestaruutta oli jahdattu vuosikymmeniä, kun itse olin ensimmäisen kerran mukana. Minua jännitti, mutta tilanne oli vähän sama kuin silloin, kun olin ensimmäisellä kaudellani Stanley Cupin finaalissa. Sitä ei heti hahmottanut, että kyseessä oli ainutkertainen tapahtuma.

Muistan, että edellisiltana juttelin Jutin kanssa loppuottelusta, ja että meillä oli tilaisuus tehdä historiaa.

Muistan, että toivoin, että peli olisi ollut jo edellisenä päivänä, että olisimme saaneet pelattua sen alta pois. Meillähän oli siinä kokonainen välipäivä välierän ja loppuottelun välissä.

Petteri Nummelin

Milanon rankkarifinaalista ei minun muistaakseni puhuttu juurikaan. Milano oli jo jätetty unholaan ja olimme uudessa tilanteessa.

Joku ihminen oli kirjoittanut meille kirjeen, Curre jakoi ne kaikille. Siinä oli paljon hyviä asioita.

Lauantai oli pitkä. Katsoimme pronssimatsin telkkarista ja se vei ajatukset pois omasta ottelusta. Ja se yö! Se ei tuntunut loppuvan ikinä. Todennäköisesti sinä yönä en nukkunut paljon.

Pelipäivä on rutiininomainen ja se menee niin reippaasti. Sitten on siinä omassa hommassa niin tiukasti, että kaikki muu on jo suljettu pois.

Ville Peltonen

Olin hyvin luottavainen ennen loppuottelua. Siinä ei vain annettu mitään mahdollisuutta muille, se tahto kumpusi syvältä.

Olin jo silloin huomannut, että parasta oli yrittää saada mieleni ihan tyhjäksi ennen peliä. Olen myöhemminkin huomannut, että se on minulle paras tapa. En mieti aikaisempia otteluita enkä tee mitään mielikuvaharjoittelua, vaan olen vain valmis reagoimaan ja pelaamaan. Silloin oli sellainen olo.

Pelasin vain vaihto kerrallaan ja tein niin paljon töitä kuin pystyin. Olin osa peliä, en yrittänyt mitään erikoista. Pelasin vain.

Oikeat ratkaisut tulevat automaattisesti.

Janne Ojanen

Olimme ennakkosuosikkeja loppuottelussa, vaikka turnaus pelattiin Ruotsissa.

Asiat olivat muuttamassa vuodessa muuttuneet paljon, eikä Suomi enää nykyisin lähde altavastaaajana ketään vastaan. Sitä ennen oltiin periaatteessa aina altavastaaajana Ruotsia, Venäjää, Kanadaa ja Tshkkiä vastaan.

Hannu Virta

Tunnelma oli odottava. Pakko myöntää, että en oikein edes muista välipäivää ja ottelua edeltävää aikaa. Se on vähän sumeaa.

Kaikki olivat keskittyneitä ja muistan pelipäivästä sen, että Myllyksen Jamokaan ei sanonut sanaakaan kenellekään. Mies oli niin keskittynyt jo aamupalalla ja matkalla hallille. Oli ihan sama, sanoiko Jamolle mitään, kun ei sieltä mitään tullut takaisin. Hän oli omassa maailmassaan.

Curre kirjoitti kirjeen, jonka kai Ara ja Hexi, tai ehkä vain Ara, sitten suomensivat meille. Se oli koskettava kirje kaiken kaikkiaan. »Koko Suomi takana, tämä on meidän päivämme«. Varmasti se antoi lisävoimaa.

Jo vuonna 1994 otimme turpaan kaksi kertaa harjoitusotteluissa, jotain 6-0 ja 7-1, kun pelasimme tietoisesti eri taktiikalla. Tiesimme, että kun Italiassa tulee Ruotsi vastaan ja siirrymme omaan pelityyliimme, pystymme uudella tyylillä me yllättämään heidät housut kintuissa. Ehkä Ruotsi odotti nytkin meidän pelaavan toisella tavalla.

Ei Curren tarvinnut loppuottelussa paljon jutella pelillisistä asioista. Kaikki tiesivät, miten pitää pelata, systeemi oli kaikilla »kovalevyllä«.

Curren piti laittaa vain pelaajia kentälle.

Tero Lehterä

Kyllä päivän kunto ratkaisee, tuskin loppuottelussa vuoden takaiset asiat vaikuttivat. En muista ainakaan, että olisimme puhuneet Milanosta mitään.

Finaalista muistan oikeastaan vain yhden tilanteen, jossa olisi pitänyt ampua itse eikä yrittää syöttää Törmäsen Antille. Se on melkein ainoa muisto.

Olin jo ennen ottelua aika varma, että voitamme. Olimme pelanneet Ruotsia vastaan jo aikaisemmin ja olimme mielestäni parempi joukkue.

Saku Koivu

Ei siinä yhden ottelun loppuottelussa alkusarjan otteluilla ollut merkitystä. Olimmehan mekin hävinneet Tshekille 0-3, mutta voitimme välierässä 3-0.

Minulle jäi sellainen tunne, että kauden 1993-94 MM-kisojen loppuottelutappio ja olympialaisten välierätappio olivat olleet meille hyvä opetus ja olimme nyt valmiimpia. Me tiesimme, että oli ihan sama, kuinka etenimme mitalipeleihin, kunhan sinne pääsimme.

Jarmo Myllys

Ruotsissa pelattiin Ruotsia vastaan, mutta me olimme kuitenkin ennakkosuosikkeja. Olimme pelanneet hyvin jo edellisellä kaudella ja Tukholman turnauksessa peli oli parantunut koko ajan. En tiedä, yrittivätkö ruotsalaislehdet sitten pistää paineita meidän niskaamme vähän, mutta hyvin joukkue ainakin kesti ennakkosuosikin paineet.

Oma pelini parani koko turnauksen ajan. Mitä pidemmälle etenimme, sitä paremmin pelasin. Varmasti halusin olla enemmän omissa oloissani ja keskittyä, mutta ... olen aina ollut aika hiljainen pelipäivinä, kun keskityn peliin. Minä käyn määrättyjä pelaajia mielessäni läpi, samaten tiettyjä tilanteita.

Jokaisella pelaajalla on oma tapansa keskittyä.

Pudotuspelien maaliero 12-1 kertoo, kuinka joukkue vastasi tavoitteeseen.

Jokaisesta pelaajasta huomasi, että keskittyminen oli kohdallaan. Helppo sanoa näin jälkempäin, mutta muistan ajatelleeni jo silloin, että ei tullut mieleenikään, että me voisimme hävitä loppuottelun.

Usko ja tunne, itseluottamus, olivat niin vahvoja.

Välipäivänä vähän harjoiteltiin ja pelaajille annettiin aikaa. Päästiin vähän jääkiekosta irti, vaikka ajatukset pyörivätkin finaalissa. Kaikennäköisiä asioitahan siinä tietenkin käy mielessä.

Curt Lindström

Edellisellä kaudella pelasimme pudotuspeleissä Itävaltaa, Yhdysvaltoja ja Kanadaa vastaan ja maalieromme oli 19-1. Silti emme voittaneet mestaruutta. Emme hävinneet erääkään, mutta hävisimme rankkarikisassa. Sekin sytytti.

Minä kirjoitin pelaajille kirjeen loppuottelua edeltävänä yönä. »Laita turbo päälle. Jaksat vaikka kuinka paljon ... haluathan... tänä iltana... olla maailmanmestari«.

Ei joukkue ollut hermostunut. Ehkä joitakin yksittäisiä pelaajia jännitti, mutta joukkue kokonaisuudessaan oli hyvin määrätietoinen ja tiesi täsmälleen, mitä sen piti tehdä.

Esimerkiksi Raimo Summanen oli joukkueessa tekemässä tiettyä työtä ja hän teki juuri sen.

Muistan aamupalaverin loppuottelupäivänä. Olin kirjoittanut kirjeen yöllä ja [valmentaja Esko] Nokelainen oli kääntänyt sen suomeksi. Se jaettiin pelaajille. Kirje teki heihin vaikutuksen.

Kirjeessä oli yksinkertainen, alaston totuus siitä, mitä piti tehdä. On vaikeaa raivata tie viidakon läpi, mutta toisella kerralla tietää, mitä pitää tehdä.

Tilanne oli sama kuin Lillehammerin jälkeen, mutta silloin teimme jonkin virheen jossakin.

Tukholman joukkue ei ehkä ollut parempi kuin Milanon tai Lillehammerin joukkue, mutta se oli hyvin päättäväinen.

Jukka Tammi

Ennen peliä saimme kirjeen, jonka Curre oli kirjoittanut ja Ikosen Jussi suomentanut.

Ari Sulander

Curren kirje oli erilaista kuin mihin oli tottunut aikaisemmin. Se oli hieman outoa – »mikähän tämä on« – mutta kun sitä on jälkeinpäin miettinyt enemmän, niin varmaan kirjeestä oli apua.

Se kertoi Curren ajatusmaailmasta: hän yritti saada joukkue-

een uskomaan itseensä. Joukkue tuli pala palalta yhteen.

Mika Nieminen

Curren kirje oli ihan mielenkiintoinen juttu. En usko, että se olisi toiminut kovinkaan monessa muussa joukkueessa.

Muistan, kun Curre kysyi valmentajaksi tulonsa jälkeen pelaajilta, mitä he odottivat seuraavilta viideltä vuodelta ja vastaukseksi tuli »mitali«. Vuoden, kahden aikana ajattelutapa muuttui totaalisesti ja suurin osa haki mestaruutta.

Kyllähän menestys tuo lisää positiivisuutta ja itsevarmuutta. Kun tiedät olevasi ainakin yhtä hyvä kuin vastustaja. Mutta kyllähän joukkue oli harvinainen.

Lillehammerissa hävisimme yhden erän ja väitän, että siinä meni kultamitalit. Me olisimme varmasti voittaneet Ruotsin loppuottelussa.

Erik Hämäläinen

Minä keskityin vain siihen otteluun, enkä miettinyt tulevia enkä menneitä. Milano ei kummitellut mielessä, enkä pohtinut, tuleeko jatkossa enää uusia mahdollisuuksia.

Oli se jännempi sen vuoksi, että vastassa oli Ruotsi kotikentällään.

Minä jännitin ihan sairaasti. Harvemmin olen ollut yhtä hermostunut.

Meidän pukukoppimmehan oli Johanneshovetin hallin puolella, ja kävelimme sieltä aina Globenin pelikoppiin.

Muistan, että Helmisen Raipe istui minua vastapäätä ja huomasi ennen peliä, että Raipe haukotteli. Ajattelin, että nyt on Helminen joko väsynyt tai sitten häntäkin jännittää. Haukottelemisenhan on hermostuneisuuden merkki. En sanonut kuitenkaan Raipelle mitään.

Sitten, kun oli pari kertaa käynyt jäällä, niin hermostuneisuus alkoi kadota. Kyllä minä olin jännityksestä jäykkänä ensimmäiset vaihdot.

Juha Ylönen

Ei Raipekaan jännitystä päällepäin näytä, mutta jos MM-loppuottelu ei jännitä, niin ei tätä peliä pysty pelaamaan.

Jukka Tammi

Ville ja Saku ja Kapasen Sami, Palon Marko ja minä harjoitelimme turnauksen aikana aina rankkarikisoja, varmuuden vuoksi. Minä yritin kertoa heille vastustajan maalivahdeista ja sitten he harjoittelivat tiettyjä harhautuksia tai joitain tiettyjä tilanteita.

Tietenkin loppuottelu jännitti, mutta vielä enemmän minua jännitti Milanossa ja siellä peli alkoi iltakahdeksalta. Se oli pitkä päivä odotella. Muut nukkuivat, mutta minä en. En koskaan nukkunut päivisin.

Jere Lehtinen

Ei meillä ollut ennakkosuosikin paineita. Kisat pelattiin kuitenkin Ruotsin kotikentällä.

Minä en ainakaan tiedostanut, että olimme ennakkosuosikkeja. Ehkä senkin takia, että emme olleet koskaan voittaneet. Kuinkas me yhtäkkiä olisimme olleet ennakkosuosikkeja?

Totta kai minua jännitti. Ennen peliä jännitti, mutta kun pääsi pelaamaan, se katosi. Kentällä sitä vain pelaa. Ehkä sitä mietti enemmän ennen ottelua, koko sen aamun.

Curre oli siinä vaiheessa tuonut jo paljon omia juttujaan, eikä kirjekään yllättänyt. Minun mielestäni se oli aika rentouttava asia. Siinä oli faktaa. Ehkä Curren oli helpompi tuoda asiansa esiin kirjeitse kuin pitää samaa puhetta kopissa.

Kyllähän finaalista nauttii. Totta kai ottelu jännittää ja adrenaliiniarvot ovat korkealla, mutta kun hyppää kehään, niin minä ainakin vain pelaan, vaikka tiedostinkin ottelun tärkeyden. Ei peli toimisi, jos liikaa jännittäisi. Silti tärkeistä otteluista pystyy nauttimaan, jonkun takiahan sitä pelataan.

Yleensä ne pelit menevät sitten aika nopeasti.

Antti Törmänen

Pelaajalla revanssi on vahvasti takaraivossa. Kaikki pelaajat ovat tavoitteellisia ihmisiä, jotka haluavat menestyä. Samalla tavalla kuin Jokerit oli voittanut mestaruuden edellisellä kaudella ja sitten TPS sai revanssinsa.

Varmasti sillä oli merkitystä, että niin suuri osa oli ollut häviämässä loppuottelua edellisenä vuonna.

Oli meidän vuoromme.

Oli vähän epäuskoinen olo, että itse oli päässyt loppuotteluun. Siihen aikaan ei ollut kännyköitä kuten nyt, ja varmasti olisi tullut viestejä paljon. Kaikki seurasivat turnausta kovasti, sen tiesin.

Tyttöystävä oli käynyt vapun tienoilla ja tiesin, että hän järjesti kotiin kisastudiota kavereille.

Ennen ottelua vatsassa oli koko ajan jännityksen tunne – »pitääkö tässä käydä vessassa«, »miten jalat painavatkin näin paljon«?. Aina pitää olla jännitystä, mutta silloin oli tosiaan vähän epäuskoinen tunne. Koko kroppa tuntui vähän vetelältä, eikä ollut jämähäköä missään. Sitten sitä vain verryttelee normaalisti ja huoltaa mailan ja hakee tutuista rutiineista tukea.

Ruotsilla oli loistava joukkue ja kunnioitimme heitä. Kaikki tiesivät kuitenkin, että meillä oli hyvät mahdollisuudet voittaa.

Saku Koivu

Tunnelma oli jostain syystä levollisempi kuin Milanon loppuottelun alla.

Totta kai sitäkin ottelua jännitti, mutta minulle on ainakin jäänyt sellainen mielikuva, että turnauksen aikana oli ollut juuri sopivasti vaikeuksiakin, jotka olivat hitsanneet joukkueita yhteen entistä tiiviimmäksi.

Ehkä toiseen perättäiseen loppuotteluun oli helpompi lähteä juuri edellisvuoden kokemusten vuoksi.

Ari Sulander

Minulla oli helppo tilanne, koska en edes pukenut otteluun.

Olin ennen ottelun alkua varma, että voitamme ottelun. Joukkueesta huokui sellainen asenne, että »nyt otetaan se voitto«. Pelaajat luottivat itseensä ja näkyi, että he halusivat voittaa. Samanlaista en ole monesti kokenut.

En tiedä, mistä se itsevarmuus nousi. Joukkue oli hyvä ja siinä oli hyvä henki, mutta se kasvoi yhteen vielä turnauksen aikanakin, paremmin kuin muilla mailla.

Loppuottelussa Taisto sai pukea varusteet päälle ja minä seurasin ottelun katsomosta. Hän oli kuitenkin kokeneempi ja enemmän äänessä ja hän osaa kannustaa joukkuetta omalla olemuksellaan. Hän pystyi silloin auttamaan joukkuetta enemmän siinä roolissa.

Aamujäillä oli vähän lisäharjoitusta niille, jotka halusivat laukoa enemmän. Kolmas maalivahti ottaa silloin kiekkoja niin paljon kuin pelaajat jaksavat ampua. Itse en yleensäkään nuku päiväunia pelipäivänä, mutta kämppekaverinani ollut Summasen Rami huilaili.

Sitten vaan puku päälle ja hallille katsomaan peliä. Totta kai halusin kannustaa pelaajia mahdollisimman hyvin, mutta en halunnut pyöriä kopissa liikaa, vaan halusin antaa joukkueelle keskittymisrauhan.

Marko Kiprusoff

Edes loppuotteluun mentäessä en ollut ajatellut muuta kuin sitä, että itse halusin voittaa.

Pelimme parani koko turnauksen ajan ja pelasimme finaalisakin hyvin. Olin koko ajan luottavainen. Ei oikeastaan käynyt mielessäkään, että me voisimme hävitä sen matsin.

Keskittyminen oli niin vahvaa, että ei sitä ajatellut paljon muuta kuin seuraavaa vaihtoa. Ei pelaaja ajattele vanhoja tappioita. On tietenkin valmentajankin tehtävä pitää joukkue sellaisessa tilassa.

Hannu Aravirta

Meillä pysyivät jalat maassa. Jokainen tiesi, että yhdessä otte-

lussa voi käydä miten vaan.

Ruotsillakin oli loistavia paikkoja ensimmäisessä erässä. Mestaruuden jälkihumussa on unohtunut, minkälaisia torjuntia Jamo teki. Sopivassa paikassa meillä oli tuuriakin.

Ehkä Ruotsin voittaminen alkusarjassa antoi pienen positiivisen lisän. En tiedä. Enemmänkin muistan, kuinka vahva joukkueen usko oli.

Minulla oli levollinen tunne ennen finaalia ja joukkue oli hyvin, hyvin keskittynyt. Siinä näki, mikä on hyvän keskittymisen ja loistavan keskittymisen ero. Tavalliseen liigamatsiin keskitytään hyvin, mutta sen joukkueen keskittyminen oli kuin eri planeetalta.

Ilmassa ei kuitenkaan ollut mitään turhaa jännitystä, vaan ilmapiiri oli hyvin levollinen. Ehkä edellisvuoden tapahtumat olivat jo karaisseet joukkueen. »Nyt ollaan taas siinä, mihin on pyritty, nyt vain hoidetaan viimeinen silaus«, ilmapiiri oli pikemminkin sellainen.

Voittokuvat ovat jääneet elämään, mutta pelissä oli elementit toiseenkin lopputulokseen.

Minulla ainakin oli sellainen tunne, että mestaruus oli tähtiin kirjoitettu. Kun näin, kuinka levollinen ja valmis joukkue oli, niin itsekkin uskoin siihen.

Ajatukset olivat kyllä yksittäisissä vaihdoissa. Itse keskityin siihen, että ei tule vaihtovirheitä, kun peluutin puolustajia. Että ei tule sähläyksiä seitsemällä pakilla pelatessa.

Harvoin valmentaja pääsee nautiskelemaan fiiliksestä, enkä päässyt siinäkään pelissä.

Juha Ylönen

Muistan, että en ollut loppuottelussa parhaimmillani. Peli oli tarkkaa, eikä maalipaikkoja ollut paljon. Jännittäähän se, onhan se selvää. Jännittäminen kuuluu asiaan.

Minulla oli usein niin, että mitä enemmän jännitin, sitä paremmin pelasin. Ehkä jännittäminen on väärä sana, mutta pelaajalla pitää kuitenkin olla lataus ja pieni jännite.

Jollain tavalla jännittämisestä oppii nauttimaan. Kun kädet tärisevät, jalat toimivat eikä hengästy millään. Sitä pelaa vain ihan hurmiossa.

Raimo Helminen

Olimme aavistuksen kipsissä ennen finaalia. Jännitys oli päällä, mutta niin oli vastustajallakin.

Villen avausmaali oli kyllä hieno homma. Ruotsilla oli ollut kova paine alussa ja maali laukaisi sitä hyvin. Villen ensimmäinen maali oli hyvä räkämaali, oikein työmaali.

Erätauolla olin niin kuin aina, vaihdoin mailaan teipit ja löysäsin luistimia.

Ei siellä erätauolla tarvinnut pitää puheita. Enemmänkin se oli sellaista, että »Sami, tehdään näin« ja »Jussi, kokeiltaan tuota«, meidän ketjun sisällä.

Lataus oli kova. Ei siinä kauheasti kannata yrittää mitään erikoista.

Kyllähän se kolmas erä oli puolustamista, että voittoa ruvettiin hoitamaan kotiin. Ei siinä enää lähdetty hakemaan maalia. Kyllä kaikki tiesivät, mistä siinä pelattiin.

Curt Lindström

Lähdimme loppuotteluun erilaisella taktiikalla. Halusimme yllättää Ruotsin pelaamalla puolustusvoittoisesti ja päätimme antaa heidän painostaa. Ja niin Ruotsi painostikin, mutta heillä ei ollut kovinkaan vaarallisia maalipaikkoja.

Me pääsimme sitten tekemään maalin vastaiskusta. Peltonen pisti Niinimaan laukauksen paluukiekon maaliin. Toinen maali oli Peltosen lämäri ja hän teki kolmannenkin maalin, kun toista erää oli jäljellä enää neljä sekuntia. Sitten menimme vielä 4-0 -johtoonkin kolmannen erän alussa.

Tukholman turnauksen Ruotsi-ottelut olivat pahoja, koska he pelasivat kotikentällään, mutta 0-2 -tappioaseman kään-

täminen 6-3 -voitoksi alkusarjassa antoi meille henkisen edun.

Minulla ei ole mitään Thomas »Osten« Östlundia vastaan, mutta kun näin aamulla, että hän pelaisi loppuottelussa, tiesin, että häneltä tulee paljon paluukiekoja.

Teimme kaksi maalia paluukiekoista.

4-1 -maali oli vain turha. Ruotsalaiset ajattelivat varmaan-kin jo, että tilanne oli mahdoton, mutta kun he saivat maalin, he innostuivat taas. Olin hetken huolissani sen jälkeen, kun Ruotsi sai maalinsa.

Olinhan itse ollut Ruotsin valmentajana Moskovan MM-kisossa 1986, kun nousimme Suomea vastaan 4-2 -tappioasemasta tasapeliin minuutissa. Olin ollut urallani mukana myös otteluissa, joissa oma joukkueeni oli tehnyt kolmekin maalia minuutissa.

Yritin vain saada pelaajat pelaamaan sovittua, omaa peliämme seuraavat vaihdot. Kun maalista oli mennyt pari vaihtoa, niin en enää ollut huolissani. Olihan meilläkin paikkoja tehdä 5-1 tai 6-1. Kun aikaa oli minuutti, olin voitosta aivan varma.

Marko Palo

Erot ovat niin pieniä, että henkinen kantti ratkaisee.

Tunnelma oli odottava. Sen verran edellisvuodesta yksi jos toinenkin oli oppinut. Loppuottelua edeltävänä yönä olisi voinut vaikka hotelli räjähtää, eikä se olisi hetkauttanut joukkuetta. Kaikki ajatukset oli käännetty loppuotteluun.

Eihän sen ihanteellisempaa tilannetta olekaan kuin kohdata Ruotsi sen kotikaukalossa täydessä hallissa.

Ehkä Curre yritti taktiikallaan siirtää paineita Ruotsille. Meillä ei ollut kiire ratkaista ottelua. Ruotsilla oli kotiyleisön paineet niskassaan. Me emme yrittäneetkään ratkaista sitä heti ensimmäisten kymmenen minuutin aikana.

Hannu Virta

Kotijoukkue tulee aina alussa kovaa, mutta me kestimme sen. Sitten Ville teki maalit, ja voitimme Ruotsin maalivahtipelissä.

Heidän maalivahtinsa hörppäsi yhden – Villen siniviivalaukauksen – mutta Jamo oli parhaimmillaan ja ihan maaginen silloin.

Mika Nieminen

Minä en muista finaalista mitään.

Jarmo Myllys

Kotijoukkue lähtee aina ottelun alkuun lujaa. Se on totuus, pelattiinpa sitten SM-liigaa tai MM-turnausta. Me kestimmepainostuksen hyvin ja ensimmäisen maalin merkitys on aina suuri. Se oli tärkeä maali.

Kyllähän se lannistaa, kun itse painostaa, mutta vastustaja tekeekin maalin.

Olikohan Ruotsille sittenkään hyötyä siitä, että kisat pelattiin Ruotsissa? Ehkä kotikentästä tulikin heille paineita? Lehdistö kirjoitti paljon Suomen vahvuudesta, joten varmaan heille tuli siitäkin lisäpaineita.

Tunsin tietenkin ruotsalaisia pelaajia, koska olin pelannut heitä vastaan Elitserienissä.

Mika Nieminen

En muista pelistä yhtään mitään, jostain syystä. Muistan esimerkiksi Kanada-finaalin vuotta aikaisemmin paljon paremmin. Olin varmaankin niin keskittynyt.

Loppuotteluun ei tarvitse etsiä latausta, mutta ehkä Ruotsi antoi vielä vähän lisää latausta, »lite extra«, kuten se yksi mies sanoisi.

Ruotsi oli kai alussa niskan päällä ja Jamo teki uskomattomia pelastuksia. Taisi olla toisen erän puolivälin tietämissä,

kun hän teki yhden aivan uskomattoman torjunnan. En tosin ole katsonut ottelua videolta koskaan.

Kun tuli 3-0, niin tuli sellainen tunne, että emme voineet hävittää sitä enää. Se on ainoa selkeä muistikuva ottelusta. Peli oli niin hyvin hallussa, että ei tarvinnut edes katsoa kelloa.

Kun tiesin, että maalissa oli Myllys, ei edes kavennusmaali säikäyttänyt. Tiesin, että ei hän toista enää päästä. Olikohan Jamolla tulosveto tai jotain..?

Erik Hämäläinen

Ensimmäisessä erässä oli jäähyjä ja Ruotsi myllytti aika kovaa. Ainakin ensimmäiset kymmenen minuuttia olivat Ruotsin hallintaa. Heillä oli kotikenttätieto ja kova into.

Villen maali laukaisi sen meille, ja jännitys kaikkosi. Ainakin minulle tuli aika rento olo avausmaalin jälkeen.

Esa Keskinen

En muista, että olisimme olleet mitenkään Ruotsin jyrän alla.

1-0 -maali oli Villen ensimmäinen, 2-0 oli se lämäri siniviivan jälkeen ja 3-0 se, kun maalin edessä pelattiin ristiin rastiin, kun Strömbergkin nousi sinne ja kiekko karkasi häneltä. Hän olisi itse tehnyt maalin, jos ei kiekko olisi karannut. Se maali tuli aivan toisen erän loppuun.

Mika Strömberg

Muistan Ruotsi-ottelusta Villen kolmannen maalin. Minulta karkasi kiekko, mutta Ville sai iskettyä kiekon tyhjään maaliin. Olisin voinut itsekin tehdä maalin siitä, jos kiekko ei olisi karannut. Ehdin jo kirotta, ennen kuin näin Villen.

Olisihan se ollut kiva tehdä maali itsekin, mutta se pettymyksen tunne meni aika nopeasti ohi. [Nauraa].

En muista koko ottelusta oikeastaan muuta. Olen katsonut matsin kauan sitten. Katselen sitten, kun ura on paketissa.

Ruotsi oli ennenkin tehnyt tepposia ja tullut takaa tasoihin. Kyllä sitä vaan yritti pelata loppuun asti, eikä ala juhlimaan liian

aikaisin.

Esa Keskinen

Ruotsi oli ihan jäissä siinä loppuottelussa. Ehkä me teimme siitä heille vaikean ottelun. Ei meillä minun mielestäni ollut hätääkään siinä pelissä. Kaikki vain lokahti paikalleen.

Ruotsi vielä kotijäällä ja sali täysi. Ainahan kotikisoissa olisi ollut vielä hienompaa voittoa, sitä ei varmaan voitvaisi mikään, mutta jos jossain muualla maailmanmestaruus pitää voittoa, niin sitten Ruotsissa.

Ei minulla mitään Ruotsia vastaan ollut, mutta olihan se hienoa.

Minulle oli varmaan apua siitäkin, että olin pelannut Ruotsissa. Olin pelannut niissä halleissa ja tunsin ruotsalaisten pelisysteemit.

Erik Hämäläinen

Johdimme 3-0 toisella erätauolla ja kolmas maali oli tullut ihan erän loppuun. Aravirta oli juuri aikaisemmin sanonut puolustajille, että ei saa nousta hyökkäysten mukaan. Oli erän loppu ja piti pelata varman päälle.

Silloin minä ajattelin, että »jumankauta, me voitetaan tämä maksi«.

Mietin vielä, että me voitamme, jos vain lataus pitää.

Jutin 4-0 –maalin jälkeen olin aivan varma, että me voitamme. Edes 4-1 –maali ei horjuttanut uskoa ja minusta näytti siltä, että ruotsalaisetkin olivat antaneet vähän periksi. Peli kulki aika hyvin, ei siinä ollut tarvettakaan katsella kelloa.

Saku Koivu

Olin toisella erätauolla kopissa innostunut, ja minun oli vaikea pysyä housuissani, kun tiesin, kuinka lähellä maailmanmestaruutta me olimme. Siinä vaiheessa iskee usein pelko ja joukkue ryhtyy vain puolustamaan. Sitä tunnetta ainakaan minulle ei tullut silloin enää hetkeksikään.

Tunnelma oli levollisempi ja minä uskoin mestaruuteen enemmän kuin koskaan ennen.

Vaikka Ruotsi sitten kavensikin, niin eivät he päässeet koskaan niin lähelle, että olisin pelännyt heidän nousevan tasoihin.

Esa Keskinen

Ajatukset karkailivat toisella erätauolla, kun olimme 3-0 –johdossa. Ihan järkyttävää. Viimeisessä erässä yritin vain välttää virheitä, lyödä kiekon päätyyn ja pelata niin kuin Ruotsi perinteisesti pelasi. Ruotsi oli siihen aikaan maailman paras joukkue pelaamaan johtoasemassa.

Minä ainakin ajattelin, että virheitä ei saanut tehdä ja kiekko piti pelata niin syvälle kuin mahdollista. Yhtään riskiä ei saanut ottaa.

Viimeiseen erään tuli ihmeellinen kooma vaikka erätauolla puhuttiin, että ei saisi passivoitua. Minä muistan ainakin passivoituneeni pahasti.

Ei ollut puhettakaan, että olisin vienyt kiekon liikkeellä vastustajan päätyyn ja pelannut siellä, niin kuin normaalisti. Pelasin lyhyttä vaihtoa ja ammuin kiekon punaviivan jälkeen päätyyn.

Erätauosta lähtien alkoi pitkä odotus. En ole toiste pelannut yhtä pitkää erää.

Yleensä erät menevät nopeasti, mutta loppuottelussa katsoin kelloa aina, kun olin lyönyt kiekon päätyyn. Olin muutama viikko aikaisemmin pelannut Ruotsin sarjan loppuottelut, eikä siellä tuntunut samalta.

Silloin olimme 1-3 tappiolla ratkaisevan loppuottelun kolmannessa erässä ja voitimme lopulta jatkoajalla. Siinä oli pakko pelata loppuun saakka. Nyt johdimme 3-0 ja panoksesta oli maailmanmestaruus.

Timo Jutila

Alkuhan oli huono. Minulle ja jollekin muulle tuli heti jäähy.

Sitten kun Ville ruoski ne kolme maalia, niin homma oli selvä.

Tunnelma oli yllättävän rauhallinen toisella erätauolla. Kaikki tiesivät myös, että odottamalla siitä ei tule mitään. Yritimme vain jatkaa omaa peliämme.

Tiesin jo, kun peli oli 3-0, että Ruotsi ei pystyisi voittamaan sitä peliä. Sitten kun saimme vielä 4-0 -johdon, niin se oli aivan varma.

Janne Ojanen

Eiköhän Jutin tuuletuksestakin näkynyt, että homma oli pake-tissa. Siinä vaiheessa rupesin olemaan varma mestaruudesta. Kyllähän sitä kelloa seurasi tarkkaan. Loppuerän minuutit olivat pitkiä.

Timo Jutila

Kaikkea tulee tehtyä, kun tunteet pääsevät valloilleen. Jouk-kue pelasi hienon pelin. Kolme pudotuspeliä ja meni vain yksi omiin. Niin se oli vuotta aikaisemminkin.

Janne Niinimaa

Minä hyppäsin Jutin kimppuun ja kaadoin hänet maalin jälkeen jäähän.

Esa Keskinen

Itse olin niissä kisoissa aika väsynyt, en ollut ihan omalla tasollani. Ruotsin sarjassa menimme loppuotteluun saakka ja pääsin MM-leiritykseen vasta loppuvaiheessa. Yleensä on hyvä päästä vähän harjoittelemaan välissä ja harjoitella itsensä kuntoon. Vuonna 1995 en päässyt tekemään sitä ja olin kisoissa vähän dieseli, mutta yhden Villen maaleista otan puoliksi itselleni. [Virnistää].

Ville katseli edellisiltana huoneessamme elokuvaa, kun käskin hänen laittaa television kiinni. Totesin, että turnauksessa oli enää loppuottelu jäljellä ja halusin ruveta nukkumaan. Ville kysyi, että »onko näin«. Vastasin, että »viisi

minuuttia ja sitten telkkari kiinni«. Kello oli puoli kaksi, kaksi.

Tietenkin tunteet olivat pinnassa, kun loppuottelu oli lähellä. Eihän uni tullut silmään, mutta ei sillä ole väliä nukkuuko tunnin vai kuusi, väsymys tulee sitten myöhemmin. Ajattelin kuitenkin, että oli pakko päästä nukkumaankin.

Pelin jälkeen Ville sanoi, että »oli se hyvä, että käskit laittaa telkkarin kiinni«. Jos hän olisi katsonut elokuvaa vielä tunnin, ehkä hän olisi tehnyt vain kaksi maalia. [Nauraa].

Ville Peltonen

Olen aika vähäuninen, olen aina ollut viimeinen kukkuja. Hyvä näin.

Luulisi, että muistaisin loppuottelun tai turnauksen, kun se meni hyvin. Mutta esimerkiksi USA-pelistä, jonka käänsimme 4-1 -tappioasemasta tasapeliksi, en muista mitään. Pukukopista muistan muutamia tilanteita turnauksen ajalta.

Olin niin hyvin latautunut, että muistan vain esimerkiksi, kuinka Hantta huutaa kopin toiselta puolelta kaikille tsemppiä. Muuten minulla on hirveän vähän selkeitä muistikuvia.

En uhrannut yhtään, en pienintäkään ajatusta sille, paljonko peli oli. Totta kai tiesin, että johdimme, mutta keskittyminen ja vaihto vaihdolta pelaaminen meni ihan äärimmäisyyksiin. Pudotuspeleissä ja turnauksessa pitäisi pystyäkin vetämään se niin pitkälle.

Keskittyminen meni niin pitkälle, että loppuottelua oli jäljellä varmaan enää puolisen minuuttia, ja silti muistan huutaneeni kentälle, että pitää pelata loppuun saakka.

Johdimme kuitenkin kolmella maalilla.

Sillä tavalla se pitää mennäkin.

Antti Törmänen

Sen tietenkin tiedosti, että Ville teki hattutempun, mutta en minä ainakaan silloin ymmärtänyt, kuinka iso asia oli tehdä MM-finaalissa hattutemppu.

Voitto on kuitenkin koko joukkueen voitto ja otteluissa

syntyy sankareita. Se kuuluu asiaan.

Itse olen nuoresta saakka seurannut jääkiekkoa, ja opetellut tilastoja ja ihaillut kärkinimiä. Yhtäkkiä Ville olikin takavuosisien huippujen rinnalla.

Sen on oikeastaan tajunnut vasta jälkeenpäin.

Raimo Summanen

Ratkaisumatseissa mukaan tulee niin paljon henkisiä ominaisuuksia. Hyvät pelaajat pystyvät pelaamaan omalla tasollaan ja kokemuksen merkitys kasvaa.

Kaikissa arvoturnauksissa kansainvälistä kokemusta pitää usein hankkia ensin, ennen kuin menestystä tulee. Ainoastaan huippulahjakkuudet ratkovat maailmanmestaruuksia parikymppisinä.

Janne Niinimaa

Monesti tärkeissä peleissä jännittää, mutta siinä ottelussa minulla oli vain hurmio päällä. Oli mahtava pelata ja siitä oikein nautti. Usein paineet ovat niin kovat, että ei pysty oikein nauttimaan ja aistimaan ottelun tunnelmaa. Jos joku sanoo, että ei muista ottelusta mitään, hän on varmaankin keskittynyt pelaamiseen niin tiukasti.

Joku huusi vielä viisi sekuntia ennen loppua, että »nyt tarkasti, nyt tarkasti«. Ajattelin, että »ei tässä enää tarvitse...«

Ottelussa oli huima lataus ja saimme heti ensimmäiseen erään maalin. Minä ammuin kiekon viivalta ja Ville pisti paluukiekon sisään.

Muistan hyvin, kuinka puolustimme lopussa raivoisasti. Samaten Jutin maali, joka ratkaisi ottelun lopullisesti, on jäänyt mieleen.

Törmäsen Antin pelastus yhdessä alivoimassa jäi myös selkeästi mieleen.

Jere Lehtinen

Olihan se mahtava turnaus meidän ketjulle tai minulle. Taisimme kuitenkin ymmärtää vasta turnauksen jälkeen, että olimmekin pelanneet itse asiassa aika hyvin. En tiedä, silloin vain pelattiin. Joukkue pelasi hyvin ja pelaaminen oli hauskaa.

Ei sitä siinä vaiheessa osannut ehkä arvostaa yhtä paljon kuin sitten, kun se oli ohi. Vaikka loppuottelussa tehtiinkin neljä maalia, johon koko ketjun turnaus konkretisoituu.

Voihan sitäkin miettiä, että olisiko käsitys meidän ketjustamme muuttunut, jos emme olisikaan tehneet neljää maalia loppuottelussa, vaan vaikkapa vain yhden? Pelasimmeko loppujen lopuksi koko turnausta hyvin? Viimeinen peli muistetaan suurimmaksi osaksi.

Oli kiva pelata pari vuotta yhdessä. Täydensimme toisiamme täydellisesti. Minähän pelasin Sakun kanssa yhdessä TPS:ssäkin. Minä, Saku ja Ville pelasimme samassa ketjussa jo nuorten kisoissa ja hyvinhän se toimi.

En oikeastaan ollut ihan varma voitosta edes 4-0 -tilanteessa. Ehkä en edes ajatellut sitä niin. Olihan Ruotsillakin paikkoja viimeisessä erässäkin. Loppuminuuteilla tuli sitten sellainen fiilis, että »pakko tämä on hoitaa«. Niin se pitäisikin mennä, että ei mieli tulosta, vaan keskittyä peliin.

Timo Jutila

Joukkue näytti loppuottelussa suuruutensa ja vahvuutensa. Kaikki olivat mukana. Mestaruus ei ollut yhden kentän juttu, eikä se ollut maalivahdin show, vaikka meillä olikin turnauksen paras maalivahti.

Yleensä tällaisissa peleissä syntyy uusia legendoja, mutta meille – ja varmasti Villellekin – oli ihan sama, kuka ne maalit teki, kunhan ne tuli tehtyä.

Nyt ne tuli Villelle ja »tacka fan för det«. Onhan varmasti monen hyökkääjän unelma tehdä finaalisissa kolme maalia ja ratkaista mestaruus. Silti haluan korostaa koko joukkuetta ja kuinka kaikkia tosiaan tarvittiin. Me pelasimme tosi fiksusti.

Siellä ei lähdetty hakemaan lisämaaleja, kun peli oli 3-0 tai 4-0.

Korostan sitä, että kaikki olivat tärkeitä.

Esimerkki: Johdimme 2-0 ja Jonas Bergqvist saa kiekon tyhjän maalin eteen. »Stökö« eli Törmäsen Antti heittäytyy takaapäin ja lyö Bergqvistiltä kiekon pois. Nämä ovat isoja juttuja, joita minä arvostan. Törmänen uhrautui, ja taisteli.

Ei siitä paljon lehdissä ollut juttua, mutta jokainen joukkueen jäsen tiesi, kuinka tärkeä teko se oli.

Antti Törmänen

Olimme alivoimalla, neljällä viittä vastaan ja kiekko ajautui jotenkin maalin eteen ruotsalaiselle, jolla oli tyhjä maali.

Minä olin neliön ylämiehenä, huomasin tilanteen ja jollain hypyllä sain mailani eteen.

Me kaikki olimme nähneet 1986 kisojen käänteeseen, kun Ruotsi tasoitti pelin 4-2 -tilanteesta. Ruotsilla oli Suomen kotikisoissa 1991 ollut niinikään kahden maalin takaa-ajoasema, josta se tasoitti pelin. Ne tulivat penkillä mieleen, kun pääsin takaisin vaihtoitioon.

4-1 ei ole sama kuin 4-2. [Nauraa].

Jarmo Myllys

Tiesimme, että meidän pitää pelata loppuun saakka. Oli tärkeätä, että asiat eivät karkaa käsistä. Oli oikea lottovoitto, että teimme 4-0 -maalin heti kolmannen erän alkuun. Se oli sen pelin tärkein maali, juuri kolmannen erän alkuun. Se vapautti meidän pelaamisemme.

Silloin kävi mielessä maalin suullakin, että »jumalauta, nyt tämä on meidän, nyt tähän väliin ei tule kukaan«. Silloin kävi ensimmäisen kerran mielessä, että meidän piti vain pelata loppuminuutit pois.

Ruotsin maali meni oman puolustajan mailasta sisään. Olin mukana torjunnassa, mutta kiekko osui pakin mailaan ja nousi siitä. Tulipa kuti mistä tahansa, maalivahdin on aina vaikea

korjata torjuntaliikettä, jos kiekko osuu matkalla johonkin. Kiekko osui räpylän reunaan.

Katsomoon se näyttää helpolta, mutta se on maalivahdille vaikea tilanne, kun hän on jo aloittanut torjunnan.

Ei sitä voinut jäädä miettimään. Piti vain keskittyä pelaamiseen.

Hannu Aravirta

Ajattelin, että »ei voi olla totta«. Kiekkohan vaihtoi suuntaa oman pakin, Eepin, mailasta ja meni maaliin. Eepikin pelasi tilanteen ihan oikein ja otti hyökkääjältä tilan pois. Miksi oikea suorituskin voi päättyä Ruotsia vastaan noin?

Ei siellä mitään paniikkia syntynyt, mutta totta kai se harmitti.

Kyllä minä ainakin valmensin ihan loppuun saakka. Reaktiot olivat sitten ihan spontaaneja, mitään ei oltu harjoiteltu. Kyllä se räjähdys tuli sitten summerin soidessa.

Tosin, olihan ottelu ratkennut jo aikaisemmin. Peli 4-1 ja peliaikaa minuutti. Silti sitä yritti keskittyä omaan työhönsä.

Mika Strömberg

Se maali ei kuitenkaan haitannut, koska me pelasimme niin hyvin. Ruotsi oli alakynnessä ja meillä oli homma hallussa.

Olihan se hienoa voittoa Ruotsi Ruotsissa. Niiden kotikentällä.

Varmaankin paras vaihtoehto, kieltämättä.

Juha Ylönen

Ruotsalaiset olivat aika hiljaisia finaalissa. Kun Ruotsi teki maalinsa, peli oli käytännössä pelattu.

Kahden erän jälkeen 3-0, ja kun Juti teki 4-0 -maalin, olin varma, että hoidamme homman. Eihän sitä tietenkään viimeisiä vaihtoja voi kädet pystyssä vetää, mutta siinä tulee luottavainen olo.

Ruotsi oli sitä ennen ja sen jälkeenkin tullut aika kaukaa-

kin rinnalle ja ohi. Siinä joukkueessa oli jotain ... en missään vaiheessa edes ajatellut, että emme voittaisi.

Oli melkein takuuvarma asia, että Sakun, Jeren ja Villen »Tupu-Hupu-Lupu« -ketju tekisi maalin, ottelussa kuin ottelussa. Muut kentät hoitivat oman hommansa. Tiesimme, että jos jauhamme omaa peliämme, niin tulosta tulee.

Jukka Tammi

Kivahan loppuottelu oli katsoa penkiltä, kun jätkät tekivät maaleja. Vasta joskus kolmannen erän puolessavälissä olin varma, että tulee voitto. Piti vain luottaa Myllykseen.

Jarmo Myllys

Kelloahan katsotaan koko ajan, mutta viimeiset pari minuuttia tuli vilkuiltua enemmän. Pelihän oli lopulta selvä, piti vain pelata loppuminuutit. Odoteltiin summeria.

Tavoite oli täyttynyt.

Antti Törmänen

Pari minuuttia ennen loppua olin varma, että voitamme. Vaikka Ruotsi oli ennenkin noussut kahden maalin takaa, tiesin, että kolmea maalia he eivät saa tehtyä meille. Oli varmaa, että kukaan ei voinut luovuttaa siinä vaiheessa. Vaikka eihän kukaan ollut ennenkään luovuttanut, mutta se vain tuntui ihan varmalta.

Tuijotin vain kelloa.

Marko Palo

4-0 -maalin jälkeen alkoi näyttää siltä, että voitto on meidän. Tiesimme, että pystymme puolustamaan johtoamme.

Loppujen lopuksi se loppuottelu meni omalla painollaan. Ei meillä ollut paniikkia, eikä mieleen tullut missään vaiheessa, että se olisi luisunut käsistä.

Erik Hämäläinen

Minä olin jäällä, kun peli päättyi. Silloin katsoin kelloa ja näin, kuinka aika täyttyi. En muista, millainen fiilis sitä oli. Kai sitä vain huusi ja hyppi kasaan muiden kanssa.

Esa Keskinen

Niemisen Veikko oli aluksi minun laidassani, mutta viimeisessä ottelussa laidoillani taisivat olla Summanen ja Lehterä.

Se ketju koottiin turnauksen loppuvaiheessa. Jossain vaiheessa meillä oli myös kolmen keskushyökkääjän ketju Nieminen – Keskinen – Ojanen.

Pelaaminen loppui senkin takia, että mielestäni meidän ketjun tehtävänä olikin pitää oma maali puhtaana. Kun sitten tuli 4-0, niin peli vapautui.

Loppuaika pidäteltiin tunteiden purkausta, ettei se tulisi liian aikaisin. Jännitys katosi.

En minä halunnut olla sitä munimassa. Minä katsoin kelloa melkein koko erän, vaikka yleensä en katso ollenkaan.

Marko Kiprusoff

Muistelen, että olisin nojaillut laitaan ja odotellut viimeisten sekuntien tikittävän.

Petteri Nummelin

Hallissa oli hirveä meteli ja taistelu. Aitiossa oli aistittavissa hirvittävä hurmos. Joukkue oli sellaisessa vauhdissa. Me emme olisi varmasti edes huomanneet, vaikka kentälle olisi ajettu jääkone.

En tiedä, olinko varma voitosta, ennen kuin summeri pirautti. Emmeköhän me kaikki olleet aika varmoja voitosta, kun peli oli 4-1 ja oli pari minuuttia jäljellä. Kukaan ei uskaltanut sanoa tai huutaa mitään, mutta kaikki tiesivät sisimmässään, että edes Ruotsilla ei käy sellainen tuuri, että he siitä olisivat nousseet.

Erätauolla oli varmaankin tutinaa enemmänkin.

Ei ollut mitään merkitystä, kuka mitäkin tekee. Ehkä sekin oli Curren ansiota, että pelasimme joukkueena ja joukkueelle. Ei siellä katseltu, että kuka heittää miinaa ja kuka tekee maa-
leja – kunhan joku sen tekee.

Raimo Helminen

Minun ajatusmaailmassani ei oteta mitään yhtään etukäteen. No, ehkä vähän valehtelen, kai sitä pari viimeistä minuuttia siinä jo naureskeltiin.

Kolmas erä meni aika nopeasti kuitenkin, se ei ollut kauhean rikkonainen erä. Me puolustimme ja Ruotsi tietenkin yritti hirveällä raivolla.

Sami Kapanen

Ei meille Ruotsin maalista mitään paniikkia tullut. Tärkeää oli, että emme anna toista takaiskua. Mitä pidemmälle erä eteni, sitä rentoutuneemmaksi olo tuli.

Oli hauska, että tunnelmasta pääsi vähän nautiskelemaan, että tilanne ei ollut 3-2.

Ei Villeltä mikään hassumpi peli: 3+1=4 tehopistettä.

Curt Lindström

Meidän kolmen viimeisen ottelumme maaliero oli siis 12-1.

Ari Sulander

Jutilan 4-0 –maalin jälkeen olin aivan varma, että voitto tulee. 4-1 –maalikaan ei hetkauttanut, sillä se on aikamoinen ero kuroa umpeen tuolla tasolla.

Pari minuuttia ennen loppua lähdin katsomosta pukukopin kautta muiden luokse ja huoltajien ja muiden jätkien mukaan vaan pelin lopussa. Sitten alkoi aikamoinen hulabaloo.

Timo Jutila

Jokaisen urheilijan unelma on voittaa maansa mestaruus, sitten

maailmanmestaruus ja olympiakulta. Meillä jääkiekkoliijoilla on listalla myös Kanada tai World Cup.

Minä olen pelannut kolmessa MM-loppuottelussa – Praha 1992, 1994 ja 1995. Kaksi kertaa tuli >käkeen< ja ero on huima.

Kyllä siinä tulee mieleen, että pieni Suomi tulee sisulla. Mestaruus, menestys on myös suuri kiitos niin monelle: isälle ja äitelle, juniorityölle, seuroille, SM-liigalle, koko liitolle. Että Suomi menee omin voimin ja voittaa maailmanmestaruuden.

Ensimmäinen on aina ensimmäinen. Niitä tulee vielä, mutta joskus tulee se ensimmäinen. Nyt se tuli 1995. Hyvä niin. Pari kertaa oltiin oltu lähelläkin.

Kovimpia hetkiä oli se, kun Suomen lippu nousi ja kaikki lauloivat Maamme-laulun. Isä ja äiti olivat katsomossa. Kyllä minä löysin heidät sieltä.

Olihan se hienoa hakea se pystikin, mutta Maamme-laulu pelin voittamisen jälkeen oli kovin juttu. Silloin oli koko kroppa täysillä mukana, vaikka matsi oli jo loppu.

Tasavallan presidentin sähke tuli välittömästi ja pääministeri Paavo Lipponen tuli sitten koppiin.

Siitä on hyviä kuviakin, kuinka Lipponen, joka istuu Ruotsin kuninkaan vieressä, nousee muutaman kerran pystyyn ja karjahtelee.

Olen aina sanonut, että on hyvä saavutus, kun Suomi ja suomalainen voittaa mitalin PM-, EM- tai MM-tasolla, olkoon laji mikä tahansa. Kaikki ovat kuitenkin jonkinlaisia suurlähettiläitä.

Ruotsalaisilla on sellainen tapa, että mestareille tehdään kultaiset kypärät. Ne kumminkin sitten annettiin meille, ne kultaiset Jofa-kypärät. Se on pojan huoneessa nyt jossain.

Petteri Nummelin

Voitonjuhlat alkoivat pari kolme sekuntia ennen summerin sointia. Minulla on sellainen tunne, että summeria ei ikinä edes kuultu. Sitten oltiin jo menossa ja juoksemassa. En tien-
nyt, mihin päin olisin mennyt.

Ainakin minulla oli päässä kultainen kypärä, en tiedä, mistä ne tulivat.

Hannu Aravirta

Alkuaineräjähitys. Hulluhan sitä on kuvien mukaan ollut siellä aitiossa, mutta se oli spontaani reaktio.

Saku Koivu

Voitto on aina voitto, eikä voittamisen tunnetta pysty selittämään, se pitää vain kokea.

Minä olin kovin nuori ja urani oli siihen asti ollut yhtä lentoa.

Olin kolmen kauden aikana ollut kolme kertaa SM-liigan loppuottelussa ja voittanut kaksi SM-kultaa, ja tuntui, että sitä menttiin voitosta voittoon koko ajan.

Erik Hämäläinen

Sitten alkoi kaaos. Osa oli lehdistön tentattavana ja kuka missäkin. Jotkut olivat ehtineet jo lähteä Johanneshovetin puolelle. Seuraavan kerran joukkue oli kokonaan kasassa varmaankin vasta bussissa, kun menimme Sergelin torille.

Totta kai pyöritys oli hirvittävä, oli kameroita ja televisiokameroita.

Jukka Tammi

Oli ollut hienoa voittaa Neuvostoliitto Calgaryn olympialaisissa 1988. Mutta se oli vain hopea.

Suomen kansakin sai meidät sitten tuntemaan vielä, että maailmanmestaruuden voittaminen oli suuri saavutus. Vasta myöhemmin on sitten saanut asiat järjestykseen.

Jere Lehtinen

Kun kaikki revittiin joka suuntaan, se hässäkkä kesti aika kauan. Lopuksi saimme jossain vaiheessa pelkästään pelaajat

koppiin.

En tiedä, montako tuntia siinä oli mennyt. Oli se aika hulvaton meno.

Esa Keskinen

Minä en ollut kopissa alkuriennoissa mukana, koska jouduin Myllyksen kanssa doping-testiin. Se jäi vähän harmittamaan. Jamo jäi vielä odottamaan minua, jolla kesti kauemmin.

Juhlminen katkesi vähäksi aikaa, kun meidät vietiin testiin heti, kun tulimme jäältä. Minä olen katsonut kuvista, että kopissa oli kova meno. Joku toi meille voitonsikarit doping-testiin, me juhlimme Jamon kanssa siellä.

Jarmo Myllys

Ensimmäinen maailmanmestaruus, kuitenkin. Tunne olisi varmasti ollut erilainen, jos niitä olisi jo ollut neljä viisi.

Taisin olla Jutilan kanssa doping-testissä. Lääkäri, Ikosen Juhani, oli mukana, eikä meiltä kummaltakaan tainnut heti tulla, niin joimme samppanjaa ja odottelimme rauhassa – sikarit suussa. Menihän siinä jonkin aikaa.

Mika Strömberg

Minulle tuli ensiksi aika tyhjä olo. Tässäkö se nyt on? Sellainen tunne. Totta kai sitä oli älyttömän iloinen, mutta varsinkin, kun pääsimme koppiin, niin sitten piti hetkeksi istahtaa ja miettiä.

Emme ehtineet joukkueen kanssa oikein juhlia, koppiin rynnisti heti lehtimiehiä ja muuta. Oli se aikamoinen hulaballoo.

Tunne oli vain uskomaton. »Ei tämä voi olla totta«.

Jos seurajoukkueen kanssa voittaa mestaruuden, töitä on tehty yhdessä vuosi. Sen voittaminen on pidempi prosessi.

Sitten taas, totta kai maailmanmestaruus ulkopuolisen silmin tuntuu isommalta, mutta en tiedä, onko omissa tunteissa mitään eroa sillä juuri sillä hetkellä, kun voitto varmistuu.

Janne Ojanen

Voittaminen tuntuu sillä voiton hetkellä varmaankin aina samalta. Tietysti maailmanmestaruuden jälkeen tuli vielä suuremmat juhlat.

Hävityn ja voitettun finaalin ero on aika hurja. Jälkeenpäin kun ajattelee hopeitakin, niin ovathan ne kovia saavutuksia. Onneksi saatiin kultakin.

Antti Törmänen

Tunteissa on eroja, mestaruudesta riippuen.

Kun Jokerit voitti Suomen mestaruuden 2002, se oli enemmänkin helpotus kuin mitään muuta. 1995 mestaruus ei ollut helpotus. Tietenkin tilanne on maajoukkueessa aina erilainen. Seurajoukkue on päivittäin yhdessä 11 kuukauden ajan, maajoukkue on yhdessä vain tietyissä hetkissä.

Jälkeenpäin sitä laittaa asioita sitten isompaan mittakaavaan.

Juha Ylönen

Luulen, että pidempään mukana olleille – joilla oli petty- myksiä takanaan – mestaruuden voittaminen tuntui suurelta saman tien. Ehkä itse katselin asiaa vähän eri tavalla sen takia. Niinhän sen piti mennäkin. Kyllä se tuntui suurelta voitolta, varsinkin kun paikan päällä oli paljon suomalaisiakin.

Toisaalta, kun voitimme Jokereissa Suomen mestaruuden kotihallissa, joka oli täynnä omia kannattajia, niin ehkä sitä tunnetta voi verrata suurempiinkin mestaruuksiin.

Jere Lehtinen

Edes NHL-pelaajien puuttuminen ei merkinnyt mitään.

Ehkä se edellisen vuoden menestys muutti sitä. Silloinhan kaikki olivat mukana, ja silti menestyimme. Totta kai aina muistetaan mainita, että NHL-pelaajat eivät olleet paikalla – ja tottahan se on. Voihan kuitenkin olla, että olisimme silti voittaneet.

Antti Törmänen

Kyllä juhliessa tajuaa, että on tapahtunut jotain suurta, vaikka minä en ajatellut, että »nyt olemme maailman parhaita«. Enemmän sitä nautti voitosta.

Marko Kiprusoff

En minä ainakaan ajatellut, että teimme suomalaista urheiluhistoriaa.

Antti Törmänen

Hienointa oli seistä rivissä joukkueen kanssa. Tuli lapsuusajan muistot mieleen, kuinka pikkupoikina katsottiin punakoneen CCCP-miehiä seisomassa aina siellä. Itse katsoin aina kaikki MM-kisat ja Izvestijat ja aina soitettiin heidän kansallislaulunsa ja yhtäkkiä siellä olikin itse. Se oli suurin asia.

Ei niistä muista oikein tule muistoja mieleen. Pokaali ei ollut niin tärkeä. Mitali on nyt kotona, tallessa. Nyt on tilaa pitää sitä seinällä ja tavallaan on helpompaa nyt, kun peliura on ohi.

En ole katsonut koko loppuotteluakaan koskaan. Joitain pätkiä olen jossain nähnyt.

Muistan pätkistä, kuinka omat mielikuvat olivat vääristyneet.

Heti ottelun jälkeen tuntui, että peli oli ollut ihan selkeästi meidän, mutta olen otteluvälähdyksistä nähnyt, että Ruotsilakin oli hyviä maalipaikkoja. Omaan asiaan vain tulee uskotua niin sokeasti, että todellisuuskin muuttuu.

Muistan, kuinka vuoden 1998 MM-kisoissa Ruudun Jakke ajoi Martin Prochazkan polvella ja väitti kivenkovaan ja vakuutti, että ei taklannut polvelta. »Katsokaa vaikka videolta«. Sitten me katsoimme tilanteen videolta ja hyvin näkyy, kuinka polvi liikahtaa juuri ennen taklausta.

Niin se menee, kun on itse kaiken keskellä. Sitä uskoo siihen, mitä sanoo.

Raimo Summanen

Matkalla on aina nousuja ja laskuja, ja menestyminen tulee

vastoinkäymisten kautta. Kaikkien mestareiden pitää selvittää jokin karikko. Suoritukseen valmistautuminen on se juttu ja voittamisen hetki on lyhyt. Sen jälkeen on vähän tyhjä olo. Niin taitaa käydä aika usein. Lopputulos tulee, ja se on hetken juttu.

Toki mestaruus oli tärkeä henkilökohtaisella tasolla, joukkueetasolla ja koko suomalaisen jääkiekon tasolla.

Ville Peltonen

Ainakin minun isäni [maajoukkueessakin pelannut Esa Peltonen] ja muutkin vanhemmat pelaajat kokivat yhteenkuuluvuutta mestarijoukkueeseen. Joukkue on vain yksi joukkue, mutta takana on paljon töitä.

Saku Koivu

Oli mahtava tunne, kun Suomen lippu nousi salkoon ja lauloimme Maamme-laulua jäällä, kaulakkain joukkueen kanssa.

Taiston ilmakitara oli toinen kohokohta. [Virnistää].

Jukka Tammi

Ilmakitarasta tuli legendaarinen, joo. Munakupit kaulaan, kypärä päähän ja menoksi. Ei sitä silloin ajatellut. Vähän on hävettänyt jälkeenpäin.

Marko Kiprusoff

Siinä vaiheessa, kun Jutila haki sen pokaalin ja seisoi rivissä, niin kyllä siinä tuli aika erikoinen tunne. Silloin ehkä ensimmäisen kerran ymmärsin, mitä oli tapahtunut.

Että se oli valmis, tai silleen. Ei sitä pelin aikana ja heti sen päättymisen jälkeen oikein tajunnut.

En kauheasti yksilöi omaa pelaamistani, mutta kuulin jälkeenpäin, että jossain turkulaisessa kuppilassa oltiin luvattu tarjota koko loppuilta minun ensimmäisestä maalistani. Kaverit ovat siitä muistutelleet, kun maalia ei tullut.

Itse en kuitenkaan mittaa tehopisteillä omaa peliäni. Ehkä

paremminkin yleisellä aktiivisuudella. Joku laukaisumäärä on hyvä mittari siitä, että olenko ollut aktiivinen.

Mika Nieminen

Eihän juhliin ollut voinut valmistautua. Oli meillä kopissa jonkin verran aikaa juhlia joukkueen kesken, en vain tiedä, miksi sinne päästettiin niitä kuvaajia heti. Omituista katsoa jälkikäteen, kun äijät juoksevat melkein alasti ympäriinsä.

Petteri Nummelin

Vasta jälkeenpäin tajuaa, mitä tuli voitettua. TPS:n kanssa voitimme kauden viimeisen matsin ja kun maajoukkue voitti oman kautensa viimeisen pelin, se tunne oli sama. Vasta muutaman päivän jälkeen saavutuksen arvo alkaa valjeta.

Hienoin hetki oli se, kun kuuntelimme Maamme-laulua siellä siniviivojen välissä, jäähyaitioiden edessä ja Suomen lippu nousi kattoon.

Raimo Helminen

Kyllä minä varmaan silloin lauloin [Maamme-laulun], veikkaisin ainakin. En nyt varmaan kailottamalla, mutta kuitenkin. Se tuntui jotenkin epäluonnolliselta.

Janne Niinimaa

Voiton tunne on sama, kun on tehnyt pitkään töitä jonkun ryhmän kanssa ja raivannut tietä esteiden yli, olipa kyseessä sitten Suomen mestaruus tai MM-kulta. Se on valtava tunneaalto. Sitähän sitä pelaaja metsästää.

Muistan, että seisoin Lehterän Teron vieressä, ja oli vähän epätodellinen tunne. Maamme-laulu oli myös vahva hetki.

Tapaus oli niin ainutkertainen, että tunne oli valtava. Mestaruudet syntyvät siitä tunteesta, että pystyy taistelun jälkeen katsomaan muita ottelun jälkeen silmiin ja tuulettamaan.

Hannu Aravirta

Kansan juhliminen oli aivan uskomatonta. Se jäi yllätyksenä mieleen.

Okei, olihan maailmanmestaruutta jahdattu vuosia, jopa vuosikymmeniä, mitalia ja lopussa kultaa, mutta kuitenkin kansan reaktio yllätti. Hype oli aivan hullua ja sitä ehkä ladattiinkin aika hurjasti puolitoista vuotta.

Ville Peltonen

Ainoa, mikä on jäänyt harmittamaan on, että kun minä viimein pääsin koppiin jäältä, siellä olivat paikalla enää Törmäsen Antti ja Summasen Rami. Kaikki muut olivat jo siirtyneet eteenpäin pelikopista omaan pukuhuoneeseemme.

Se joukkueen ensihurmos jäi minulta kokematta, koska olin jossakin – ja moni muu, Saku ja muut – lehdistöntentissä. Niitä asioita ei kuitenkaan voi eikä kannata miettiä etukäteen, juhlimiset onnistuvat kyllä sitten.

Antti Törmänen

Ymmärrän Villeä hyvin, koska joukkueen kanssa juhliminen on tärkeä osa voittoa.

Minulle kävi samoin vuoden 2002 Suomen mestaruuden jälkeen, enkä päässyt heti koppiin. Vuonna 1995 ei ollut paljon haastatteluja ja silloin kiirehdin vain koppiin. Tuntui, että olimme siellä kauan.

Saunoimme omassa kopissamme ensin. Se oli hyvä juttu, niin saimme olla yhdessä vielä siellä.

Timo Jutila

Aina, kun on hyvä turnaus takana, vähän harmittaa, että joukkue hajoaa. Voi sanoa suoraan, että ei koskaan saa ihan samaa ryhmää enää kasaan. Mutta, mitä sitä murehtimaan, meillä oli loistava kuusiviikkoinen – se viimeinen rutistus leireineen ja turnauksineen – ja se jäi päällimmäisenä mieleen.

Me lähdimme hakemaan menestystä, sitä tuli, ja kaikki

toimi. Siitä on voinut ammentaa jatkossakin.

Saku Koivu

En ehkä kuitenkaan osannut arvostaa sitä joukkuetta, ja kuinka paljon hyviä pelaajia meillä siinä oli vuonna 1995.

Niinhän se menee, nykyhetkeä ei oikein tiedosta. Vasta myöhemmin osaa arvostaa asioita.

Jere Lehtinen

Oli yllätys, että koko ketju valittiin turnauksen tähtikentälliseen. En koskaan ajatellut, että meidät kaikki valittaisiin. Upea homma, joka jäi ehkä vähän sivuun juhlahumussa.

Timo Jutila

Pojat pelasivat kovan turnauksen. Jamo olisi ehdottomasti kuulunut tähtikentällisen maalin suulle. Turnauksen direktoraatti valitsi hänet kuitenkin turnauksen parhaaksi maalivahdiksi.

En ole ikinä ajatellut All-Starsia. Jos paikka tulee, niin tulee. Totta kai se hyvältä tuntuu.

Saku Koivu

Kaikki hankaluudet ja vastoinkäymiset vain unohtuvat kummasti, kun voitto tulee.

Jos joltain sivulliselta kysyy nyt, ei kukaan muista, että minä sain kymmenen minuutin käytösraangaistuksen turnauksen ensimmäisessä ottelussa, jonka hävisimme.

Kun tuloksena on mestaruus, kaikki on ollut hyvää.

Hannu Aravirta

Olimme hallilla pitkään, ei meillä ollut sieltä kiire pois. Ja yhdessähän me liikuimme joka paikkaan sen jälkeenkin.

Mitään yhteenvedoja ei kyllä koskaan tehty.

Kiitos kuuluu koko kansalle

Suomi hullaantui Leijonien maailmanmestaruudesta. Jo heti loppuottelun jälkeen, samana iltana, nähtiin kaikkialla spontaaneja riemunilmauksia aina suihkualtaissa uimisesta autoilla ajeluun ja torvien soitteluun.

Helsingissa Vanhalla ylioppilastalolla oleva ravintola Vanha-kin oli pitänyt kisastudiota finaalin aikana ja voiton kunniaksi ravintolapäällikkö ja ohjelmapäällikkö päättivät osallistua juhliin.

He tekivät illan aikana tarjouksen, jossa Absolut-vodkadrinkin hinnaksi tuli kolme kruunua. Sitä ei saanut kahdella markalla, vaan ainoastaan kruunuilla. Loistava ajatus ja mainio markkinointikikka, jossa oli vain pieni aukko.

Sen laatijat olivat unohtaneet, että Mannerheimintien toisella puolella sijaitsi Forexin valuutanvaihtotoimisto.

Vanhan tuolloinen ohjelmapäällikkö Jari Mäkäräinen muistele seuraavaksi päiväksi järjestettyä autoparaatia Helsingin vanhalta jäähallilta Kauppatorille.

»Vanhalla oli Helsingin, maan, paras parveke, jossa nautiskelimme seuraavan päivän autoparaatista. Tunnelma oli kyllä korkealla, kun koko MM-kulkue meni ohitse avoautoissaan lähes kosketusetaisytydeltä ja kymmenettuhannet ihmiset juhlivat Mannerheimintiellä«, hän sanoo.

Pelaajat istuivat avoautojen päällä maailmanmestaripaidat päällä ja paistattelivat yli sadantuhannen suomalaisen suosionosoituksissa.

Suomi – maailmanmestari. Kukapa olisi uskonut? Sitä piti juhlia.

Curt Lindström

Olin sanonut etukäteen, että järjestämme oman juhlamme Tukholmassa, jos voitamme. Sanoin, että me ajamme Sergelin torille juhlimaan. Ruotsalaiset kuulivat sen. He sanoivat, että tori oli heidän, mutta me sovimme periaatteessa Ruotsin

liiton kanssa, että voittaja saa mennä sinne. Torilla odottivat »Grattis till segern« –kylit ja muuta.

Ja tori oli täynnä suomalaisia.

Timo Jutila

Kaikki eivät ymmärtäneet, miksi meidän piti Sergelin torille mennä. Siellä oli kuitenkin yli 20 000 kannattajaa – näin meille sanottiin. Tukholmassa asuu paljon suomalaisia ja jäihän sinne paljon turistejakin juhlimaan.

Raimo Helminen

Sergelin torillakin oli ihmisiä vaikka kuinka paljon. Ruotsalaisiakin ihan saamaristi. Eivät ne kaikki suomalaisia voineet olla.

Erik Hämäläinen

Oli suuri yllätys, että torilla oli niin paljon ihmisiä. En odottanut sinne paljoakaan kannattajia, koska Sergelin tori oli kuitenkin ruotsalaisten juhlapaikka.

Mika Nieminen

Sergelin tori oli aika makea kokemus. Siellä oli ihan älyttömästi ihmisiä ja maailmanmestaruus oli heillekin aika iso juttu. Oli varmasti kiva mennä seuraavana päivänä töihin suomalaisena.

Tai sitä seuraavana päivänä, ehkä.

Tukholmassa oli parempi tunnelma kuin edellisenä vuonna Milanossa. Selvähän se on, Helsingistä pääsee Tukholmaan tunnissa.

Antti Törmänen

Jossain vaiheessa tuli soitettua kotiin ja sain tietää, että he lähtivät ulos katsomaan, mitä tapahtui. Me asuimme silloin Mannerheimintiellä ja kuulin, että talomme ohi oli mennyt koko ajan autoja torvet soiden.

Oli vähän absurdia käydä ruotsalaisten juhlapaikalla. Tori oli täynnä porukkaa. Sieltä menimme sitten kaupungintalolle turnauksen päätösbankettiin.

Olihan se hienoa, kun muut istuivat valmiiksi pöydissä, kun me saavuimme.

Juha Ylönen

Sitten, kun menimme Sergelin torille, niin aloin tajuta, kuinka ihmiset olivat mukana. Suomessahan ei sitten enää mistään muusta puhuttukaan.

Janne Niinimaa

Tori oli täynnä suomalaisia ja Suomen lippuja. Siellä tajusin, että mestaruus oli kova juttu.

Hannu Aravirta

Tukholmassa, kaupungintalolla, oli MM-illallinen. Oli juhlallista laskeutua saliin maailmanmestareina, kun muut odottivat meitä.

Ai niin, kävimmehän me Sergelin torillakin. Se oli ruotsalaisilta hieno teko, jos ajattelee vähän urheilua laajemmin. Tori oli kuitenkin varattu heille ja heiltä tuli heti tarjous, että käyttäkää Sergelin toria. »Sinne vain«. Se oli jääkiekkoa isompi asia ja jäänyt minulle vahvasti mieleen.

Ehkä suomalaisuus ja ruotsalaisuus ja Suomen ja Ruotsin suhde – niin naurettavalta kuin se saattaakin kuulostaa – siirtyi jollekin uudelle tasolle. Se jäi monelle suomalaisellekin mieleen.

Marko Kiprusoff

En voinut mitenkään ymmärtää, kuinka iso asia se oli muille suomalaisille. En tietenkään, kun ei sellaista ollut ennen tapahtunut.

Ei tullut mieleenikään, että se koskettaisi niin montaa ihmistä.

Curt Lindström

Voitto oli enemmän kuin urheilua suomalaisille. Se oli suuri asia koko Suomelle. Sain kerran kirjeen eräältä 82-vuotiaalta turkulaisnaiselta, joka sanoi, että hän ei ollut koskaan aikaisemmin kuullut 20 000 suomalaisen laulavan ruotsiksi. Sain kirjeitä kouluista, joissa ruotsin kielen opiskelu oli parantunut.

Myös monet ruotsalaiset sanoivat, että oli mukavaa, että Suomi voitti viimeinkin, ja tietenkin heistä oli erityisen hauskaa, että valmentajana oli ruotsalainen.

Raimo Summanen

Sen jälkeen puhuttiin suomalaisten itsetunnosta, mutta eihän kansakunnan itsetunto voi rakentua tuollaiselle. Se voi olla pieni pilkahdus siitä, mutta ihmisyyys rakentuu kestävästä jutuista.

Ville Peltonen

Kaikkihan me olimme nuorempina vain käyneet koulua ja miettineet työpaikkoja, emme me suunnitelleet jääkiekkomattilaisen uraa.

Olimme juuri siinä lajin suosion nousun aallonharjalla. Emme me pystyneet valmistautumaan tällaisiin asioihin. Siinä olikin miettimistä pariksi vuodeksi.

Olen jutellut isäni kanssa mestaruudesta ja olen kiittänyt häntä siitä, että hänen sukupolvensa teki esityön. Eihän mikään maa tai kukaan pysty yksin nousemaan tyhjästä. Ne kaksi turnausta, jotka me pelasimme ennen voittoa, olivat ne viimeiset askeleet. Siellä alla on hirveä määrä työtä, ja siitä kuuluu kiitos meitä ennen pelanneille.

Kun lajia on alettu nostaa jostain 1960-luvulta lähtien, sitä on nostettu siinä toivossa, että Suomi joskus voittaa maailmanmestaruuden. Jos haluamme voittaa jatkossakin, niin kaikkien pitää uskoa siihen.

Usko on niin tärkeä asia, kaikessa.

Petteri Nummelin

En ole puhunut isäni [maajoukkueessakin pelanneen Timo Nummelinin] kanssa tästä. Mutta olen ymmärtänyt, että maailmanmestaruus oli hänelle iso juttu.

Hänkin oli monta kertaa yrittämässä ja hakemassa mitalia, ilman tulosta ja sitten poika voittaa ensimmäisessä turnauksessaan sen kirkkaimman.

Hannu Virta

Vasta loppukesällä tajusin mestaruuden suuruuden, kun se koko rumba oli ohitse. Meillähän oli pitkä loma Suomessa. Se oli koko kansan voitto ja kyllä sitä juhlittiinkin niin. Eihän sitä pelin jälkeen tajunnut.

Sergelin torin pysähdys teki kyllä vaikutuksen.

Janne Ojanen

Oli ihan käsittämätöntä, että Sergelin torillakin oli niin paljon porukkaa. Sinne oli varattu lavat ja kaikki Ruotsille, mutta ne annettiin meidän käyttöömmekin.

Tuskin Suomessa olisi tehty samoin, jos Ruotsi olisi voittanut mestaruuden Suomessa. Olihan siellä paljon suomalaisia, tosin.

Sami Kapanen

Mestaruuden ansiosta varmaankin oma kurssinikin kääntyi. Jo parina vuonna oli ollut puhetta, että se ja se joukkue varaa minut NHL:ään viimeistään sillä ja sillä kierroksella. En tiedä, mitä esimerkiksi edelliskaudella tapahtui. SM-liigassa tuli pisteitä ja maajoukkueessakin taisin tehdä Villen kanssa enemmän maaleja kuin muut. Olin aivan varma, että minut varataan.

Oli aikamoinen shokki, että nimeä ei ollutkaan listalla.

Seuraavan kesän varaukseni oli jälleen kerran osoitus siitä, että kun joukkue pärjää, yksilötkin huomataan paremmin. En

tiedä, missä olisin muuten tällä hetkellä.

Muutenkin 1995 oli hektinen vuosi. Olimme päättäneet syystalvella mennä naimisiin. Sitten tuli maailmanmestaruus, omat häät ja häämatkalta tultuamme puhelinvastaajassa oli viestejä NHL-seuroilta, jotka halusivat tietää, olinko valmis lähtemään saman tien. Minulla oli kuitenkin sopimus HIFK:n kanssa. Pystyin purkamaan sopimuksen, mutta loukkaannuin heti harjoitusleirin ensimmäisenä päivänä.

Toukokuun alusta syyskuun alkuun elämä muuttui ihan täysin.

Janne Niinimaa

Koneessa oli kaikenlaisia huhuja, mutta oikeasti tilanne alkoi valjeta sitten, kun ne hävittäjät ilmestyivät meidän koneemme rinnalle. Sitten se onkin sumua siitä eteenpäin.

YLE oli hakenut vanhempani kotoa ja lennätti heidät Helsinkiin minua vastaanottamaan. Oli mahtava tunne, kun tapasin heidät yllättäen siellä.

Jarmo Myllys

Me kiersimme kaupungin yllä ennen laskeutumista ja näimme odottamassa olleen ihmismassan. Eihän sitä sieltäkään vielä ymmärtänyt. Vasta, kun pääsimme lentokentälle, niin tajusin sen ihmispaljouden.

Antti Törmänen

Hävittäjät olivat iso elämys. Ne tulivat ihan siipien viereen, molemmilla puolin.

Tiesimme, että ihmisiä oli vastassa, mutta emme tienneet, kuinka paljon. Mieleen on jäänyt uskomaton kuva siitä, kuinka hävittäjät sitten kaartoivat pois.

Ari Sulander

Matka lentokentältä kaupunkiin oli aivan uskomaton. Ihmisiä oli talojen katollakin. En ollut vastaavaa kokenut, enkä

varmaan enää koekaan. Koko kansa meni sekaisin.

Muistaakseni saimme tietää koneessa, että lentokentällä oli paljon ihmisiä vastaanottamassa. Tuusulantiellä oli ihmisiä firmojen katoilla heiluttamassa lippuja ja juhlimassa. Se veti aika sanattomaksi.

Curt Lindström

En tajunnut, kuinka suuri asia mestaruus oli Suomessa. Tiesin, että ensimmäinen mestaruus oli tärkeä, mutta mittakaava paljastui vasta seuraavana päivänä, kun tulimme Suomeen ja hävittäjät ilmestyivät koneemme rinnalle ja ajoimme paraatissa kaupungin läpi.

Tiesimme, että olisimme seuraavana päivänä mukana televisio-ohjelmassa myymässä pelipaitamme.

Kotiinpaluuta seuranneena päivänä oli vielä sauna Hesperiaassa, mutta juhlat pysyivät aika hyvin hallinnassa. Aika meni vain vähän liian nopeasti.

Timo Jutila

Puhelin soi ihan hulluna ottelun jälkeen, mutta silti tajusin mestaruuden merkityksen oikeastaan vasta seuraavana aamuna.

Kun tulimme Arlandan lentokentälle, portilla luki lentovuoron kohdalla vain »Champs«. Me kävelimme koneeseen ja koneen kapteeni toivotti meidät tervetulleiksi, ja sitten ilmavoimien hävittäjät tulivat vastaanottamaan meitä.

Tapauksen suuruus alkoi avautua Seutulassa. Lentokenttä oli ihan tukossa. Kun siitä sitten pääsimme bussille, meitä seurannut automäärä oli uskomaton.

Ja kun pääsimme avoautosauttueeseen. Silloin vasta ymmärsin, millaiset mittakaavat juhliminen ja mestaruus oli saanut. Torilla oli niin paljon väkeä.

Riittääkö edes 100 000?

Erik Hämäläinen

Odotin lentokentälle ihmisiä, mutta oli uskomatonta nähdä ihmisten roikkuvan työpaikkojensa ikkunoilla heiluttamassa Suomen lippuja. Autoja ajoi edessämme ja ympärillämme.

Helsingissä menimme jäähallille, Nordenskiöldinkadulle, ja lähdimme siitä avoautoilla paraatissa torille. Jossain vaiheessa vein tavarani hotellillekin.

Hannu Aravirta

Vasta lentokentällä Helsingissä paljastui, kuinka iso asia mestaruus oli ollut, kun joka puolella oli Suomen lippuja ja autot tööttäilivät koko matkan Helsingin keskustaan. Me heittäydymme siihen mukaan.

Kyllä se oli ihan aitoa. Siinä mentiin vain ihan tunteella. Mielellämme jaoimme sen tunteen ja koimme, että ihmiset mielellään olivat mukana.

Se paraati oli ihan unohtumaton juttu. Kyllä urheilulla voi olla valtava merkitys ja vaikutus.

Saku Koivu

Oli varmasti kaikille suuri yllätys, että juhlinta paisui niin suureksi.

En usko, että siihen oli kukaan varautunut. Ainakaan turvatoimet eivät olleet sellaiset kuin olisi pitänyt.

Lentokentällä oli aikamoinen tungos. Oli vaikeaa päästä ylipäätään liikkumaan.

Tero Lehterä

Joukkueen bussi oli 40 metrin päässä ja matka sinne kesti varttitunnin. En osannut odottaa sellaista väenpaljoutta. Sitä osasin odottaa, että äiti oli vastassa. Totta kai.

Ari Sulander

Sitten menimme suoraan jäähallille ja sieltä autoihin. Paraati kulki liian hiljaa, ja meidän autostamme kiehuivat vedet yli.

Kannattajat työnsivät auton hallilta Kauppatorille.

Osa istui auton päällä ja osa työnsi.

Timo Jutila

Ei voi kuin syvään kumartaa ja todeta, että on hienoa olla suomalainen. Mikä hauskinta, juhla oli koko ajan positiivinen ja iloinen. Ei ollut mitään rähinöitä, siellä eivät palaneet henkilöautot tai roskakorit, kaikkialla oli sellainen positiivinen ilmapiiri. Se lämmitti.

Ari Sulander

Se oli kuin vappurieha ennen kuutta. IFK-paitaiset huutelivat minullekin »hyvä, Sulo« ja joukkue oli koko Suomen joukkue.

Monesti Suomessa on vähän niin, että pelaajat laitetaan tiukasti eri leireihin – »tuo on Jokereiden mies ja tuo IFK:N« – mutta siinä juhlassa kaikki leimat hävisivät täysin.

Marko Palo

Sitten tuli vähän kylmiä väreitä, kun näimme ihmismassat. Mitenkäs sellaista olisi osannut odottaa, kun ei sellaista ollut koskaan tapahtunut?

Olin itse saanut pientä esimakua Ruotsissa, kun voitimme HV71:ssä seuran ensimmäisen mestaruuden.

Ei sitä tajunnut lavaltakaan. Paraatissakin katujen varsilla oli uskomaton määrä ihmisiä. Miten kaikki ihmiset samaan aikaan sinne ehtivätkin?

Petteri Nummelin

Vasta kun ajoimme avoautojen kyydissä ympäri Helsinkiä ja näin ne väkimäärät, tajusin, kuinka paljon ihmiset olivat olleet meidän mukamme ja seuranneet turnausta.

Sekin, että Turkuunkin tuli vielä ihmisiä. Se oli ihan käsittämätöntä.

Ensin meni puolitoista päivää, että ymmärsi, mitä olimme voittaneet. Sitten 3-4 päivää yhtä humua. Kävimme jossain

tv-lähetyksessä myymässä pelipaitoja ja olimme toreilla.

Kolme neljä päivää meni, että ei edes huomannut.

Janne Niinimaa

Kansa yhdistyi. Se ei ollut pelkästään voitto jääkiekolle, vaan se oli voitto koko Suomelle. Siinä tunsu tehneensä jotain, joka kosketti jokaista suomalaista, vaikka eivät jääkiekkofaneja olisikaan.

Kauppatori ja paraati olivat kova homma. Siellä kuulin tarinoita, kuinka ihmiset olivat lähteneet spontaanisti kaduille. Erityisen herkkä hetki oli myös se, kun Kuosmasen Saku lauloi Finlandian Kauppatorilla.

Jere Lehtinen

Suomessa juhlat sitten jatkuivat. Silloin vasta tajusi, kuinka ihmiset olivat eläneet joukkueen mukana – tai ovat ehkä aina eläneet MM-kisojen aikaan. Vasta sitten se konkretisoitui. Meni minne vain, niin aina kaikki tiesivät ja tunsivat.

Helsingissä oli paraati, Turussa oli vielä toiset juhlat ja Espoosakin oli seuraavana viikonloppuna juhlat espoolaisille pelaajille, vaikka kukaan ei sillä kaudella Espoossa pelannutkaan. Kaikkia muistettiin monella tavalla ja siinä mentiin raja-aitojenkin yli.

MM-pokaali ei kai kiertänyt mukana. Ei se pokaali kuitenkaan ollut se juttu. Olikohan meillä sitä edes Turussa mukana?

Mitali oli suurempi asia. MM-pokaalia ei voi verrata vaikka Stanley Cupiin, mutta kun sai mitalin ... se oli eri juttu. Toisaalta, pokaali on enemmän joukkueen palkinto.

Antti Törmänen

Siellä meni vain muiden mukana. Vaikka olin tosi iloinen, niin jotenkin oli samalla vähän vaivautunut olo. Ihmisiä oli niin paljon.

Jokereilla oli ollut paraati 1992 ja 1994, mutta totta kai mittakaava oli nyt ihan eri luokkaa. Jokereiden mestaruuksien

aikaan vähintään puolet helsinkiläisistä on ollut surullisia.

Vuonna 1995 kaikki olivat samalla puolella ja yhtä suurta perhettä.

Mika Nieminen

En tiedä, kuka sen oli keksinyt, mutta siitä annan pitkän miinuksen, että me menimme sinne televisiostudioon, johonkin huutokauppaan. Se oli ihan järkyttävää.

Ensin olimme juhlineet koko yön, sitten oli ollut rankka päivä ja vielä piti mennä studioon.

Esa Keskinen

Taisin olla Strömbergin kanssa tekemässä u-käännöstä Maikkarin ovella. Olimme ihan valmiita lähtemään takaisin kaupungille. Ei se ollut oikein, mehän olimme juhlineet koko päivän, ja tapahtuma oli vielä illalla. Eihän silloin voi televisioon mennä. Strömberg ja minä katsoimme toisiamme ovella ja olimme lähdössä pois.

En viitsinyt olla rikkuri, kun koko joukkue meni. Menimme sisään.

Raimo Helminen

Helsinki meni piloille sen Maikkarin huutokaupan takia. Ensin vedettiin paraati ja sitten mentiin sinne notkumaan. Myytiin paidat. Siellä meni maku koko hommasta.

Sami Kapanen

Se oli jollain tavalla surullinen tilanne, olimme vähän kuin karjaa.

Rahat menivät hyvään tarkoitukseen ja me olimme valmiita mihin vain, mutta sitten Curre rupesi myymään mitaliaan ja tuntui, että mopo oli vähän karkaamassa.

Ville Peltonen

Juhlimme sen pelin jälkeisen päivän. Seuraavana päivänä oli

vielä aamupalalla porukkaa, mutta kello 11 hotellin saunaosastolla olimme enää minä ja Lehterän Tero. Siihen ne juhlat loppuivat.

Muut lähtivät omiin kaupunkeihinsa.

Tero Lehterä

Jep! Siellä me olimme Villen kanssa ja tilasimme nakkeja ja jotain muuta saunaosastolle. Taisin muuten olla joukkueen ainoa poikamies. Suurimman osan piti päästä kotiin ja porukka hajosi. Olisi ollut kiva pitää hauskaa vähän kauemmin.

Viikkoa myöhemmin oli Espoossa pienimuotoinen tilaisuus. Pääsin matkimaan Spede Pasasta. Jukka Puotila opetti. Yleisöllä oli hauskaa.

Ville Peltonen

Ajatuksissa oli kyllä, että juhlia tulee kyllä lisääkin, seuraavana keväänä ja sitä seuraavana. Ei se ollutkaan niin helppoa.

Olisi pitänyt lähteä kiertämään maata koko porukan kanssa.

Saku Koivu

Näin jälkikäteen ajateltuna juhlat kestivät ihan liian vähän aikaa. Olisi pitänyt tajuta, että se saattoi olla ensimmäinen ja ainoa mestaruus.

Olisi pitänyt jaksaa juhlia vähän kauemmin.

Mika Strömberg

Jossain vaiheessa kävimme presidentinlinnassa kahvilla. Kyllähän juhliessa meni pari päivää. Onneksi oli sponsorin aurinkolasit.

Marko Palo

Harmittaa vieläkin, että hukkasin aurinkolasit. Ne olivat loistavat lasit, ne sopivat kaikille hyvin ja niiden taakse pääsi piiloon. Olisi ollut hyvä saada säästettyä.

Erik Hämäläinen

Juhlinta päättyi siihen. Oli kiva päästä kotiin. Monella alkoi olla jo kiire kotiin, olimme kuitenkin olleet kauan poissa.

Antti Törmänen

Oli outoa tulla kotiin. Kauden jälkeen on aina vähän tyhjä tunne, kun ei pidäkään mennä minnekään. Kolhut ja vammat alkavat tuntua enemmän. Nopeasti tulee tunne, että pitää ruveta treenaamaan.

Jukka Tammi

Kunhan vain pidimme hauskaa. Ei sitä silloin tajunnut. Vasta, kun tulimme Suomeen ja ihmisiä oli katujen varsilla koko matkan lentokentältä Helsinkiin saakka. Kenttähenkilökunta oli tehnyt autoista meille kujan.

Me olimme vähän karheita, kun Hartwallin mies lupasi Hexille vuoden kaljat ja kehtasi sanoa sen bussissa ääneen. Se kyllä söi miestä. [Nauraa]

Raimo Helminen

Ei kai minulle ole vieläkään valjennut, kuinka iso juttu se oli. Me tamperelaisethan lähdimme kahdella Lillbackan limusiinilla kohti Tamperetta. Me katselimme Helsingin hulinat ja lähdimme sitten puoliltapäivin pohjoiseen.

Helsingissä touhui tuntui karkaavan käsistä, mutta hämäläiset ajattelivat, että ei Tampereella ole mitään. Ei tamperelaisia mikään heilauta, ajattelin. Muistan sanoneeni muille, että »on siellä sukulaiset, mutta turha odottaa muuta. Eivät tamperelaiset lähde«.

Sitten käytiin Hämeenlinnassa jättämässä Kyy kotiin. Sielläkin oli joku lava ja tori täynnä väkeä. Hämeenlinnassakin!

Jukka Tammi

Mehän poikkesimme Hämeenlinnassakin, kun jätimme Kyyn sinne. Sielläkin oli juhlat torilla ja olimme tunnin myöhässä

Tampereelta.

Marko Palo

Tampereen pojat pysähtyivät Hämeenlinnassa ja torilla oli väkeä vastassa. Siitä sitten palasin kotiin. Arki tuli aika nopeasti. Ei oikein ollut voimavaroja juhliakaan. En minä jaksanut kaikkiin tilaisuuksiin lähteä.

Raimo Helminen

Tampereella alkoivat kadut olla täynnä väkeä. Lopulta pääsimme Raatihuoneen eteen ja siellä oli tuhansia ihmisiä.

Janne Ojanen

Tampereellakin oli 25 000 ihmistä. Olimmehan me aika ihmeissämme.

Ensimmäiseksi menimme kuitenkin ravintola Jäähoviin näyttämään pokaalia. Siellä väki ainakin tykkäsi. Sieltä sitten kaupungintalolle.

Mika Nieminen

Kaupunki järjesti meidän kunniaksemme vastaanoton. Saimme saman palkinnon, jonka TPV:n jalkapallojoukkue oli saanut vuotta aikaisemmin Suomen mestaruudesta.

Jälkeenpäin mietin, että olikohan se ihan loppuun saakka harkittu. Taisi olla hätävara.

Raimo Helminen

Tampereelta oli aika monta pelaajaa: minä, Veikko, Janne, Juti, Taisto, Ramikin tuli tänne...

Essi meni Turkuun.

Esa Keskinen

Minä olin Turun torilla, kun joku – taisi olla jääkiekkoliiton tuolloinen varapuheenjohtaja Kalervo J. Kummola – soitti ja kysyi, miksi en ollut Tampereen juhlissa.

Minun nimeni oli Tampereen juhlien listassa, mutta olin tullut Turkuun. Turussahan meillä asuntokin oli.

Se oli aikamoinen kevät. Ruotsissa nousimme kahdeksanelta sijalta mestariksi ja sitten vielä maailmanmestaruus päälle.

Mika Nieminen

Minä kävin vielä Ylivieskassakin sen pokaalin kanssa. En ollut käsittänyt, että Ylivieskan torillakin oli 2 000 ihmistä. Sehän on sama kuin Helsingissä olisi ollut 250 000. Kummola oli soittanut sinne lehdistön paikalle.

Minä olin ajatellut vain käydä appiukon luona näyttämässä pokaalia, kun perhe oli siellä. Siellä oli pari esiintymistä.

Sittenhän Juti kiersi ympäri Suomea koko kesän.

Timo Jutila

Kyllähän siinä meni aikaa, seuraavaan talveen saakka oli lastenjuhlia ja pokaalia vietiin sinne ja tänne. Mutta se on osa tätä työtä. Välillä hikoillaan, välillä tehdään joku maali, joskus taas on jopa juhla-aikaa.

Kun maajoukkue pelaa, siellä pelaa Suomi, eikä vaan etelä. Jääkiekko ei ole pelkästään isojen kaupunkien juttu, vaan meidän kaikkien.

Reissuja tuli paljonkin, mutta ne kuuluvat tähän ammattiin. Päivääkään en vaihtaisi pois.

Antti Törmänen

Kesällä oli kamalasti kissanristiäisiä ja tilaisuuksia. Jossain vaiheessa alkoi tuntua, että ne saivat riittää.

Minä lähdin seuraavaksi kaudeksi Ottawaan.

Saku Koivu

Turussakin oli 10 000–15 000 ihmistä odottamassa ja juhlimassa. Viikko meni aika nopeasti.

Meillä oli vielä TPS:n mestaruusmatka sen jälkeen.

Kesäkuu oli aikamoista hässäkkää, mutta heinäkuussa piti jo rauhoittaa tilanne, sillä minä ja Kiprusoff lähdimme Montrealiin kohti uusia koitoksia. Syksyllä oli pakko pystyä siirtämään ajatuksia eteenpäin.

Tapahtumia oli paljon, mutta en juossut niissä yhtä paljon kuin Juti. [Nauraa].

Juti teki muille ison palveluksen jaksessaan kiertää näyttämässä pokaalia.

Marko Kiprusoff

Muistaakseni lähdin vielä TPS:n kanssa mestaruusmatkalle etelään. Se oli tavallaan hyvä katkos, ja siellä sai sitten vähän etäisyyttä maailmanmestaruushommaan.

Janne Niinimaa

Minulle pidettiin Oulussa omat kinkerit. Olin joukkueen ainoa oululainen, joten olin yksin siellä. Kiimingin kunta järjesti oma vastaanoton ja vanhat opettajat ja kaverit olivat siellä vastassa.

Aika pian harjoittelu taas alkoi. Kesällä tuli sitten käytyä aika monessa tapahtumassa.

Ari Sulander

Kesällä oli kaikennäköisiä kissanristiäisiä. Oli erilaisia yritystapahtumia, joihin yleensä meni pari kolme pelaajaa yhdessä. Ne jaettiin hyvin eri pelaajien kesken, tuskin kenellekään liikaa tuli.

Tietenkin Juti ja Saku saivat juosta enemmän eri tilaisuuksissa.

Erik Hämäläinen

Kyllä minullekin tuli kesän aikana monenlaisia kutsuja, mitä ihmeellisimpiin paikkoihin. Minä menin Raumalle kesämökille ja osallistuin vain virallisiin yhteisiin esiintymisiin, oikeastaan. Minä jätin kaikki ravijutut ja muut väliin.

Ehkä se maailmanmestarihypetykseni meni vähän yli. Oli vähän erikoista, kun psykologit analysoivat julkisuudessa pelaajia sen perusteella, mikä heidän mieliruokansa oli. Kun tiesin, että osa vastasi kyselyyn mitä mieleen juolahti tai vitsinä, niin ne tuntuivat aika oudoilta.

Moni halusi palasen kakusta. Toisaalta, kukapa ei saisi ottaa ... olihan se koko kansan mestaruus, kuten Juti sen taisi sanoa. Ehkä se kuitenkin meni vähän liiallisuuksiin.

Mika Strömberg

Kyllä se olisi pitänyt jossain vaiheessa nollata. Seuraavalla kaudella maailmanmestaruus oli kuitenkin vanha juttu.

Minä olen aina ajatellut, että mennyt on mennyttä. Kyllähän sitä vieläkin saa jossain kuulla olevansa maailmanmestari.

Marko Palo

En yleensä mieti vanhoja, kun pelit on pelattu. En ole oikeastaan koskaan muistellut mestaruuttakaan. Ei ole tarvinnutkaan.

On mestaruuksissa varmaankin eroja, riippuen siitä, minäkalaisessa roolissa itse on ollut. Siinä voi olla suuriakin eroja. Mitä enemmän on saanut tehdä voiton eteen, sitä enemmän mestaruudesta kokee omistavansa. Voittamisen ymmärtäminen ei tule ihan hetkessä, yleensä se aukeaa vasta jälkepäin.

Joskus voi mennä kymmenen vuottakin, ennen kuin tajuaa, mitä on tehnyt. Siinä tilanteessa on niin voimakkaasti mukana, että sitä ei vain ymmärrä. Kun päämäärään pääsee, niin siitä saa tyydytyksen.

Esa Keskinen

Se kesä meni siinä ja valmistautuminen seuraavaan kauteen oli aika vaikea. Joka paikassa soi »Den glider in«. Vaikka juhlat päättyivät, niin laulu soi vielä pitkälle kesään.

Ero vaikkapa Suomen mestaruuden voittamiseen on jär-

kyttävä. Raipekin sanoi minulle, että »tämä on, Essi, sellainen tapaus, että sitä ei saa unohtaa. Tästä pitää nauttia pitkään«.

Jukka Tammi

Mestaruushumu alkoi tasoittua vasta syksyllä. Minulla oli kielteisimpiä kissanristiäisiä koko kesän ja joka puolella piti laulaa vielä »Den glider iniä«. [Nauraa].

Yhtenäkin päivänä kävin viidessä eri paikassa. Kokemäellä menin avoauton kyydissä. Hotelli Ellivuorella oli vain muutama maksanut asiakas, ja kun varat kerättiin vielä jonkun juniorijoukkueen hyväksi, niin sanoin vain, että laitetaan piikkiin.

Jere Lehtinen

Kyllähän sitä kiitettävästi juhlittiin, tehtiin oluet ja muut. Ehkä siihen olisi pitänyt vetää raja, mutta kuka sen olisi vetänyt?

Kaikki elivät siinä mukana ja nauttivat siitä.

Oma kesäni meni aika rauhassa. Olihan se aika hullunmyllyä näin jälkikäteen ajateltuna.

Jarmo Myllys

Kesä meni lujaa. Minäkin olin monessa tilaisuudessa ja kysyntää olisi ollut enemmänkin. Kieltäydyin aika monesta. Toinen tyttäreni syntyi heinäkuussa, joten olin kotona Savonlinnassa koko kesän. Kyllähän se sitten unohtui, kun lähdin takaisin Luulajaan elokuussa.

Siellä joukkuekaverit onnittelivat, mutta kaikesta näki, että ruotsalaisille Suomen voitto oli kova paikka.

Raimo Summanen

Mestaruus synnytti paljon hyvää lajille, mutta kasvua ei kielteisiltä osin hallittu. Moni ottaa tältä lajilta, mutta kuinka moni antaa sille?

Jere Lehtinen

Kun voittaa kauden viimeisen ottelun, niin on voittanut

jotain. Vaikka se olisi pronssipelikin. On suuri ero hävitä hopea ja voittaa pronssi, sillä hetkellä. Kyllä se sitten ajan kanssa muuttuu.

Voitto on kuitenkin voitto.

Seurajoukkueen voitot ovat erilaisia, koska pelaajat ovat yhdessä paljon koko vuoden ajan. Tämän joukkueen kanssa aloimme päästä lähelle samaa tunnetta, koska olimme olleet yhdessä paljon.

Jälkeenpäin voi sitten ruveta arvottamaan erilaisia saavutuksia. Stanley Cup –voitto, maailmanmestaruus, Suomen mestaruus, liiganousu. Onhan niissä arvoeroja, mutta muistan, kuinka huikea asia oli nousta Kiekko-Espoon kanssa SM-liigaan.

Eri mestaruuksia on vaikea laittaa järjestykseen, enkä edes haluakaan. Jokaisella ajanjaksolla on omat juttunsa. A-juniorien mestaruus oli sen ajan juttu, liiganousu oman aikansa.

Tero Lehterä

Joskus tuntuu oudolta, kun vähän puolitutut ihmiset esittelevät minua toisille jääkiekon maailmanmestarina. Onhan minulla nimikin ja toisaalta, on tullut tehtyä muutakin.

Jukka Tammi

Oli mestaruudesta haittapuoliakin. Missään ei saanut olla rauhassa. Onneksi nykyään ei enää ole sitä vaivaa. En ole koskaan torjunutkaan ihmisiä ja pelaajan rooliin kuuluu välillä sylkykuppinakin oleminen.

»Voittaminen on vaikeaa«

Seuraavana keväänä ei ollut kultajuhlia, vaikka Curt Lindström lanseerasikin näppärän markkinointilauseen: »Torilla tava-taan«.

Ei tavattu sinä keväänä, eikä sitä seuraavanakaan. Eikä sitä seuraavana. Kotikisat 1997 jäivät Curren viimeisiksi, ja Hannu Aravirta jäi jatkamaan hänen työtään.

Aravirta vei joukkueensa loppuotteluun kolme kertaa – 1998, 1999 ja 2001 – mutta aina tuloksena oli hopeaa.

Se on arvoitus, johon moni haluaisi tietää oikean vastauksen.

Jere Lehtinen

En tiedä, mikä kirous on tullut, koska Suomella on ollut hyviä joukkueita kisoissa. Se on pienestä kiinni. Viimeisen pelin voittaminen ei ole helppoa.

Samalla voidaan laittaa World Cupin kakkossija puntariin. Siellä oli mukana maailman parhaat pelaajat, mutta on vielä yksi kynnyks, että pystyy voittamaan viimeisen ottelun.

Ratkaisuottelut ovat monesta pienestä asiasta kiinni.

Vaikuttaa sekin, että onko pelaaja tottunut voittamaan ja osaako hän pelata siinä tilanteessa niin kuin pitää. Esimerkiksi Jamon merkitys vuoden 1995 loppuottelussa oli suuri. Maa-livahti pystyy yksin viemään joukkueen aika pitkälle – vaikka muitakin tietenkin tarvitaan.

Voittamaan oppii voittamalla.

Marko Kiprusoff

Voittajien pitäisi pystyä jakamaan ja jatkamaan kokemuksiaan voittamisesta. Sillä tavalla Suomi varmasti parhaiten pysyy kärjen mukana.

Olisi hauska nähdä, kuinka uusi maailmanmestaruus otettaisiin vastaan. Syntyisikö samanlainen juhla kuin 1995?

Mika Nieminen

En tiedä, onko tämä rumasti sanottu, mutta mielestäni valmentaja ei ole saanut mestaruutta hoidettua. Parikin kertaa olisi pitänyt voittaa mestaruus, sen jälkeenkin ja kerran sitä ennenkin. Esimerkiksi 1999 se peli annettiin pois. Eihän loppuottelussa voi viimeisessä erässä menettää kaikkea.

Kyllä Suomella on mahdollisuus voittaa joka vuosi, kunhan kisoihin valitaan paras eikä sopivin joukkue.

Suomi on hyvä tekemään kolmos- ja nelosketjun pelaajia, mutta ei täältä enää tähtiä tule.

Jarmo Myllys

Onhan Suomi ollut finaalisakin muutaman kerran. Paikkoja on tarjottu, ei vain ole onnistunut. Se on niin pienestä kiinni.

Kyseessä on yksi ottelu ja maailmanmestaruuden ratkaiseminen yhdessä ottelussa on raakaa hommaa. Parempi joukkue ei aina voita. Päivän kunto ja lataus ratkaisevat.

Janne Niinimaa

Minä ajattelin silloin, että ensimmäisen mestaruuden myötä olimme saaneet pään auki ja päässeet henkisen kynnyksen yli.

Aistin seuraavissa kisoissa, että se ensimmäinen oli niin kova juttu, että sitä jotenkin jännitti ja halusi ehkä liikaa päästä kokemaan sen uudestaan. Siitä tuli vähän lisää paineita. Sen halusi tarjota ihmisille toisenkin kerran. Minä ainakin koin sen niin, että alkoi puristaa mailaa vähän liikaa.

Ei mestaruuksien karkaaminen pelkkää huonoa tuuriakaan ole. Siihen kuuluu kaikki, tuuri osana. Yleensä se on seurausta jostakin, ja kun joukkueella homma käy, sillä on tuurikin mukanaan.

Antti Törmänen

Se, mitä yhdessä loppuottelussa tapahtuu, on pienestä kiinni. Ehkä emme ole halunneet mestaruutta tarpeeksi. Kolme kertaa olemme olleet tosi lähellä, ja on vaikea sanoa, mistä se

johtuu, että emme ole voittaneet.

Se on monen asian summa. Ei se ole mistään yksittäisestä asiasta kiinni.

Kukaan ei ole myöskään noussut uudeksi ratkaisijaksi, ei kukaan pelaaja tai yksikään ketju tai maalivahti.

Paikkoja on varmasti ollut. Muistan esimerkiksi vuoden 1998 toisessa osaottelussa, että sain kiekon ylivoimatilanteessa hyvälle vetopaikalle, mutta päätin syöttää vielä. Olisi pitänyt vain laukoa. Olisin varmasti tehnyt maalin. Jos olisin vetänyt, peli olisi ollut tasan, ja kaikki olisi ollut mahdollista.

Jotainhan siinä tapahtui. En joko uskaltanut ottaa vastuuta tai laskin odotusarvon, että kaverilla oli parempi mahdollisuus tehdä maali.

Ari Sulander

Erot ovat pieniä. Vuoden 1995 jälkeenkin olisi voinut tulla pari maailmanmestaruutta lisää. Yksi kimmonnut kiekko tai hyvä yksilösuoritus olisi voinut riittää.

Uskoin kyllä, että voittaisimme useampiakin mestaruuksia ja halusin itse olla pelaamassa Suomelle maailmanmestaruuden. Lähelle pääsimme, mutta emme loppuun saakka. Olihan se ihan hilkulla 1998 ja 1999.

Vuonna 1998 olimme altavastajia ja silloinkin oli hyvä joukkuehenki, melkein mestaruusvuoden veroinen. Lähdimme turnaukseen ilman odotuksia ja lopulta hävisimme kaksiosaisen loppuottelun yhteistuloksella 1-0 (1-0 ja 0-0).

Voihan sillä jossitella: Ville teki silloinkin maalin, mutta erotuomari vihelsi pelin liian aikaisin poikki. Urheilu on urheilua.

Mestaruus ratkaistaan kuitenkin cup-systeemillä, ja voitto on ihan päivästä kiinni.

Ne pelit on nyt pelattu, eikä niitä enää kannata murehtia.

Ville Peltonen

Onhan maailmanmestaruus ollut lähellä. En tiedä, mikä siinä

oli, että emme Aran aikana voittaneet mestaruutta, olimme niin lähellä.

Sveitsin kisoissakin joku maali hylättiin aiheettomasti, ja sitten on vielä kaksi jatkoajatappiota Tshekille. On voinut olla, että joukkueessa ei ole ollut ihan samanlainen päättäväsyy, joka olisi kestänyt *ihan* loppuun asti.

Viidenkin kaverin keskittymisen herpaantuminen ja uskon loppuminen riittää.

Curt Lindström

Suomella on ollut monta hyvää joukkuetta MM-kisoissa sen jälkeen. Meidän olisi pitänyt voittaa 1997, mutta tein silloin muutaman virheen eikä onnikaan ollut puolellamme.

Kerran kiekko pomppasi laidasta oudosti, kun Myllys oli luistellut maalinsa taakse katkaisemaan rännikiekkoa. Kiekko pomppasi suoraan Prochazkalle, joka teki maalin.

Suomi on hävinnyt kaksi kertaa Tshekille, vaikka on johtanut ottelua. Johdon pitäminenkin on taito, joka pitää osata.

Ja toisaalta: Voittaminen on vaikeaa.

Raimo Helminen

Me pelasimme parit kisat vähän ylioffensiivisesti. Olisimme varmaankin pärjänneet paremmin Wienissä ja kotikisoissa, jos olisimme pelanneet vähän maltillisemmin.

Jälkiviisaana voi näin sanoa.

Mika Nieminen

Maaailmanmestaruuden jälkeen asiat karkasivat käsistä, jopa Currelta, ja sloganit alkoivat tulla älyttömiksi.

Edes vähän paremmin, »lite bättre«, ei enää riittänyt, kun piti olla »ännu bättre«, vielä paremmin.

Sami Kapanen

Kyllä minä kuvittelin, että maailmanmestaruuksia tulisi monta sen jälkeenkin. Ryhmä oli ollut kasassa pari kautta ja vaikka oli

tietoa, että Saku oli lähdössä NHL:ään, kuten myös Ville ja Jere, ajattelin kuitenkin, että runko oli niin vahva, että se kestää pari kolme vuotta.

Olimme kerran päässeet lähelle ja sitten voitimme maailmanmestaruuden. Totta kai kuvittelin, että se jatkuisi.

Se, että Suomi ei ole pystynyt voittamaan mestaruutta 1995 jälkeen on nostanut sen mestaruuden arvoa. Kuitenkin olemme olleet finaalissa 1998, 1999 ja 2001.

Suomi on ollut finaalissa kuusi kertaa, mutta meillä on vain yksi voitto. Aika huono prosentti.

Vuoden 1995 MM-joukkueessa oli paljon nuoria pelaajia: minä, Saku, Ville, Jere, Janne, Petu, Ylösen Jussi... Siinä olisi ollut vuosia jäljellä.

Ehkä se levisi osittain siihen, että Saku, Ville, Jere, Törmänen ja minä lähdimme samantien NHL:ään, Niinimaa vuotta myöhemmin ja Ylösen Jussikin tuli sitten. Ei tullut jatkuvuutta. Seuraavana vuonna tulikin karvasta kalkkia Wienissä.

Hannu Virta

Suomella on katkeria finaalitappiota. En tiedä, miksi ei ole tullut enempää mestaruuksia. Ei siihen kukaan osaa vastata.

Kansainvälisissä, kovissa peleissä erot ovat hyvin pienet. Voittaminen vaatii vähän tuuriakin.

Tero Lehterä

Pakko sanoa, että kyllä on käynyt huono tuuri pari kertaa.

En tosin ole nähnyt kolmesta finaalista kuin Saksan loppuottelun kolmannesta erästä viimeiset kymmenen minuuttia ja jatkoajan.

Seuraan hirveän vähän jääkiekkoa, yritän pitää motivaatiota yllä keskittymällä omiin otteluihini hyvin.

Sitä paitsi, protestoin vähän sitä vastaan, että MM-kisoissa pelaavat kaiken maailman japanit ja turkmenistanit. Ihan järjetöntä. Hyvin typerä systeemi.

Saku Koivu

Liian monta tilaisuutta on mennyt hukkaan, kolme finaalia vuoden 1995 jälkeen.

Itse olin mukana Norjassa 1999 ja väitän edelleen, että olimme turnauksen paras joukkue. Silloin pelattiin kaksiosaiset välierät ja kaksiosaiset loppuottelut, eli otteluita tuli paljon.

Saksassa taas Suomi johti loppuottelua 2-0 kahden erän jälkeen ... miksi ei ole toista mestaruutta? Ei siihen ole kenelläkään vastausta. Mahdollisuuksia on ollut, se on fakta.

Ehkä se, että maailmalle on lähtenyt paljon pelaajia ja vuoden 1995 jälkeen turnauksissa on ollut aina täysin eri joukkue kuin edellisellä kerralla.

Vuonna 1993–95 saimme pitää joukkueen kasassa kaksi vuotta ja saimme kokea surut Lillehammerissa ja Milanossa ja nousta sieltä yhdessä.

Voi olla, että jos Suomi olisi saanut pitää saman joukkueen kasassa 1998, 1999 ja 2000, niin tulos olisi voinut olla toinen.

Janne Ojanen

On ollut huonoa tuuriakin. Lähellä se mestaruus on ollut muutamankin kerran, mutta kaiken pitää vain osua kohdalleen. Minulla ei tosin ole ollut oikein lähelläkään.

Eri turnauksia on vaikea laittaa arvojärjestykseen. Kaikki tuntuivat silloin kovilta suorituksilta. Esimerkiksi Kanada Cupin pronssi 1991. Vaikka se oli vain pronssi niin siihen aikaan se oli Suomelta kova saavutus. Tai vaikkapa Calgaryn olympiahopea.

Kulta on kuitenkin aina kulta.

Marko Kiprusoff

Minua huvittaa eri turnausten saavutusten vertaileminen. Se on aika turhaa. Pitäisi vertailla niin montaa eri asiaa. Minä en ainakaan halua vertailla, koska silloin aliarvioi jonkun muun

saavutusta. Ne ovat makuasioita.

Loppuottelun häviäminen on kauhea paikka. Kyllä se jossain määrin harmittaa aina, ei hopeasta pelkkää hyvää saa millään. Voihan se kova saavutus olla, mutta ei se täysin tyydytä millään.

Raimo Helminen

Voitto on aina voitto, kakkonen on kakkonen. Minultakin on usein kysytty, mikä saavutus on kaikkein paras. Ihan sama mitkä kisat ovat kyseessä, voittaminen on aina vaikeaa, olivat ne sitten piirikunnalliset kisat tai MM-kisat.

Kyllä arvostan Naganon pronssiakin suurena saavutuksena. Jokainen niistä nousee jälkeensä asteikossa korkeammalle. Mutta onhan se selvä, että voitto on voitto, silloin ei ole seliteltävää.

Tämän arvo on noussut, koska ei ole tullut toista mestaruutta. Minä olen ollut loppuottelussa kolme kertaa häviämässä. 1998, 1999 Norja, tuplafinaali sielläkin ja sitten Saksassa 2001 jatkoajalla. Kaksi kertaa jatkoajalla.

Neljästä ottelusta me olemme hävinneet kaksi jatkoajalla, yhden rankkarikisassa ja neljännessä tuli tasapeli. Emme edes hävinneet peliä, ja silti tuli vain hopeaa.

Hävityn ja voitettun finaalin ero on kauhea.

Marko Kiprusoff

Olin varma, että kultamitaleita tulisi pari lisää. Sellainen usko oli aika vahva.

Kyllähän sitä mestaruutta yritettiin kauan ennen tätäkin.

Monta kertaa ollaan oltu finaalissa sen jälkeenkin. Yhdessä pelissä kaikki on mahdollista, mutta ... varmaan on ollut hyvä joukkue, mutta niin on ollut muillakin. Sitten olemme hävinneet jatkoajalla Tshekille. Se on niin pienestä kiinni kuin vain olla ja voi. Yksi ottelu on ainutkertainen.

Jos tietäisikin, että seuraavana vuonna sinne pääsee taas uudestaan, niin ehkä joukkue pelaisi rohkeammin. Mutta

eihän siitä ole takeita. Loppuottelu on henkisesti kova paikka, eihän siitä mihinkään pääse.

Sen olen oppinut, että voittaminen on vaikeaa, missä lajissa tahansa. Jotkut laskevat harrastajamääriä eri lajeissa, mutta saa olla aika pieni laji, että voittaminen olisi helppoa.

Raimo Helminen

Jälkeenpäin nähdään, kuinka vaikeaa voittaminen on. Nyt on mennyt kymmenen vuotta eikä voittoa ole tullut. Ei se helppoa ole.

Tässä se todistetaan.

Ville Peltonen

Yhtä päättävistä joukkueita ei ole tullut. Se on vaikeampaa nyt, kun joukkueet kasataan niin nopeasti. Ei välttämättä riitä, että kisojen alla pelaajat päättävät tehdä kaikkensa, tahtousee vähän syvemmmältä.

Nautin kaikesta ja nautin siitä opista. Se oli minulle hyvä korkeakoulu heti siihen uran alkuun ja iso tekijä omalla urallani. En ikinä olisi kieltäytymässä maajoukkueehtävistä. Maajoukkue on aina ollut minulle tavoite.

Päämäärät ovat kummallisia juttuja. Kun minulta on 15-vuotiaana kysytty tavoitteita, olen sanonut »maajoukkue«. Jos olisin kirjoittanut joskus jonnekin »NHL«, olisinko tehnyt töitä sen eteen ... en tiedä.

Isoissa turnauksissa nämä asiat ratkaisevat. Päämäärät. Suomen maajoukkue on ollut siitä lähtien aika menestyksenkäs. Jokunen vuosi on ollut vähän heikompa, mutta syksyn 2004 World Cup piristi.

Kyllähän tässä hermostuu, kun miettii, että miksi toista mestaruutta ei ole tullut. [Nauraa].

Kaikki on ollut pelissä, henkilökohtaisella tasolla ja tiedän monta muutakin pelaajaa omassa ikäluokassani, jotka ovat viime vuosina panostaneet kaikkensa. Ei tässä kohta kuitenkaan enää ole sitä mahdollisuutta.

Olen tehnyt aika paljon töitä sen jälkeen. Vuonna 1995 olin 22-vuotias ja halusin paljon paremmaksi pelaajaksi. En ole koskaan edes katsonut loppuottelua videolta.

Se on ihan kiva herkku odottamassa, kun joskus lopetan pelaamisen.

Marko Palo

Kun oikeat pelaajat päätyvät samaan paikkaan samaan aikaan, niin kaikki on mahdollista. Eihän Suomessa voittamisen kulttuuri ole vahvaa. Vieläkin haetaan niitä avaimia. Ei kai sitä kukaan tiedä, mikä oli se juttu, jolla se mestaruus tuli.

Suomi on niin pieni maa, että ei ole helppoa löytää oikeita 25 pelaajaa samaan aikaan samaan joukkueeseen. Ja joskus pitää onneakin olla. Sen kun tietäisi, niin voi olla, että olisi valmentajan paikka tiedossa jossakin.

Ensimmäisen kerran jälkeen asiat muuttuvat ja menestyksestä voi tulla painolastikin. Tulee menestymisen pakko, kun ennenkin on menestytty. Voi olla, että paineet ovat liian kovia kannettavaksi. On helpompaa tulla vähän yllättäjänä.

Mika Strömberg

Onhan Suomi ollut finaalissa monta kertaa. Viimeinen rutistus on vain puuttunut. Tosin, kakkostila on paljon helpompi ottaa kuin se voitto.

Erik Hämäläinen

Kyllähän jääkiekko on muuttunut kymmenessä vuodessa. Säännötkin ovat toki muuttuneet. Vauhti on ihan eri, eikä se pelisysteemi enää toimisi. Se, mikä ennen oli kansainvälinen vauhti, alkaa nyt olla kansallisen tason vauhti. En tosin nyt ole ollut maajoukkueen mukana, mutta kyllähän tempo on kova.

Enää ei ole pakki-pakki –syöttöjä, vaan peli on suoraviivaisempaa.

Raimo Helminen

Kyllä se joukkue pärjäisi nykykiekossakin. Taitoa oli paljon ja kiekko liikkui hyvin. Pelaajat osasivat syöttää ja ottaa syötön vastaan. Jos siihen pystyy, niin luultavasti pärjää.

Nykyisin sitä ei vain osata niin hyvin tehdä.

Erik Hämäläinen

Moni sen joukkueen pelaaja on pelannut pitkän uran. Suurin osa pelasi vielä kymmenen vuotta turnauksen jälkeen.

Vuoden 1985 joukkueessa osa kävi vielä siviilitöissä, kymmenen vuotta myöhemmin melkein koko joukkue oli ammattilaisia.

Ja toisaalta, joukkueessa oli lahjakkaita kavereita, jotka ovat pystyneet pelaamaan pitkään ja pysymään huipulla.

Juha Ylönen

Kaikki ovat olleet omissa seuroissaan legendoja, joille annetaan ehkä huonoja kausia helpommin anteeksi kuin rivimiehille. Jos rivimiehellä menee puoli vuotta huonosti, niin se on goodbye. Legendat saavat jatkaa, ja voihan hyvin olla, että he pelaavat 39-vuotiaana paremmin kuin 38-vuotiaana.

»Niitä jätkiä«

Philadelphia Flyersin Stanley Cupin voittoon valmentaneen Fred Sheron kerrotaan vuonna 1974 todenneen joukkueelleen ennen kuudetta finaalia näin: »Jos voitamme tänään, kuljemme yhdessä loppuikänne«.

Maailmanmestaruus yhdistää vuoden 1995 MM-joukkueita. Sen ansiosta he menivät suoraan suomalaiseen urheiluhistoriaan ja sen ansiosta joukkueen jäsenet kulkevat yhdessä koko loppuikänsä.

Ensimmäiset suomalaiset jääkiekon maailmanmestarit ovat erityistapaus.

Toisia ensimmäisiä ei tule koskaan.

Curt Lindström

Kutsuin pelaajat Tukholmaan, kun oli mestaruuden kolmevuotisjuhla. Kokoonnuimme Café Operassa iltapäivällä ja hyppäsimme samaan bussiin, joka meillä oli turnauksessa. Ajoimme vähän ympäriinsä, eivätkä pelaajat tienneet, mihin olimme menossa.

Ajoimme bussin Globeniin. Kaukalon keskellä oli illallispöytä.

Katsoimme maaleja taululta ja söimme ja nautimme.

Sami Kapanen

Sitä kautta muistelllessa päällimmäinen tunne on nautinnon tunne. Emme hävinneet kahden vuoden aikana montaakaan kertaa.

Oli hauska pelata, kun tiesi, että voittoon oli aina hyvät mahdollisuudet.

Janne Niinimaa

Totta kai sen joukkueen pelaajiin jäi erityinen suhde. Monesti, kun heitä näkee, niin ensimmäisenä tulee mieleen, että siellä olimme sen ja sen kanssa pelaamassa.

Esa Keskinen

Aina, kun näitä äijiä tapaa, tulee mieleen mestaruus. Onhan niitä hyviä kavereita Turussa, Raumalla ja Tampereellakin, misä olen pelannut, mutta jotain erikoista tässä ryhmässä on.

Marko Palo

Olihan se yhdistävä tekijä. Jääkiekkoa seurataan Suomessa paljon ja se oli ensimmäinen mestaruus, jota ei pyyhitä millään pois.

Aina, kun tapaamme vuosien tauon jälkeen, niin jotenkin se jatkuu siitä, mihin edelliskerralla olemme jääneet. Mestaruus on niin voimakas yhdistävä tekijä, että tunnelma on aina hyvä. Tuntuu kuin olisimme juuri tavanneet, vaikka siitä voi olla vuosiakin. Ei välttämättä silloin, kun tapaa muita pelaajia kahden kesken, mutta kun koko ryhmä on kasassa, niin ilma-
piiri on vain erityinen.

Kaikki muut asiat putoavat.

Ei vain ole tainnut olla koko joukkue kokonaan koossa kertaakaan.

Jere Lehtinen

On tässä joukkueessa oma taikansa, se on kuitenkin ensimmäinen maailmanmestarijoukkue.

Erik Hämäläinen

Jotain spesiaalia joukkueessa on. Vaikea sanoa, mikä se on, mutta kyllä siinä vähän sellainen tunne on, että »me ollaan *niitä* jätkiä«.

Saku Koivu

On selvää, että mestaruus yhdistää meitä. Se on varmasti jäänyt kaikkien mieleen. Nyt se on vielä ainoa, mutta ensimmäinen se on ikuisesti. Se pysyy meillä aina.

Risto Pakarinen (s. 1967) on kirjan kustantaneen Finnjewel Oy:n toimitusjohtaja. Vuosina 2003-05 hän toimi Hockey-lehden päätoimittajana.

Hän on aiemmin toiminut toimituspäällikkönä Kynämies Oy:ssä, tukholmalaisessa Appelberg -lehtitalossa sekä liiketoiminnan kehityspäällikkönä Kanadan suurlähetystön kaupalliseksi osastolla Helsingissä. Lisäksi hän on avustanut NHL-liigaa lukuisissa turnauksissa.

Kaudella 2005-06 hän toimi nhl.comin bloggaajana. Hän on myös The Hockey Newsin säännöllinen avustaja ja hänen tekstejään on ilmestynyt lisäksi esimerkiksi ESPN Magazinesa, The Sporting Newsissä sekä nhl.com -sivustolla.

Nyt Pakarinen blogga Plazan sivuilla.

Joukkue vailla vertaa on hänen ensimmäinen kirjansa.

»»» www.ristopakarinen.com

»»» www.finnjewel.com

